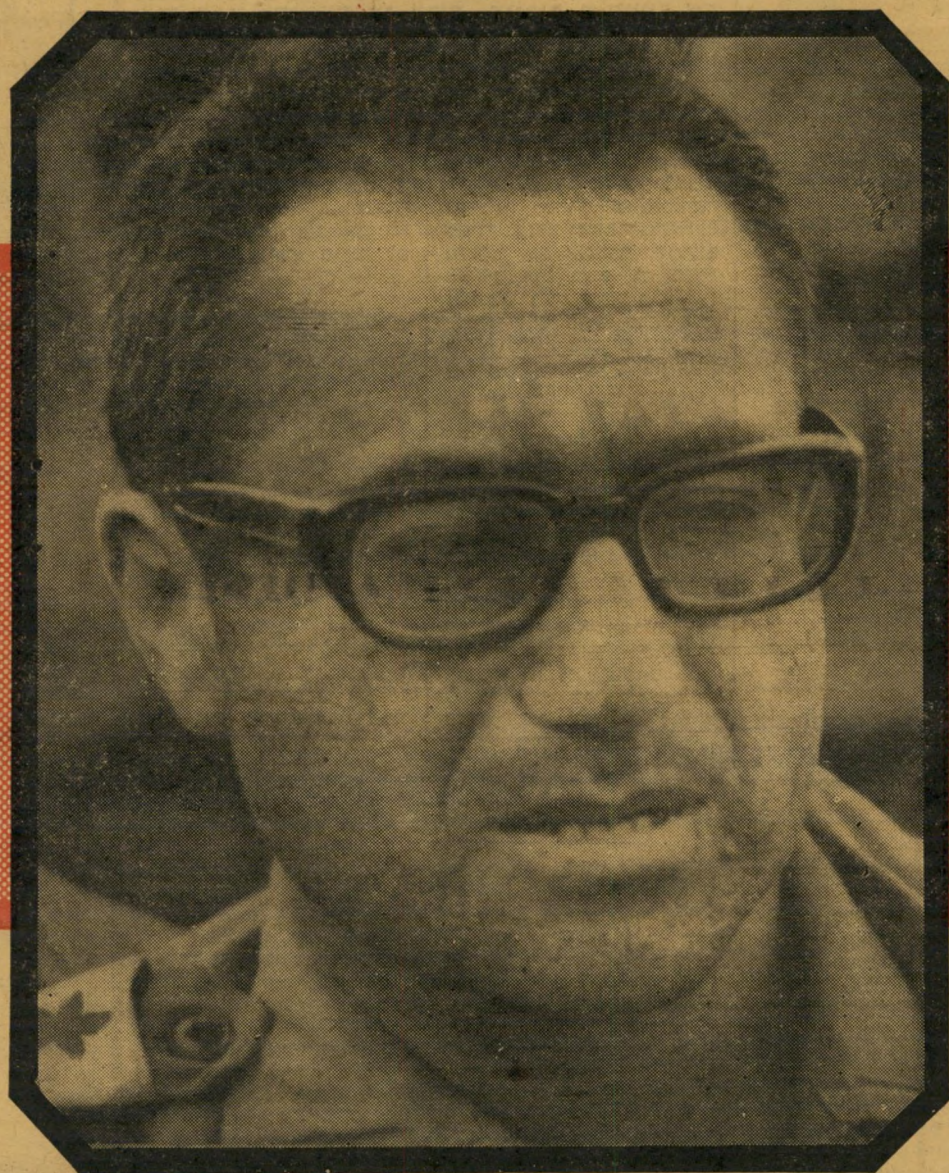

העולם הזה

סיפורו של האיש העומד במרכז הפרשה המסעירה את הממשלה

ס'ס'ס
3.3. ש"ס
23.

אשם

בכישלון

או שעיד

לעזאזל?

עדיין

או

גיבור

מילחמה?

גורודניש

הראשון

(וַאֲיֵךְ פִּתְרוּ אוֹתוֹ)

המלך כבר זקן,
דוד בא בימים.
וקר לו למסכן
בגדים כבר לא עוזרים.
שמיכות ותנורים,
פרוות וכל השאר —
כבר לא מחממים.
וקר למלך. קר.

מי יעזור, מי יעודד
מי יחמם את המלך הרועד ?

אמרו לו יועציו:
 „ישנה שיטה קלה,
 תשכב־נא בחיקך
 עלמה נאה, בתולה.
 ואז בלי בעיות
 (ואם ירצה השם)
 למרות משבר הנפט
 בטח תתחמם”.

מי ימצא עלמה בתולה
חמה טריה, מהבילה...

שליחים יצאו מיד
למדינה כולה,
ולפתע התברר
שאין למצוא בתולה.
בכפרים ובערים
אמרו להם „חבל —
נורא מצטערים,
אצלנו זה אזל“.

מניין יקחו, כיצד יאספו
בתולה למלך הקפוא ?

בדקו בנות לרוב,
המלך כבר דאג.
אצל הסוף הוא טוב
— מצאו את אבישג.
והיא קיבלה תשורות
מראש העיר שונם
(פלוס ספר הוראות —
„כיצד יש לחמם“).

והנה, אחרי בואה
קרה דבר מוזר.
המלך מחיין "תודה
כבר באמת לא קר"
המלך שוב צוהל,
שותה עם עבדיו.
צוחק ומשתולל,
צובט את פילגשיו.
ואבישג צנועה —
צוחקת עם כולם.
מחר היא תייסד
חברת חימום ב"מ)

מי יעזור, מי יקרר
את המלך הבוער?

העלאות המחירים התקבלו בצהלה

בצהלה נתקבלו ההעלאות בשמחה: האנס לא התייקר • גילויי עליצות בפרברים • שר האוצר: „הציבור גילה בגרות אקסטרנית” • עם העלאות מחירי הביצים מסתמנת נטייה להטלה מוגברת; גוייסו גם תרנגולות פנסיונריות • כלכלנים: ההעלאה תתבטא בכ-15 ל”י למשפחה ללא נפשות • ד”ר זוארץ: כיון שאינני יכול לגמור את החודש — אינני מתחיל אותו.

מאת כתבנו הכלכלי

כיצד קיבלנו אנו, אזרחי ישראל את העולות ה-
מחוריים? משאל בזק מוכיח כי הציבור מוכן להק-
ריב קורבן לטובת האומץ הכוזב, בתנאי שחוקריה
היה הממונה על הכנסותיהם. אנשים רבים ש-
חסנו כספים לדירה או מכונות יוכלו לרכוש כספי
מים הדלו להמנות או ביצה. הזוכים ב"וטא" של
מפעליהמים יקבלו כוס חלב. כך שהמצב אינו נורא
לדעיסה. אך הבה נשמע מה בפי האזרח הקטן:

מסעודה אליהו (אלמן).

ב לשלושה ואם לא בעה)
גברים. מה לעשות, אין
יורה. תמיד אפשר למצוא
גרונות. אחרי שהעלו את
חירי הנפט חשבתי שאקפא
צור, אבל מתברר שעלילים
הם חוס נעים. גם הפעם
טעמם. נוכל לוותר ללא בע
ת על לחם, סוכר, קמח, שמן,
ציצים וחלב. אמורים שעלילים
נות טעילות מאוד. רק שלא
לוא את מחירי העור.

רוחק'ה בן־דיקט (דוגמ־
נית־צמרת, אשתו לשעבר של
מבלן לשעבר): לחם אני מ־
קבלה לא אוכלת. זה משמין.
הקראסונים המיובאים לא הת־
ייקרו. גם חלב Nestle לא
עולה יותר. וויסקי סקוטי לא

ההתייקר. והמייסד המינרליים לא
ההתייקר. ושקולד Tobler לא
ההתייקר. וסגירות Dunhill
לא ההתייקר. וצדפות משמרות
לא ההתייקר. וקוויאר לא התיי-
קק. אז מה מבלבלים את ה-
שכל. אם אין לחם, שיאכלו
טוסטים.

יוסי בן־דודו (120 יום מ־
ג'תרס"ה): העלאת המ־
רים היתה הכרחית: ה־
שפוקו את הציבור בסוכ־
דיות על חשבון המדינה. ל־
שית, ולברווים שלי, לא נ־
שניו משמעותי בהרגל־
אכילה: ההתיקרות לא פ־
בתענית השמורים. א־
שולח הבהתה על שבו־
ילות עם גולש שמור, ת־
והלכה. אשתי ותשעים ה־
דים שלי מבוססים לגמרי.
א־הא שחשבו בע.

יוסקה מורת (סא"ל מיל.
מנכ"ל חברה ממשלתית): אני
אישית מקבל בברכה את הע-
לאת מחירי הנסיעה באוטובו-

סים. סוף-סוף יהיה משתלם יור
תר לגסוע בדודג' השכור שלי
ביום ההשבתה.

רינה ציצקעס (גננת, חיר-
פה): אני חזרתי להנקה והי-
רווח כולו שלי: החלב ש-

ברשותי הוא במחיר הישן של
64 אגורות — בשקית עור.

בעלי הילדים (בעיקר זה גדול) שקודם לכן כמעט ולא נגעו בחלב, שותים עכשיו ור' מבקשים תוספת. אפילו התנה של בתי מגיע במיוחד מבאר-שבע לכוס קפה-בחלב.

פגים קטנים

אקומה בת"שחף, אחות
ראשית במחלקת הפנים ב'
ירושלים, מספרת כיצד
פתרו במחלקתם את בעיית
התייקרות המוצרים הבסי'
סיים.
עליית מחירי החלב ומור'
צרו הביאה אותנו למסכ'
נה כי זול יותר, ומדון לא
פחות להשקות את הפנים
הקטנים בקבוקי רפואי
(מסדיצינאל). השינוי ב'
חזונה התקבל בקורת"רוח'
מרובה בין הפנים, אם כי
היו גם מקרי השתוללויות
באינקובטורים. הנדיל ל'
עשות הפג **אלירה** (שם
זמני), תאוססימס במקצו'
עו, אשר תספ וקילל כמה
מן האחיות עד שנאלצנו
לנתק את הסרוסוסטס ב'
אינקובטור שלוו ולחזרים
סילוני מים לחיכו, כפי
שאנו נוהגות לעשות ב'
מקרים שנולדים חינוקות
רדיקאליים.
מלב זאת, כאמור, הת'
קבל השבע'שבע'שבע ב'
עו יפה.

כיסופים

מי יתנני עוף,
ציפור כנף קטנה.
— לא אוכלים בשר
אצלנו בשכונה.

הו הו הו הו
הו הו הו הו
ציפור כנף קטנה
— לכל אחד מנה.

ח. נ. אמצוג
(מרבח-ילדים).

ד"ר מ. זוארץ

בגזור גזרים

ושוב אורז היהודי מטלטליו וצרו
 רותיו לנדוד מארצו **שלו** ופריצי
 חיותאדם לוטשים שיניהם אל נחל
 כי בואכן קהיר דמשק. וראה איזה
 פלא: איז פוצה-ת ומצפצף, כמו אף
 זנו השיתוק: וישוב לו העם על אבוסו
 לתור אחר **ביצים עזובות** ואחר
 סוכר אחרמונים אינו חש במשק כנפי
 ה**היסטריה** ממעל לראשו.
 כלום לא למד **עם עיקש** זה כי
 גם אם נלך בגיא-למוות, לא **גירה**
 רע. ואם ביריות **רב כוחנו**, מה לנו
 כי ניסוג?

ובאחת יצא המרצע מן השק!
עוד נסוגים צבאות ישראל בגלגולה
הדומית, וכבר מתגורשת ובאה הגזירה
הרעה הצפונית ר"ל. ומרגניס בחזות
כי גם בגלגולה הגלגולית (קרי: הר
השומרון) עומד להיגור גלגולין
לגזור לגזרים את אדמתנו.
ואני התמימים סברנו לנו לחומנו
וכי גזרות תת"חית"ם לא ישובו
עוד, וכי "דור אחרון" לנסיגה דור
ראשון לגאולה ברכות בלביות עם
כניסתו לכנסת — (מ.ח.) אנו! ובאה
המצבאות סתה על פנינו סתה-סתה.

כוחה של מסורת

כֹּה, שפירא, שנהג בה מעשה־ומי
 להכפישה בעפר ולהוציא דבר־יביתה
 עָה השממה.
 למדל את אויבנו — שאפילו מחד
 לים, מלחמות, קורבנות, טפשויות, גבר
 ויות, שחיתויות, חריגות, טעויות־ב־
 שיקול, טעויות־בהערכה ושאר קטנר
 נביות וקבוניות למניהן — **לֹא יָרָא**
תיעונו! אחת לנו גולדה, וררפ־
 טג אחד, קול אחד. ואחד.
 שלא ככל הגויים בית ישראל, כִּי־
 מאמר בלעם זכ"ל (זכר בלעם לברכה):
"ובגויים לא יתחשב" — ואם ב־
 גויים — **בַּיהודים** על אחת כמה
 וכמה.
 ויקוב הדין את דינה.

מסורת נאה סיגל לעצמו ושיאו
מר א. קציר, במצבו לעצמו מנהג
עשרות יבשנים של
עמיתו ושיאו לשעבר רובאש
נ"י לאמור: כד ארבע שנים מזמן
הוא את הגברת כג. מאיר העמידה ב-
ראש ממשלתנו. ב-1906, 1968,
1969, 1974 ומקומים אלו כי גם
ב-1978, ב-1986 וב-2001, עד מאד
ועשרים (מסלות).

וחוקה על הגב" מאיר שאשה שומרת
מסורת היא, ותומן את רעיה הטובים
שעשו עימה לילות כימים בביצות
מרחביה, בחולות תלאיבי ובצום
יוס'היפורים השתא, להיות לה לבן
שרים (להוציא כמובן את אחי מר

מגילת הזכויות למשתחררים

- אם שירתת מאז אוקטובר 1973 שלושה חודשים בשי-רות מילואים פעיל, הנך זכאי להיחשב לבוגר שנת לי-מודים אקדמית אחת.
- אם תשרת לפחות שישה חוד-שים, תהיה זכאי לתואר רא-שון.
- אם תשרת שנתיים ברציפות, תזכה לדוקטוראט בהנחה של 50%.
- אם תשרת שנתיים וחצי, תז-כך להתחתן עם כל אחת, אפילו אם היא לא תסכים.

מכתבים

למערכת

טובי שבט הגיע

השבוע חזר נכדי הפעוט צלפחד מן הגן כשהוא מרנן בקולו הערב את השיר המסורתי הידוע, שסימו יובא להלן:

**בטוטו טוטו שהעריבים ימותו
באיזה יום? ביום שבת.
באיזו שעה? בשעה אחת.**

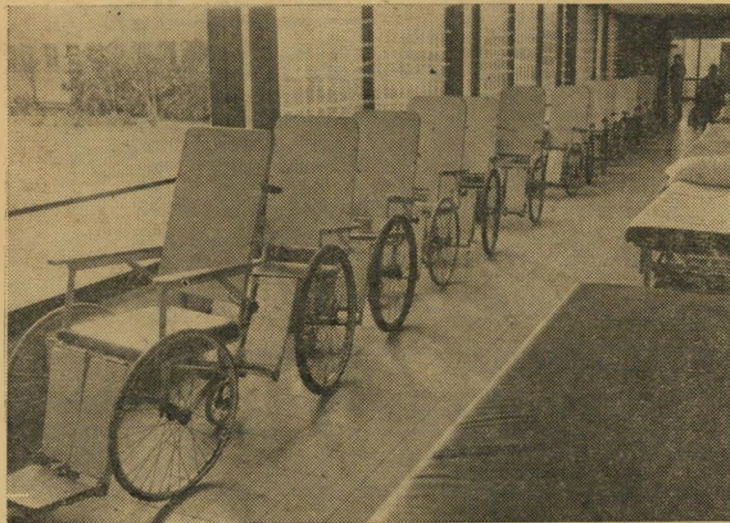
בושתי ונכלמתי. הלכך מחנכים אנו את ילדינו? או לאותה חרפה! כיצד ייתכן לחנך ילד עברי לעריכים כאלה, שהעריבים ימותו דווקא ביום שבת קודש — שהוא יום מנוחתנו. וכי חסרים ימים אחרים בשבוע? ולא די בכך אלא דווקא בשעה אחת, שעה שבה מסובים כל בניהמשפחה סביב שולחן-הצהרים לסעודה חגיגית של יום המנוחה?

שומה עלינו למנוע מילדינו שיר קל-קל זה, או לפחות לשנותו לפי הנסוח הבא:

**בטוטו טוטו שהעריבים ימותו
באיזה יום? ביום חול.
באיזו שעה? מתי שאתה יכול.
ויפה שעה אחת קודם!**

ש.ז. פוגרומוב, כפר תרצ"ח

ממישנתו של מייסדו
עשה חיים, שא ביצים!
ד"ר זוארק
(מתוך ספרו „איך להכין חביתה")

כמה מילות עידוד

כולם מדברים בזמן האחרון על הצורך להרים את המוראל, אבל אף אחד לא עושה שום דבר בעניין.

אז הנה אני הקטן אומר לכם: יהיה טוב!

נכון, לא אסתיר את האמת — היום אומנם רע, אבל, עוד תיראו, יהיה טוב!

אתם תיראו — יעברו כמה שנים, נישכח את המלחמה הלא-מוצלחת הזאת, נירגע לאט-לאט, נסיק מסקנות, ניישם משימות, נשנע מכולות, נפיק לקחים, נירכוש, ניקלוט, נישקול, נשכלל, ניתארגן. כן, הכל לאט וביסודיות, בהשקט ובביטחה, בעלה ובהצלח. ואתם עוד תיראו — יעברו כמה שנים והכל יסתדר — תהיה לנו מלחמה ניפלאה. קצרת, אלגנטית, חזקה, יפה, נעריה, שובבה, מוחצת, חייכנית, הרסנית, ממגרת על-אמת, עם חזה חצוף, משמידה, עם רגליים חטובות, עם חיוך בשפתותיה, מטהרת (את מוצבי האויב ואת נפשות ילדינו), מנסרת, מזככת, עם לא יותר מדי הרוגים (700 עד 1000, אם ניתחשב בעליות מדד יוקר החיים) — בקיצור מלחמה ניפלאה-ניפלאה-ניפלאה.

ושבו יהיה יפה וטוב וחס וניפלא והטובים לטייס ומיסעדות הניצחון ושירי נכניס להם ולא נוציא וכל הבדיחות וחשופים בצריח וחברים אלופים וחזרנו אל משהו שנית ושנית מצדה ועית וימית ומה יפית ושפע וניאון והכי זכוח ומעצמה...

ושבו נוכל ללכת לסאונות ולרחוץ בחרא של עצמנו להשמיין מרוב נחת ולטפוח זה לזה, איש על כתפיו הוא.

כן, כן עוד תיראו — עוד יהיו לנו הרבה מילחמות ניפלאות וקצת אם נאמין עוד יחזרו הימים הטובים ההם שכולנו מתגעגעים אליהם.

הסדר חלקי

יודעידבר המצויים בעניינים קואליציוניים, יודעים לספר שישי נם סיכויים של ממש להסדר חלי קי עם המפד"ל בעניין הרבנות הי ממשלה.

מתברר כי אנשי המפד"ל עשו יים לסגת, לפי שעה, מתביעותיהם המטריטוריאיות בסוגיית „מי" הו יהודי", וזאת בכדי להשיג הי שגיוקרה משמעותי לכוחותיהם התקועים ללא מוצא כבעיה של „היות בקואליציה, או להדוך" הכוונה, כמובן, לתיק החינוך והי תרבות בממשלה הבאה, וגם זה, אומרים היודעים, רק עד שנגיע ל עניין הזכויות הדגמימיות של הי מפד"ל על ארץ-ישראל הגדולה, דבר שלא יקרה בודאי בחודשים הקרובים.

ובחודשים אלה אפשר יהיה ל עי שות הרבה במשרד החינוך. ניתן להחזיר את כל הנוער העברי הי חומה אל מתחת כנפי המפד"ל טבא. וזה, כמו כל שאר עסקי הי אזרחות, בסדרהכל עניין של תק ציב: אם תשב המפלגה הנכונה במשרד החינוך, יש להניח שנשתי ישראל יתחיל לראות בעין יפה וביד רחבה את החינוך הממלכתי דתי מגיל הגן ועד גיל ההתנחלות. סביר שנאלץ לשלוח את ילדינו גלוייהראש לבית-הספר הממלכי תיירתי, גם אם הנטייה הטבעית שלהם לא תהיה בריוק לביון הי זה.

נוכח רק להתנחם בעובדה שכי אירופה של ימיהביניים שלטה הי דת על החינוך, ובכל זאת הצליחו להשתחרר מזה תוך אקף ומשהו שנים. אם ניקח בחשבון שגם הי לאומנות הקיצונית מצטרפת ל עניין — יש לקוות שתוך אלפיים שנה תבוא הגאולה.

אנן, בכל אופן, הייתי מעדיף בחירות חדשות.

מכתבים מן הגולה (ג')

איך ישנתי ב-150 קרונות במשך לילה אחד

קופנהאגן זה מקום יקר. בעצם, יותר יקר מיקר. כל-כך יקר שכבר יותר כדאי להיות מיליונר. אבל אני לא. לכן פניתי ללשכת האינפורמציה המקומית — שהיא מקבילה בערך למדור לחיפוש קרובים בארץ, ולאחר שגיליתי שאין לי שום קרובים באזור, שאלתי בעדינות אם הם יכולים לעזור לי בחיפוש אחרי מלון זול. לא חשוב הפשפשים, לא חשוב הליכלוך, העיקר שיהיה זול.

— „יש" צהלה הילדה הצהובה באשגב — „ארבעה דולאר ללילה, כולל ארוחת בוקר. במרכז. ארבעה דולאר זה נחמד מאוד. למטה מזה כבר ישנים במחסני הנמל וקמים בבוקר כחולים. „הולך" אמרתי לצהובה והלכתי.

הגעתי למלון, והשוער פתח לי את הדלת. כלומר, איש במדים עמד בשער ועזר לי להיכנס. כלומר, היה שוער למלון, בכניסה, עם בגדים של גנרל וצילינדר. הסתכלתי שוב בפתק שבידי. הכתובת נכונה. גם שם המלון נכון. רק המחיר נראה מוזר קצת. נכנסתי. המון בדולח ופוליטורה ושטיחים. בוך וארגמן.

„אותו" לחש השד הקמצן שיושב בארנקי, „זה בהחלט לא נראה כמו ארבעה דולאר. ארבעים אלף. שלושים במקרה הטוב. אבל בטח לא ארבעה."

האיש בקבלה נראה זנשמע כמו אבא אבן. „ארבעה דולאר?" שאלתי אותו בעדינות. הוא אמר שכן ושלח אותי עם נער המעלית לחדרי. ילד המעלית פתח את הדלת והתחיל בסיוור מדרוך: „כאן חדר-האורחים זה חדר-השינה. כאן פינת העבודה. האמבטיה. שירותים..."

וזהו! כאן טמון הכלב! ארבעה דולאר לחדר היא אמרה! כלומר שני חדרים פלוס אמבטיה שווה שלושה חדרים שווה 16 דולאר פלוס שירות פלוס מס-אחיד פלוס מס-מתורות שווה — המון כסף.

הו זה גיחכתי בלבב פנימה. אותי הם רצו לסדר. זינקתי בחזרה לאבא אבן

בקבלה, אבל הוא התעקש ואמר שכל זה ביחד בארבעה דולאר, כולל ארוחת בוקר שמוגשת כל בוקר. „אבל רק בבוקר" הוסיף בקול מתנצל.

חזרתי לטירה שלי. עצבני משהו. איפה פה הבלוף? איך הם יפשוטו ממני את העזר בסוף? מה הולך כאן? חיפשתי מיקרופונים מוסתרים, אבל מצאתי רק רדיו סטריאופוני. גם המרגלת הרוסיה לא היתה מתחת למיטה. אז שירות הביון — זה לא.

איפה המלכודת?

דפיקה ענוגה בדלת. בפתח עמד איש אחד עם המון מדים והמון זהבים ושאל איפה אדוני רוצה את ארוחת הבוקר שלו. בחדר או במסעדה. „בחדר!" זרקתי לו. עכשיו הכל ברור. בלילה, בלילה, ביום כל הכפר, הם יצלמו אותי דרך חור נסתר בתקרה, בסרט אינפרא-אדום, וימכרו את הפילם בתור סרט כחול לתיירים ורודים מגרמניה. מאורת פריצות במסווה של מלון זול. סוחרי בשרים! בעצם, גם זה לא הגיוני. כי כמה כבר יהיה תייר גרמני מוכן לשלם תמורת מבט אינפרא-אדום בסטיות הפושרות שלי. בטח פחות מארבעה דולאר.

המשכתי לחפש בחדר אחר מלכודות. מאחורי הדלת של השירותים גיליתי ביולטין מודפס בארבע שפות ובו מפורט מחירה של דירת הפאר הזאת. נאמר שם במפורש שהמחיר ללילה הוא 150 קרונות ללילה. (מספר שאיננו מצוין את אורך הרכבת — זהו שמה של המטבע המקומית) או במילים אחרות: 25 דולארים. תלשתי את הביולטין בחמת זעם, הסתערת על אבא אבן וזרחתי: „למה אתה משקר? למה אינך אומר את המחיר האמיתי? זה?" ודחפתי לו את הפתשגן אל מתחת לאפו. הוא לא התרגש. כנראה, שהוא מאמין להפליא במקרים כאלה. „זה בעונה," הסביר לי בקרירות סקנדינבית. „עכשיו לא העונה, אז מורידים מחירים." אותי הוא לא שיכנע. החלטתי לחכות ולראות מה יקרה ביום הפרידה. אז בטח יתגלה הבלוף. אוהו איזו שערוריה שאני אקים.

ואכן, לא טעיתי. ההפתעה באה כאשר עזבתי את המלון ושילמתי את החשבון. אבא הגיש לי אותו בחיוך מסתורי, לועג משהו, ולפלצוטי הנדהמת ראיתי שחייבו אותי בארבעה דולאר ליום ואפילו לא גרש אחד יותר.

וככה, אינני יודע עד היום הזה איך בדיוק הם רימו אותי. ברור שיש כאן איזה בלוף חלקלק מאוד, ויום אחד אני עוד אגלה אותו. אותי לא דופקים סתם ככה.

"לא כדאי לבנות עתיד פוליטי על גולדה."
אהרון יריב אמר באותו מקום שצריכים להקים ממ-
שלה מיושבי הספסלים האחוריים של המערך בכנסת.

אריק רוצה

בממשלת צללים

גם האלוף של הליכוד מגלה סימנים של חוסר-
מנוחה בתפקידו החדש.
שרון עומד להציע לליכוד להקים ממשלת-צללים
רצינית, כך שכל אחד מראשי הליכוד יתמסר ברצינות
ללימוד שטח מסויים ולגיבוש תוכניות שאותן יגיש
הליכוד בכנסת, במקום להסתפק בביקורת סתמית.
לשם כך הוא רוצה גם במשיכת צוותות של מומחים.
שרון יציע זאת לליכוד, ואם הדבר לא
יתקבל — ימליצנה הליברלית. הוא רוצה
לקבל עניין זה לידיו.

ערבים בעיקבות אבן

פעולותיו של אבא אבן בחו"ל מעוררות בעולם
הערבי תשומת-לב רבה יותר מאשר בישראל.
בעיקבות ביקורו של אבן ברומניה, שזא
עשה רושם כאריק, הודרו חסיין לבקר בי-
מדינה זו. ביקורו של אבן במראזי גרם לי-
הגברה ניכרת של המאמצים הפוליטיים ו-
התעמולתיים של הערבים באותה מדינה.

מחדל חדש

של צה"ל

עם התקפות כוחות צה"ל באפריקה

מתגלה מחדל נוסף
של צה"ל: הפקרת
כמויות גדולות של
ציוד יקר, שיישאר בי-
שטח מפני שזא פונה
בעוד מועד.

בגדל הריכוז המא-
חר מדי של ציוד כבד
לפעולות הפינוי, לא
יצאה צה"ל לפנות
חלק ניכר מנשק השי-
ל ומן המזון שהשא-
רו המצרים במחסנים,
כגון תח, סוכר, קפה,
אורז, וכן שמיות ו-
פריטים אחרים.

סטלה

להסברה

בצה"ל?

עומדים לחול שינויים במערכת ההסב-
רה של צה"ל, שבמופקדת קציני-חינוך ראשי.
אחד הלקחים של מלחמת יום-הכיפורים היא ש-
ההסברה תפנים צה"לית היתה לקוייה, בעת המלחמה
ואחריה.

אל"מ סטלה לוי, מי שהיתה קצינת ח"ן ראשית
ואחר כך עסקה בנושאים הקרובים להסברה בשגר-
ירות ישראל בווינגטון, מקוה להתמנות ליועצת
מיוחדת לענייני הסברה ליד קציני-חינוך ראשי.

מה עם העלאות

בדרגה של הקרביים?

התמרמרות עזה שוררת בחוגי ביטחון,
נוכח מדיניות ההעלאות בדרגה.
טוענים כי משום מה פירסם שריהבי-
טחון רק את ההעלאות בדרגה של שני
קצינים (דובר צה"ל ומתאם הפעולה בשט-
חים) — שניהם לא קרביים במיוחד, בעוד
שההעלאות בדרגה של קצינים בחזית, שי-
סיכנו חייהם, לא מתפרסמות כלל.

לא תקום ועדת שרים

לענייני ביטחון

על-פי דרישת משה דיין, ימשיך המערך להתנגד
בתוקף להצעה להקים ועדת שרים לענייני ביטחון.
שבה ישתתפו כל המפלגות שישתתפו בקואליציה הי-
באה. ועדה זו היתה צריכה לקבל את הסמכויות הי-
מסורות עכשיו לגולדה מאיר ולמשה דיין, ושנתקבלו
עד כה ב"מיטבח".

כדי לפייס את הגופים הדורשים ועדה

רוצים להעיף

את אריק

יש אפשרות שח"כ אריק שרון
יוותר ללא דירה.

אביק גר בבית תשיך לצה"ל, בשכונת
חצרים בבאר-שבע. מאז מונה לאלוף פיקוד
הדרום, לאחרונה מסתמנת מגמה "להעיף"
את שרון מהבית בבאר-שבע: "הוא יכול
להשמיץ כמה שזוא רוצה, אבל לא בבית
של צה"ל ו" לאריק הובשה השימוש בבית
זה למשך שנה.

יש לאריק חחווה המפורסמת,
וכן בית ברחוב יואב בצהלה, הי-
מושבר בחווה ארוך לשגרירות הי-
גרמנית.

כזאת יקום גוף חסר משמעות כסמכויות,
שיקבל תואר מצד צל כגון "מועצה לאומית
לביטחון לאומי", שלא יהיה אלא ועדה של
אנשי ביטחון בדימוס ליד ועדת-החוקשה-
ביטחון של הכנסת.

מילחמת היהודים

המעופפים

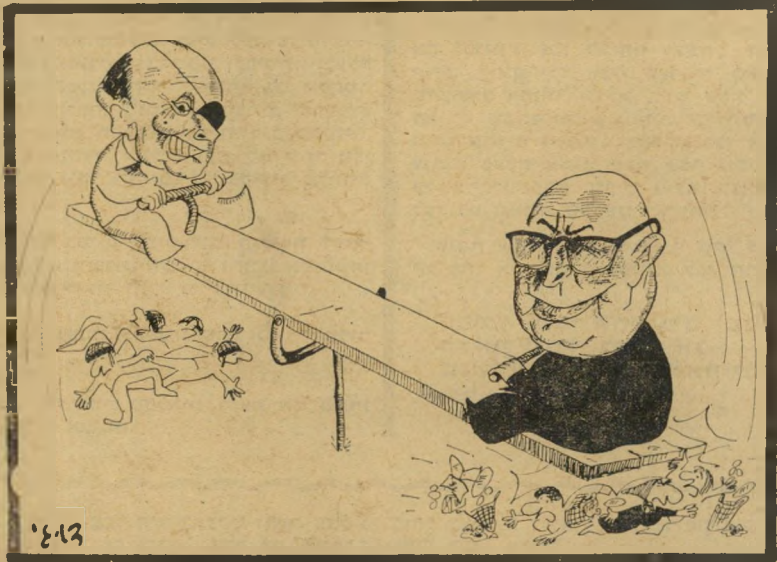
עובדי מינהל התעופה האזרחית עומי-
דים לחדש בימים הקרובים את מאבקם לי-
סילוקו של אל"מ (מיל.) יהודה רבין, ראש
מינהל התעופה האזרחית מתפקידו.

העובדים, ובעיקר הבכירים, טוענים שרבין איננו
יכול לנהל את ענייני מינהל התעופה בצורה תקינה,
ובכוונתם לצמצם למינימום את המגעים שלהם עימו,
כדי להביא להדחתו.

הודעה לחיילים

עם התחלת תהליך שיחרור חיילי
המילואים, התעורר צורך באירגון-מי-
חדש של משלוח אלפי הגליונות שי-
שחזרו מאז תחילת המלחמה לחי-
לים שביקשו זאת מאיתנו, כשי לי-
חייל.

בעוד שבועיים נמשיך לשלוח גלי
יונות אלה רק לאותם חיילים, שישי-
חו אלינו מחדש גלויה על כך שהם
עדיין נמצאים בשירות, בציון הדואר
הצבאי. לאלה נמשיך לשלוח את הי-
גליונות, משך תקופה סבירה.
לצערנו, איננו יכולים להגדיל את
הרשימה הקיימת ולהוסיף עליה.
צר לנו על כי משרד הביטחון, בי-
תמיכת עסקני המפלגות בוועדת-הי-
כספים של הכנסת, ממשיך בחרם שנו
על "העולם הזה", ושעל כן אין חי-
לים בשירות פעיל יכולים לקבל עי-
תון זה באמצעות צה"ל.

נדנדה בשניים

לרוטציה כללית, עליידי העברת השרים הוותיקים
ממשרד אחד לשני.
הכוונה העיקרית: להעביר את דיון מי-
מישרד-הביטחון למישרד אחר.
יגאל אלון ופינחס ספיר מוכנים לרוטציה כזאת,
מבלי להכריז על כך.

דיין בעד וגד

דיין חידש את מינהגו להגיד דבר והיפוכו תוך
24 שעות.

יום לפני שהופיע בפני מישלחת הי-
בונדס, כשהוא שופע אופטימיות, הפתיע
דיון את עורכי העיתונים, כאשר צייר להם
תמונה עגומה ביותר של העתיד הביטחוני
והמדיני של ישראל. מנוחים שעשה זאת
כדי לעזור לספיר להצדיק את ההחלטות
הכספיות האחרונות.

יחד עם דיון הופיעו עוזרו, צ'רה, הרמטכ"ל וראש
אמ"ן, שדיברו על הצרכים הגדולים בשטח הביטחוני.

אין נחת מהאלופים

לגולדה אין בינתיים הרבה נחת מן האלופים
שנכנסו לכנסת:
יצחק רבין התבטא במיזנון הכנסת שי-

גם היא גדלה ופורחת ...

בתך הקטנה יש לגדלה ולטפחה באהבה רבה, תוך שמירה וזהירות, "ממש כמו פרח. צריך לדאוג להשכלתה, להקפיד על נימוסיה, לטפח את נשיותה, לעודד אותה לשמור על הופעתה החיצונית ולהבטיח את עתידה.

במשימה זו האחרונה, באים לעזרתך ידידי בנק דיסקונט.

באחת מתכניות החסכון "יתרון", בה את חוסכת מעט או הרבה, לפי דרכך, במשך השנים את יכולה וחייבת לצבור סכום כסף נכבד אשר יעזור לבתך הקטנה לבנות את עתידה:

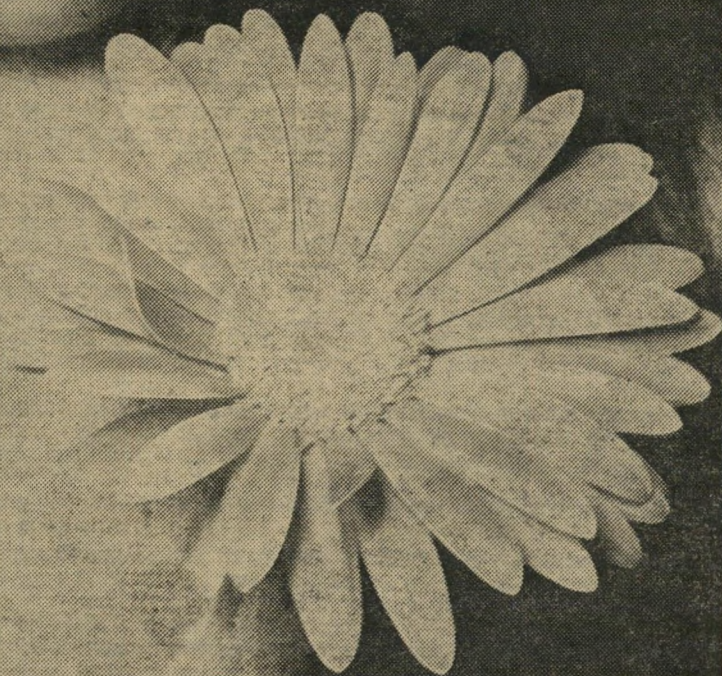
"יתרון" לכל-בתשלומים חודשיים (החל ב 25 ל"י לחדש בלבד) נועדה לחינוך תיכוני וגבוה, תהני ממענק מיוחד והלוואה בתנאים מיוחדים:

"יתרון דירה" - בתשלומים חודשיים נוחים מבטיחה לך משכנתא כפולה עד 40,000 ל"י ב-9% בלבד, ללא הצמדה, שתוחזר במשך תקופה ארוכה מאד.

אלה הן רק שתיים ממגוון תכניות "יתרון". בכולן מובטחת לך הכנסה גבוהה, פטורה ממס הכנסה, הצמודה למדד יוקר המחיה, השומרת על ערך הכסף, ואפשרות למשוך כספים מהחשבון בכל עת. תכניות חסכון "יתרון" - להבטחת עתיד ילדיך.

בנק דיסקונט לישראל

בנק ברקלים דיסקונט

ק/כא ירי

בשבעות האחרונות עמד העולם הזה במבחן קשה. אולי כדאי לבחון כאן כיצד עמד במבחן זה, בתנאים החדשים שנוצרו מאז הבחירות.

המשימה שעמדה לפנינו לא היתה מיוחדת במינה לגבינו. היו לנו משימות כאלה כמה פעמים בשנות קיומו של השבועון המסוים. היה עלינו לשבור קשר של שתיקה, שנרקם סביב פרשה של עוול. כל העיתונות הימית השתתפה בקשר זה, שנעזר גם עלי ידי האופי הביטחוני של הנושא, הכפוף לצנזורה קיצונית.

תפקידנו — והרי לשם זה קיים שבועון זה — היה להעלות את הנושא על סדר יומה של המדינה, להכריח את מוסדות הממשל לחקן את העוול, ולהעמיד את הציבור הנאור על הסתאבות סדרי השליטון, שאיפשרו פרשת כזאת.

איך עושים זאת, כאשר הנושא כולו סודי וכמוס, וכאשר המכשיר היחידי העומד לרשותנו הוא השבועון הזה?

עיתון חי בכנסת

במשך שנות כהונתו של אורי אבנרי בכנסת, היו לנו כמה אופציות של פעולה. בעיקבות השילוב המיוחד של הסיעה והשבועון, שניתן היה להרחיבו גם לעבר בית המישפט ופעולה ציבורית.

שער העולם הזה 1900
העוול לא ירו בכנסת

קל לתאר מה היינו עושים בשבועיים האחרונים אילו היה אבנרי חבר הכנסת הנוכחית. הוא היה קם בעת הוויכוח המדיני, וזרק את העובדות הסודיות לתוך חלל אולם הכנסת, לעבר גולדה מאיר ומשה דיין. הללו היו צריכים להגיב. יו"ר הכנסת היה בוודאי מוחק את הדברים מן הפרוטוקול, לפי תוראות הממשלה, שהוא משועבד לה. אבל בינתיים היתה נוצרת סערה ציבורית, העיתונות העולמית היתה עולה על הנושא, והעיתונות היומית היתה נאלצת לוותר על קשרי השתיקה.

כך עשינו כמה פעמים בשנים האחרונות, כאשר סברנו שהובחנו הציבורית היא לפוצץ פרשה שהושתקה.

הדבר לא היה אפשרי הפעם. העדר סיעתנו בבית בלט מאד. אחרי שהעולם הזה כבר פוצץ את הפרשה, לא העז איש לי העלותה במליאת הכנסת. גם כאשר הור פיע משה דיין עצמו בכנסת השבוע, בעת הוויכוח על תקנות חירות שסיפק הודמנות אידיאלית לפרלמנטר מנוסה לחשוף את שקרי הממשלה בפרשה זו, לא עשה זאת איש.

חוששני שיש לקבוע כי הכנסת ירדה מן הפרק כמכשיר לחשיפת פרשות מוש תקות — כשם שלא היתה קיימת מבחינה זו לפני 1965.

ותיקי העולם הזה זוכרים, למשל, מה קרה כאשר גילינו מעל עמודי העיתון את פרשת מכירתם של עוזים לצבא הפורטוגלי, שהשתמש בהם לדיכוי תנועת השחרור במושבות האפריקאיות. למרות שהוכחנו שהממשלה שיקרה במצח נחושה, לא מצאנו איך תכריכנסת אחד שהיה מוכן להעלות את הפרשה בבית הנבחרים. חיוננו על הפתחים, סיפקנו לח"כים הוכחות מצולמות שהבאתי בעצמי מפורטוגל — ושום דבר לא עזר. הכנסת נשארה דוממת. כמו השבוע.

כואמר אחד, נויכתב אחד

ובכן, מה עשינו בפרשה האחרונה? פתחנו במערכה במאמרו של אורי אבנרי, "פרשת דרייפוס", שפורסם במדור הנדון, לפני ארבעה שבועות (העולם הזה 1897).

מאמר זה לא הזכיר שום פרטים, ורק קוראים בעלי חוש מפותח יכלו לנחש במה המדובר. אבל הוא הספיק כדי לעורר תשומת-לב לאומית ובינלאומית.

זהו אחד הנכסים של העולם הזה: מאמינים לנו שאיננו עוסקים בבלופים. כאשר אמרנו שיש פרשה כמוסה, הדומה לדעתנו לפרשת דרייפוס, האמינו לנו. עיתונאים בינלאומיים ששהו בישראל, החלו מתעניינים בעניין. לפחות אחד מהם, אריק רולד מלה מונד, הצליח לפענח את התעלומה על סמך המאמר הזה. הוא דיבר עם חיים ברייב ואריק שרון, אסף חומר — ולבסוף פוצץ את הפרשה בעיתונו.

בצורה זו נשבר איסור הצנזורה, אולם קשרי השתיקה בארץ נשאר בעינו. רק כמה שורות ממאמר זה של רולד הסתנו לתוך צהרונות ישראל. עיתוני הבוקר התעלמו ממנו כליל.

בינתיים נקט אורי אבנרי פעולה מקבילה. הוא שיגר מיכתב לכל חברי הממשלה וועדת החוץ והביטחון, בו פרט את פרטי הפרשה.

את המיכתב הזה כתב כחבר הכנסת, שנהנה עדיין מחסינות. אילו כתב אותו אחרי גמר תקופת הכהונה הרשמית של הכנסת השביעית, היה מסתכן בגילוי סודות ביטחוניים. גם אז היה שולח את המיכתב — אך תוך סיכון עצמי רב.

מבחינה זו חל עתה שינוי לרעה. העולם הזה יום את ההליכה לכנסת, לפני שמונה שנים, על רקע האיום של חוקלשון הרע, והנסיון הגלוי של הממשלה לשבור שבועון זה באופן פסי. במשך שמונה שנים לא חודשו נסיונות אלה. עכשיו יש להתכונן לקראת חידושים.

כל האמצעים האלה ביד — המאמר הסתום הראשון בעולם הזה, הגילויים שבאו בעיקבותיו בחו"ל, ושיגור המיכתב לחברי הממשלה, הורידו את המיכסה מעל סירה לחץ. כמה מחברי הממשלה פעלו על פי המיכתב, תבעו דיון בממשלה. דיון זה, אף שהיה מגוחך ושקרני, לפחות הוציא את הפרשה החוצה. אי אפשר היה עוד להשתקת. בשבוע האחרון הקדשנו לה חמישה עמודים ושער, והפעם יכולנו לפרט את מרבית העובדות (אם כי לא את כולן).

זה לא הביא לפיתרון הבעיה. לתיקון העוול, להסקת מסקנות לגבי אנשים וסדרי ממשל. אבל את תפקידנו שלנו, בשבועון זה, מילאנו. העלינו במו ידינו את הפרשה על סדר היום, אחרי שכל כלי התקשורת והגופים הפוליטיים גמרו אומר להשתיקת. תוך כדי כך נתגלה שוב כוחו המיוחד של העולם הזה. בימי כהונתו של אבנרי בכנסת זכתה פעולת הסיעה לפריסומת רבה מאד, ולא פעם נשכח שהעולם הזה הוא הבסיס לפעולה זו, מכיוון שהשבועון סיפק לסיעה את המידע הדרוש, דיווח על פעולותיה ולא איפשר את השתקתן.

כיום, כשהשבועון שוב עומד לבדו במערכה לגילוי האמת, קל יותר להתבין ביכולתו. הפרשה הי אחרונה דדוגמה אומה דדוגמה

ההחלטות
הממשלה
העיתונות
הציבורית

חס בכנים
נעים בחוץ

מעילים ומקטרונים
עור
עם פרווה

בשיא החורף
מחירי
סוף העונה

"יצור ע"י וינוצקי
בלעדי אצל

בוטיק קארין
רח' אלנבי 60
תל-אביב

for men

after shave for men
Green Leaf
no. 1
America's fine toiletries for men

אחרי כל גילוח

(תענוג מכוש!)

נחנח גברי GREEN LEAF/GOLDEN TOBACCO

הדואר הצבאי

של העולם הזה

עורפיים, מקום שהחיילים יותר מאורגנים, המצב אולי יותר טוב.

אורי, קשות התאכזבתי מתוצאות הבחירות האחרונות, חבל, היית לפה לאותם אלפי מסכנים ומקופחים במדינה. למרות שאני מסכים עם מצעך המדיני, הרי שבינושאי פנים היית לדעתי מס' 1. אל יאוש! נסה שוב ואנא אל תפסיק במאבקך מעל דפי העיתון. יוסף הרשטיק, ד"צ 2535

במילחמת יום הכיפורים שירת בני ב' רמת הגולן. חודש ימים לאחר המלחמה קיבלנו הודעה מקצין העיר, ב' צורה מבישה ביותר, שבגנו נעדר. אנשי החייל לא טרחו למסור לנו דבר. בני, שהוא נשוי, השאיר את אשתו במצב קשה ביותר. פניית לקצין גבוה, נענתה בהתפנה לכתובת אחרת. למפקדו של בני! הסתתרות מאחורי מדים ותפקיד אינה פוטרת אותך מאחריות! אב לכן נעדר, גבעתיים

תודה עבור העיתון. טוב לראות את הירצד השני של המטבע ולא רק מה שפרסמים באמצעי התיקשות האחרים יש לנו בארץ.

מומי גז, ד"צ 2040 לפני הבחירות הסתובבו פה שמעות שאחרי הבחירות תפסיק מערכת העולם הזה לשלוח את העיתון לחיילים.

ככל שרוב זמן שהותי בשירות צבאי במילואים ובביקורי ביחידות אחרות סביבי, ההרגשה שאופפת אותי ורבים אחרים כאן, היא שכל גלי העליה מרוסיה אינם מורגשים. לא רואים כאן עולים חדשים וזה חוריה מאוד לרבים. האם תוכלו לברר עניין זה ולתת תשובה

מכתב גלוי לחברי החיילים

בזיון, מיסגה, שואה, או כל ביטוי אחר, לא יצליחו לתאר את מה שעשיתם בבחירות האחרונות. מהקו הראשון ברמת הגולן, בקור מקפא ומצביר מוקפא — אני כותב לכם מכתב זה. 42 אחוזים הצביעו בעד הליכוד! 42 אחוזים הצביעו בעד המילחמה הבאה! אני רואה אתכם בדמויותי — טבחים אפסנאים, נהגים, אנשי מיפקדה שלא טעמו טעם יריה אחת. פגז או טיל. קל מאוד לעשות דברים כאלה כל עוד לא בכנס פוגע הדבר. נתתם קול לאלו שיהרגו אתכם. האם הבחירה ברע היא הנקמה ברע? לא ולא! העלאת הטוב, שיפור המצב, בחירה בטוב יותר, הלוחם המייד, זהו הפיתרון! נכון, את הנעשה אין להשיב, לפחות לא ברגעים אלו. יש לכם כמעט ארבע שנים לחשוב, להרהר, להחליט. עשו זאת בהגיון, בתקווה שארבע שנים אלו יגררו איכשהו. ואי, הצביעו מה שצריך להצביע, לא מעוותים לגמרי, לא נוקמים, לא חסרי טעם. עשו זאת, אחרת אין לנו תקומה. רב"ט אברהם מור, צה"ל

אך אתם הוכחתם שהמציאות היא שונה. יחיאל בארי, ד"צ 2023 בעיקבות הפרדת הכוחות ושינויי כתובות של חיילים רבים, מפסיקה המערכת את מישלוח השי לחייל. חיילים ה' מעוניינים בהמשך המישלוח, מתבקשים לשלוח למערכת את כתובתם הצבאית החדשה. אבקשם לפרסם בעיתונכם את השורות הבאות: גבר במילואים בקו הקידמי מעוניין לקשור קשרים רגשיים, כנים ויפים עם

הולמת לכן? הרי לא ייתכן שרק מיספר לבן וזכיות יתר יהיו מנת חלקם של העולים, מה עם מיספר על דיסקית ובגדי חאקי? מוראי דוד עידן, ד"צ 2834 בגליון העולם הזה 1892 מופיע מיכתב למערכת בחתימת דוד עידן, צה"ל. הריני להודיעכם כי החתום משה לא שלח מיכתב זה ואינו מזדהה עם הדעות המובעות במיכתב. רב"ט דוד עידן, ד"צ 2790

הכתבה "האם הופקרו למוות" (העולם הזה 1899), הקפיצה אותי, כפי שהקפיצה בליסספ רבים מפיקודיו ומכריו של אותו מפקד, שהיה מעורב באסון מות שלושת הקצינים, בדרך לסגנה קטרינה. זכותו של הכותב למתוח ביקורת, ואפילו ביקורת חריפה, על שיקוליו של המפקד האחראי. אני מניח כי ועדת החקירה תבידוק את שיקוליו היטב. אולם אני לא הייתי ממחר להכריז עליו ג'יהד, ולרמוז באופן שקוף כאילו הפקיר המפקד את פיקודיו. כל המכיר את המפקד יודע כי מדובר בקצין שהוא היתגלמות המושג "אחרי".

סמך עופר פרק, ד"צ 2502 כל הדברים שניכתבו בכתבה זו הינם אמת לאמיתתה. אם קצין זה הינו דוגמא למושג "אחרי", הרי שלא המשיך בדרכו באסון שבסגנה קטרינה. הביקורת החריפה על מעשיו הינה פועל יוצא של הפקרת חיילים למוות ומעשים שאין להם מקום בצה"ל.

כתבתו של זאב יפת על מנות הקרב בצה"ל (סיוט החמישיות, העולם הזה 1897), אינה משקפת את המצב ביחידה שלנו. יחד עם התוספות למנות הקרב, אנחנו מאלתרים ארוחות לא רעות. רב"ט שלמה לוי, צה"ל תגובתו של זאב יפת: לא בכל היחידות מצב המזון דומה. ביחידות קידמות, במוצבים, המצב הוא כפי שתיארת. במוצבים אחרים, אף גרוע יותר. בבטיסות

ההנחלה הזו 1901

הצעה מהפכנית

סיור מסיבות הפרידה בארץ גושן (טנגו אחרון בסואץ, העולם הזה 1900), היה מיבצע לא-נורמלי. אבל מעיתון הלוחם לחידושים ותמורות, ציפיתי להצעה מהפכנית: שכל יפהפיות תל-אביב תרדנה לקווים הקידמיים ותעזורנה לחבר'ה בעבודה שהיא נשית במהותה: הבישול. תארו לעצמכם את התמונה הבאה: אחת היפהפיות מטגנת את הלחם הזכור לרע, מגישה אותו לחייל החזור מסיור. כל תלונות החיילים היו נעלמות כערף-עין. דני שריד, צה"ל

היפהפיות שערכו את תצוגות האופנה, בדקו גם את המצב במיטבחי המוצבים. שרונה מארש בין הצלחות והסירים — ראה תמונה.

נשים מעניינות. מה שאני יכול לומר על הגבר הזה: (א) שהוא גבר, (ב) שהוא מבין, רגיש ומעודד, (ג) שהוא אוהב לעזור, לתמוך ולקוות, (ד) שהוא יודע לאהוב ואוהב לאהוב, (ה) שהוא קצת נשוי וזו לא מגרעת. חיים, ת.ד. 36738, תל-אביב קראתי בעיתונכם את הכתבה משה דין התמוטט (העולם הזה 1893) ושערות ראשי סמרו. אני בטוח שאם הייתם שומעים ברדיו קהיר את המילים שאתם כותבתם, הייתם שוברים את הרדיו. אתם יודעים על מי אתם כותבים? על אדם שהיה רמטכ"ל, שר-הקלאות ועכ"ש שר-הביטחון שלנו. הוא אדם מכובד שמעריצים אותו בכל העולם. אם הייתם ברוסיה או בארצות-ערב, לא הייתם כותבים מילים כאלה. אני מציע שתתנצלו בפניו ותבקשו ממנו סליחה. אברהם דאבוש, ד"צ 2737

הגיעו לידי כמה גליונות של שבועונכם. ולאחר שקראתי בהם, בא לי ממש להקיא. יחודה עוזרי, ד"צ 2713 בהתייחס למאמרו של יגאל לביב על ההלם של סגן עמוס דבוש מההפגזה ונסיון עתו לכיוון נח"ל ים, (סיירת המזוהמים, העולם הזה 1891), ברצוני לציין שגם במצב זה שהיה, תחת ההפגזה הצפושה, דבוש זחל לוודא את מצב הנהג ולאחר מכן הגענו פעמיים, פעם בזחלם ופעם ב' טנק פיגוי, דבר שלא צריך בכתבה ולפי דעתי היה בזה לגיוס לעוול לדמותו של עמוס. מקווה שתציינו זאת במדור מיכתבים למערכת. אבי זלי, ד"צ 2611

פינת הסטודנט המגויים

"סטודנטים המשרתים בקו, יוכלו להמשיך את לימודיהם באמצעות חומר לימוד שישלח על-ידי האוניברסיטאות." (מן העיתונות) קוקי לימון, ד"צ 3078

מכתבים

עזרה

לרוול

קראתי בעיון רב את הכתבה "מנגנון המדינה גויס להגנה על טהר הגזע" (העולם הזה 1899). הגעתי למסקנה ש"מדינת ישראל מישתלבת יפה מאוד וללא כל רגשי נחיתות בין יתר המדינות הי"זעניות.

לאן הגענו? פקידונים עלובים וחסרי-מצפון לוקחים לידיהם את החוק ומנסים לגרש אדם מהארץ רק בגלל דתו. הם מעידים על עצמם כיהודים "טהורים ושומרי מצוות".

אני מבקש למסור את שמי לרוול קורטה ולומר לה שאני מוכנה לעזור לה בכל דבר שאוכל. אני דוברת גרמנית ואוכל לעמוד לה לעזרה בשעותיה הקשות. השם שמור כמקורכת

שולמית

שובי לאחור

חשבתי שלפחות שולמית אלונה תמשיך את מאבקן של אורי אבנרי בכנסת. אוכי זבתי מרות.

שולמית אלונה, הלוחמת האמיצה נגד הדיקטטורה והכפייה של המנגנונים, הציגה בעד בחירתו של ישראל ישעיהו כיושב ראש הכנסת. למרות העובדה הברורה לכל, שבכנסת שעברה היה ישעיהו דואג בראש ובראשונה לאינטרסים הייחודיים של מפלגתו, אפילו על חשבון מפלגות אחרות.

אם תמורת הכבוד המופקע של זכיה בתפקיד סגן יו"ר הכנסת, הסכימה שולמית לבגוד בעקרונותיה, אני מתאר לעצמי את דרך פעולתה במוצת ארבעת השנים! עידו כרמלי, חדרה

משהו

אישי

כאשר קראתי את מאמרו של אורי אבנרי "משהו אישי" (העולם הזה 1899), הרגשתי דמעות בעיני.

אני חייב להודות שעם פירסום תוצאות הבחירות, הייתי שרוי בייאוש ובי מועקה, ואף חשבתי כי הכל נגמר. מאמרו של אורי אבנרי עודד אותי. שמחתי להיוור כח שרק אני התיאשתי, ואילו הוא ממשיך במאבק.

אני מזרחי, אפקה

אני אחד מ-10.469 אלמונים ולא-אלמונים. אני אחד מאלה שאינם מצטער על שקולו לא נוצל. אני הייתי צריך ל"משהו אישי" של אבנרי. ואני מודה לו עלייך. אורי, עודדת אותי. חשוב לי שנשארת ככה בפורמה, כמו שאומרים. כידיד ללא היכרות אישית, אני מבקש שתצא ביום השמש הראשון לחוף-הים. חבל להפסיד את התענוג, וזה מגיע לך! מנשה בן-מאיר, דימונה

שיויון

בין המינים

לא קשה להבין את ההתמרמרות הרבה שקמה בקרב חלק גדול של הציבור נגד חוברות הפלייבוי שאשת נשיא המדינה רוצה לשלוח לחיילים. נגעו לליבי במיוחד המתאות של הנשים שנשארו בודדות בבית וצריכות לסבול.

אני מציע לנשיא המדינה פעולת איוון אשר תסלק את כל המתאות של הנשים — שחברת ארוס תספק כמה עשרות אלפי ויברטורים במחיר מוזל עבור הנשים הבוררות שנשארו בבית. אולי סוף-סוף יהיה שיויון בין המינים במדינה זו.

עזרא כרמלי, פתח-תקוה

העיניים

של הדיקטטור

קראתי את הכתבה "הדיקטטור" (העולם הזה 1897). הדיקטטור המסקנה היחידה: משה דיין בלי ספק מכיר טובה לכם על השירות הטוב והריקלמה הגדולה.

העולם הזה ממש פוקח לו עיניים — לדעת מה יעשה.

מרדכי פרקש, ירושלים

המוסדות להשכלה גבוהה בישראל

מודיעים על

מילגות קיום לסטודנטים וגוייסיים - בשנת תשל"ד

1. הזכאים למילגה — סטודנט אשר השתחרר משירות המילואים המיוחד והחל בלימודיו במוסד להשכלה גבוהה ואשר שירת 75 יום לפחות החל מיום 6 בספטמבר 1973 ואילך (ברציפות או לסירוגין) — זכאי להגיש בקשה למילגת קיום בתקופת לימודיו בשנת תשל"ד. המילגה ממומנת ע"י משרד החינוך.

2. המילגה — כל סטודנט. כאמור לעיל, שאין לו הכנסה אישית בתקופת לימודיו בתשל"ד, יקבל מילגת קיום. בצורת מענק, בסך — 400 ל"י לחודש עבור כל חודש שירות (לצורך זה ייחשבו 25 ימי שירות כחודש) ועד 6 חודשים ובכל מקרה לא יותר מסה"כ חודשי הלימוד ותקופות הבחינות בשנת הלימודים תשל"ד.

3. מילגה לתלמיד שיש לו הכנסה אישית — תלמיד שיש לו הכנסה אישית בתקופת לימודיו בתשל"ד כאמור לעיל, הנובעת מעבודה, עסק נכסים או מענק מילגה אחר של המוסד, וזאת למילגת הקיום תהיה עפ"י הכללים הבאים:

א. סטודנט רווק או נשוי ללא ילדים — אם הכנסתו ברוטו לחודש הינה — 600 ל"י ומעלה — אינו זכאי למילגה. אם הכנסתו נמוכה מזה, זכאי למילגה המשלימה הכנסתו עד — 600 ל"י לחודש. אך סכום המילגה המשלימה לא יעלה על — 400 ל"י לחודש.

ב. סטודנט נשוי + 1 — אם הכנסתו ברוטו לחודש הינה — 725 ל"י ומעלה — אינו זכאי למילגה. אם הכנסתו נמוכה מזה זכאי למילגה המשלימה הכנסתו עד — 725 ל"י לחודש. אך סכום המילגה המשלימה לא יעלה על — 400 ל"י לחודש.

ג. סטודנט נשוי + 2 — אם הכנסתו ברוטו לחודש הינה — 850 ל"י ומעלה — אינו זכאי למילגה. אם הכנסתו נמוכה מזה זכאי למילגה המשלימה הכנסתו עד — 850 ל"י לחודש. אך סכום המילגה המשלימה לא יעלה על — 400 ל"י לחודש.

4. נוהל קבלת המילגה — מילגות הקיום לסטודנטים כאמור לעיל יאושרו וישולמו על ידי המוסדות להשכלה גבוהה עפ"י הנוהל דלקמן:

א. סטודנט אשר סיים שירותו והמציא אישור בכתב משלטונות צה"ל על משך השירות כאמור לעיל והתחיל בלימודיו, זכאי להגיש בקשה למילגת קיום בשנת הלימודים תשל"ד.

ב. הבקשה תוגש ע"י התלמיד במוסדו שבו הוא לומד ע"ג טופס שיקבל המוסד.

הבקשה תיבחן ותאושר ע"י המוסד עפ"י הקריטריונים כאמור לעיל.

ג. תשלומי מילגת הקיום ייעשו אחת לחודשיים.

בעיות ולבטים בחיי המין

מאת

הד"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים

להשיג בחנויות הספרים הגדולות

העולם הזה, שבועון תחדשות הישראלי • המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טל 260134 • תאריך: 136 • מען מברקי: עולמס • הדפוס: תחדש בע"מ. ת"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גר בע"מ • גלוסות: צינורגרימה • פסטי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המרל: העולם הזה בע"מ.

שני רנדמב"לים

זהו הטבע האנושי — הגברי והנשי כאחד. אלופים התחילו להקדיש מחשבה רבה, בעודם בתפ- קיד, לקאריירה הכלכלית הממתינה להם. הם החלו מת- חנפים אל איילי-ההון, שהתחנפו אליהם. עסקים גדולים סוכמו בעוד האלופי נושא בעול של פיקוד על חיי אדם. חברות-ענק החלו תופפות, במחשבותיהם של קצינים, את מקומם של רכסי-הרים ומימי- שוויימים כייערי תיכונן ומיבצע.

בצד היעדים הכלכליים, הופיעו היעדים הפוליטיים. קניינים מיפלגתיים משמאל ומימין הסתובבו בצה"ל כמו בסופרמארקט, כדי לרכוש אלופים ואלופי-מישנה, בסיטור נות ובקימעות, למערכת-הבחירות הבאה. האלופים לא ישבו על המדפים, אלא יצאו לקראת הקונים, הריחו ובחרו.

די זהבית בכנסת החדשה, שהורכבה עוד לפני המליחמה.

פה ושם ביצבה בלבו של משהו המחשבה: ראו את שר-הביטחון. הוא משתמש באנשים ובציוד של צה"ל כדי לסלק עתיקות. ההובי הפך אצלו למיסחר בינלאומי משגשג. האיש הולך ומתעשר. למה לא אני? חריגים קטנים הפכו לחריגים פחות קטנים. הריקבון קנה לו אחיזה. בשקט. בחושך. עד שבא הכרך המפונזר של יוסי-הכיפורים, והאיר את הכל באור נורא.

עים לחשוב שמא השתנה הכל. שעל קברות חללי צה"ל חזרו הכל בתשובה, נפסק תהליך ההתפרקות, והחל התהליך הגדול של ההבראה.

למרב האסון, אין כל אחיזה לתיקווה זו. לא תיתכן הבראה — פשוט לא תיתכן! — כאשר אחרי אסונות כה נוראים נשארים שרי הביטחון ושאר אנשי הצמרת על כנם.

איני מכיר אמצעי בדוק יותר לזריעת ייאוש, לשבירת מוראל, להפצת שחיתות, מאשר הישארותם של פושטי-רגל בתפקידים עליונים. אי-אפשר לקיים מערכת-ביטחון, או כל מערכת אחרת, ללא עיקרון של אחריות אישית. עצם העובדה שהאחרים העליונים לאסור נות המחירדים, הנושאים באחריות למותם של אלפים, נשארים בתפקידיהם, נואמים, משתחי-צים בטלזוויזיה, כאילו לא קרה דבר — זהו גורם להידרדרות נוספת, תלוצה ומחירה.

אריק שרון תובע להדיח את הרמטכ"ל, אך מחפה על שר-הביטחון. בדרך זו הוא משתתף במישחק הכללי של מילחמת-כנופיות, של חרושת האינטריגות. הוא מפור סביבו האשמות, מבלי לתבוע בירור מישפטי נוקב של ההאשמות שהוטחו נגדו.

גם זהו חלק מתהליך ההתפרקות.

חד מגיבורי המליחמה, איש שאין מדברים עליו, נשאל מי היה בסדר במליחמה, ומי לא. הוא ענה: „מדרגת החטיבה ומטה, הכל היה בסדר. למעלה מזה, לא היה בסדר.“

גם הוא לא ביקש, בוודאי, להכליל. היו בדרגות הי עליונות אישים שהצטיינו במלחמה. שגילו מסירות ותו- שיה, ושלל ניסו לאחר מכן למכור את הילתם בשוק הי פירסומת העצמית.

אבל עקרונית, יש הגיון באבחנה זו. איזו ניתן היה לבצע ניתוח יסודי, היה זה הפיתרון הפשוט ביותר: להוציא במכה אחת לפרישה-מאונם את כל אנשי הצמרת הקודמת של צה"ל, מדרגת תתי-אלוף ומעלה, ולבנות צמרת חדשה, מהיפוך, מדרג מפקדי-החטיבות. פיתרון פשוט וקיצוני כזה בוודאי לא יתקבל. אך בדבר אחד אני בטוח: ללא שינוי כללי ומופלג בצמרת צה"ל, החל בסילוק שר-הביטחון עתיר-האסונות, אי- אפשר לפתוח דף חדש.

אני מוכן להינבא: אם לא נבצע ניתוח זה עכשיו, אנו מזמינים ענינו אסון גדול יותר מזה שאירע ביוסי-הכיפורים תשנ"ד.

מזכן שלא די בחילופי-אנשים. יש צורך בשינוי הרוח. הא ברה תלייא. יש לשלם קץ לרוח השווי. הפירסומת-העצמית, רדיפת הקאריירה-שלאחר-הקאריירה. יש ליצור מציאות נפשית וחברתית חדשה בצה"ל. שבה כל החוטא בחטאים אלה ימצא את עצמו מנוודה בין עמיתיו.

הלמוט פון-מולטקה, הרמטכ"ל הפרוסי במלחמת 1870, הוריש לדורות של קצינים כלל-ברזל של התנהגות צבאית: „יותר להיות מאשר להיראות.“ אנחנו זקוקים לדור חדש של מפקדי צה"ל, כאלה שייראו פחות — ושיהיו יותר.

מאז רובין עז צה"ל צל המאבק בין שני פוליטיקאים אלה — אלון ודיין. לא היה מאז שום מינוי, שום איזש בדרג גבוה, שלא היה מושפע במישרין ממאבק זה.

■ ■ ■

מחלה זו לא נרפאה בגלל ההלם של יוסי-הכיפורים. ההלם לא ריפא דבר. להיפך, מעולם לא היתה תופעה זו חמורה כמו היום. היא מגיעה לממדים גרוטסקיים.

איש המקורב לענייני הביטחון הציע השבוע, בהלצה, לבנות את צה"ל על פי המתכונת של הרבנות הראשית. כלומר, ששני אנשים יחזיקו ביחד בכל תפקיד. לא אשכנזי וספרדי, כמו ברבנות, אלא איש-דיין ואיש-אלון. שני רמטכ"לים, שני אלופים, שני מפקדים לכל חיל. אחד של דיין, אחד של אלון.

א, לחילופין: שיכנו את צה"ל כמו שתי קבוצות

הלמוט פון-מולטקה: יותר להיות מאשר להיראות

כדורגל בכיתה, כששני ראשי הקבוצות מחלקים ביניהם את השחקנים האחרים — אחד לקבוצה א' ואחד לקבוצה ב', ותורו חלילה.

דיין ימנה רמטכ"ל. אלון ימנה סגן-רמטכ"ל. דיין ימנה את אלוף פיקוד הצפון. אלון ימנה את אלוף פיקוד הדרום. וכן הלאה.

האיש שסיפר „הנצה" זו, היה קרוב לככי.

■ ■ ■

פוליטיזציה היא רק מחלה אחת מני רבות.

מחלה אחרת התפתחה דנגר ענינו ממש. כולנו היינו עדים לה. וכולנו שתקנו.

ראינו את האלופים כנערי-השעשועים של „החברה הגבוהה“. אי-אפשר היה לקיים הצגת-כבודה חגיגית, שופעת יהלומים ושמלות-ערב של אוברון, ללא רמטכ"ל. אי-אפשר היה לתאר נשף של הבוהימה, ללא שניים-שלושה אלופים. די לעלעל בעמודי העולם הזה, כדי להיתקל בתצלומים אלה בכל מדורי התברה.

אלופים (לא כל האלופים, ייאמר זאת לזכותם) התחילו ליהנות מזוהר הפירסומת. נוצרה התחרות. אלופים מסויי-מים החלו מקיפים את עצמם בעיתונאי-חצר.

מה הפלא בכך שבפרוץ המליחמה, היו עיתונאי-החצר ומשוררי-החצר שייכים למטות הקרביים של כמה אלופים, בצד קציני מודיעין ומיבצעים?

ל פחות על דבר אחד אני מסכים עם אריק שרון: צה"ל חולה. מחלה זו לא נגרמה עידי מולחמת-הגנרי-לים. מאבק האלופים אינו אלא אחד הסמפ-טומים החמורים של המחלה.

מבחינה זו, לא חשוב אם צודק גורודיש בדברו על אריק; או אם צודק אריק בדברו על גורודיש, ברילב ודרו; או אם צודקים כולם כאחד כשהם מדברים זה על זה. כל הדברים האלה הם סימפטומים.

■ ■ ■

ל שווא מנסה הממשלה (אם אפשר לכבד גוף זה בתואר „ממשלה“) לפתור את הבעיה בהתחממות טפלות.

מה שהיא עשתה, בשבוע שעבר, היה מעשה של רמאות פשוטה.

הבאתי בפניה את העובדה, שהוסתרה מעיני חבריה: שאוף-פיקוד הדרום תבע להעמיד לדין את האלוף אריאל שרון, על פי ארבעה סעיפי-אישום מגדרים. על סמך מיכתב זה, דרשו כמה שרים דיון בממשלה. בעיקבות הדיון נתקבלה החלטה צבועה ומתחסדת. הוחלט להתייחס אל סעיפי-אישום אלה, שאין חמורים מהם, כאל „טענות הדדיות“ — ולהעביר טענות אלה לוועדת-החקירה המבררת את מחדלי המליחמה.

בשעה שקיבלו ופירסמו החלטה זו, ידעו כל חברי הממשלה שוועדת-החקירה אינה מוסמכת לטפל כרוב ההאשמות, מפני שכתבי-הסמכות שלה מגבילים אותה לתקופה אחרת.

הם ידעו זאת, מפני שאני עצמי ציינתי זאת במיכתבי-הוועדה אישרה זאת למחרת היום.

אבל כל חברי הממשלה, דתיים וחילוניים, שוחרי-סיפוח ושוחרי-שלום, זקנים וצעירים — העמידו פנים כאילו לא ידעו זאת. הם זרקו את העניין לפח-הזבל של הוועדה, נעמדו בפווה של מדינאים, והכריזו: „זהו, עשינו את המוטל עלינו.“

קומדיה טרקלינית זולה. אפשר היה לצחוק, לזא נגעו הדברים דגורלו של צה"ל.

■ ■ ■

מחלה שאין מטפלים בה, מוכרתה להחמיר ול- התפשט.

אם נמשיך להתעלם מן המחלה המתפשטת בגופו של צה"ל, היא תהיה בעוכרינו.

כי אין קיום למדינה בדורנו, לא בימי מליחמה ולא בימי שלום, בלא צה"ל חזק ובריא. השלום לא יקום ולא יתקיים, אם לא יהיה צה"ל מסוגל לערוב לו.

המליחמה האחרונה קרעה במשיכה אחת את מסך האגדות והאשלויות, שכיסה את המציאות של צה"ל. צה"ל חדל להיות סופר-צבא. המורכב מסופר-מנים. נמוג המי-תוס של צה"ל העלאנושי, הבלתי-מוצח, המסוגל לכבוש את העולם הערבי מבגדאד ועד אלג'יר תוך שבוע אחד, כדבריה-הנבואה של אריק שרון (לפני המליחמה).

וזה טוב.

צה"ל עומד לפנינו כמוסר אנושי, המורכב מבני-אנוש. גוף שאינו מתקיים על כוכב אחר, מחוץ לחברה הישראלי, הרחק-הרחק ממחי-ותיה של חברה זו.

צה"ל הוא חלק מן המדינה. מחלות המדינה דבקו בו. דבקו בו בצורה חרבה יותר חמורה ומסו-כנת מכפי שצווארנו לעצמנו, לפני המליחמה, אף כחלומותינו הרעים ביותר.

■ ■ ■

אריק שרון מתלונן על הפוליטיזציה של הצבא. אמנם, הוא עצמו הוא חלק בולט מתופעה זו, אך אין זה פוסל את נכונות הטענה.

מחלה זו לא התחילה, כדברי אריק, עם החלפת יצחק רבין. הדבר אירע כמה חודשים לפני כן, במאי 1967.

(אל נעמיד פנים כאילו עד אז היה הכל בסדר. תמיד היתה השפעה מיפלגתית בצה"ל. בן-גוריון היה איש-מיפלגה מובהק, והוא דאג שלא ישתלטו על צה"ל השפעות מיפלגתיות שלא היו לרצונו. הוא עזר לאנשי מפ"ם להסתלק מצה"ל. הוא לא מינה את יצחק רבין לרמטכ"ל, בגלל עברו הפלמ"חי. גם בימיו היו בצה"ל אינטריגות וכיתות. אבל הדבר לא חרג מממדים סבירים, המקובלים בכל הצבאות. השינוי בא ערב מליחמת '67.) ביום הרביעי, ה'31 במאי 1967, החליט לוי אשכול שאינו יכול עוד לאחוז בקרונת-המיוזב של מישרד-הביטחון, מול הגל הגואה של היסטריה ציבורית. הוא הודיע ליגאל אלון, שהוא ממנה אותו לשר-הביטחון. תוך 24 שעות חזר בו, בגלל אותו לחץ היסטרי, ומינה את משה דיין תחתיו.

בשיא מלחמת העולם הראשונה, כאשר צבאות אוסטריה הוכו שוק על ירך בידי צבא הצאר הרוסי, קרא הקיסר האוסטרי פראנץ-יוזף טיוטה של הודעת דובר צבאו. הנמה נראתה לו פסימית מדי. הקיסר הזקן נטל את עפרונו, והוסיף להודעה פסוק מעורר, לדעתו: "לבוש נמצאת עדיין בידינו".

התוצאה היתה בהלה כללית. הכל ראו בפסוק רמז לכך שהצבא עומד להתמוטט, ושנפילת לבוב צפויה בכל רגע.

הזמור הקברנים. קשה לתאר מסע מדכא יותר מן הנסיון הילדותי להרמת המוראל, המתנהל כעת בכלי-התקשורת בישראל תחת הסיסמה: "אנחנו נתגבר!" כל מי שרואה את שתי המילים, נזכר מייד שהמצב רע, שהמוראל ירוד, שדיכאון כללי שורר בין האזרחים — הן בשל מחדלי המלחמה, הן בשל העלייה המסחררת של יוקר המחיה, הן בשל ההרגשה הכללית ששום דבר לא השתנה ולא ישנה.

הרעיון שאפשר לרפא דיכאון זה — לא עליידי סילוק סיבותיו האמיתיות, אלא עליידי הדפסת סיסמאות, מזכיר את השיקפת-עולמם של מנהלי-תעמולה במדינות הטוטאליטריות. גישה זו הולידה את המושג הסיני "שטיפת מוח".

אולם ההומור העממי הגיב מייד על הסיסמה, בניסוח עממיות שונות ("אנחנו נתפגר!") השבוע גינו כמה פרשנים את "הומור הקברנים", שנוגד כחזית והמגיע

והתקציבים, בממשלה ובכנסת, במקום לריב.

העיסקה השניה היתה תמונה הרבה יותר, לא ברור מדוע הסכימו ל"ע להציג בעד יו"ר, שכל חברי סיעתם מתנגדים לו. עוד יותר מוזרה היתה הצבעת ר"צ בעד ישעיהו — דבר שנגד לחלוטין את כל הסיסמאות של תנועה זו ערב הבחירות. היתה זאת הצבעה ישירה וגלויה למען החלק המיסדי ביותר של המיסד.

הסיבה נתגלתה בדברי ח"כ מרשה פרידמן, החברה יוצאת-הדופן של סיעת ר"צ. סיפרה היא אז: תמורת ההצבעה בעד ישעיהו הובטחה ל"ע ולר"צ מישרה של

להן ייצוג כלשהו. כמו בכנסות הקודמות, תידיחה אוטומטית כל הצעה דחופה לסדר-היום של הסיעות הקטנות, אלא אם כן הגישה גם סיעה גדולה הצעה דומה. גם ההרכב האישי היה תמוה ביותר. מבין חמשת הסגנים, רק אחד — שניאור זלמן אברמוב — הוא פרלמנטר ותיק, הזוכה בהערכת עמיתיו. הנציג השני של הליכוד, בני-ציון קשת, הוא עסקן מפלגתי מובהק המשרת סיעתו בדיוק כשם ש"עושה ישעיהו".

מרדכי בן-פורת, איש המערך-רפ"י, הוא איש הגון — אך רחוק מלהיות פרלמנטר מבריק.

שאר שני הסגנים החדשים — יהודה יודין-דרניצקי (המערך-מפ"ם), ופינחס שיינמן (מפד"ל) הם חדשים בכנסת, ולא ברור מדוע ניתן להם מייד מקום בגוף הפרלמנטרי העליון, המחייב נסיון. ההרכב הוכיח ששום דבר לא השתנה לטובה. הכנסת תישאר חותמת-גומי. הגרשיאות החדשה לא זה בילד שלא תהיה תנועה לרפורמה ולשיחורר הכנסת — אלא תהיה הבלם העיקרי לכל נסיון כזה.

יוקר המחיה

מי מהדק את

החגורה למי?

הממשלה החליטה שצריכים להדק את החגורה. על מי הוטל להסביר זאת להמוני האזרחים, שמצרכי-היסוד שלהם מרקמי עים השמימה?

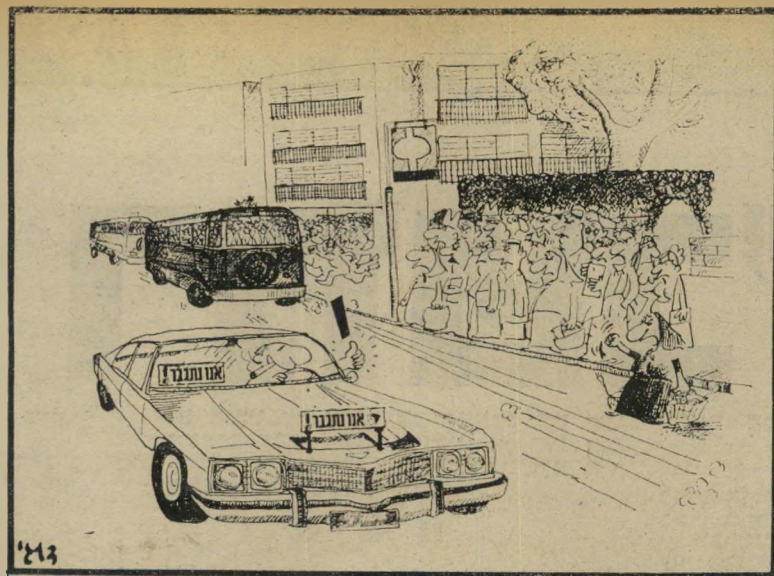
על משה זנבר. קשה היה לתאר אדם מתאים יותר. כי הוא מסמל את מצבה של שיכבה שלמה, המטיפה חיסכון לאחרים וכופה אותו עליהם — בעוד שהיא עצמה רחוקה מן ההווי בו יש חשיבות למחיר הלחם.

היה זה זנבר שהתפרסם בשל כישרונו לנצל את כל זכויותיו והפרצות בחוק, כדי לקבל שתי דירות על חשבון משלם-המיס. כמו עמיתיו למעמד, הוא חי ברמה שבה נראה אחוזי התעלה של מיצרכי-היסוד, שעליו החליטה הממשלה. כדבר אפסי. כי אנשים אלה חיים מרצית היום על חשבון ההוצאות, ואינם יכולים כלל להבין את האזורה, המשלם בעד כל אלה מכיסו. גם שתי התעלות שהיו בדלק, אינן מובנות לאנשים כאלה.

דאבו בבית! השבוע גימגמה ועדה ממשלתית על חסכוניות כלשהם, שכדאי לבצעם, הסבירה שיש לצמצם את הנסיעות לחו"ל של הפקידים הבכירים, את הכיבודים והסעודות במסעדות-הפאר, ועוד. לי שם כך הוקמו ועדות נוספות.

אבל דיבורים אלה אינם אלא מסיפיי תיים. כדי ליצור שותפות בין הממשלה והציבור במשבר זה, דרוש שינוי יסודי במיבנה החברתי של צמרת המדינה. למשל:

● כל פקיד (וכמובן, כל שר) צריך לקבל סכום גלובאלי מסוים להוצאות ה"חודשיות, בהתאם לתפקידו הממלכתי או הציבורי. הוא יקנה מכונת ודלק מכספו. דבר זה יביא, ללא שום חוקים חדשים, לשימוש קטן יותר ברכב. הנסיעות של איש כזה יתחילו להיות מחושבות יותר. הוא גם יתחיל לקיים ארחות עבודה — (המשך בעמוד 14)

"אנו נתגבר!"

ברחבי הארץ, חייכו הציניקאים כי ליגלוג. התמימים והטובים חייבו כי מרירות, בייאוש. מה זה יעזור? אולם במיגרש החנייה שמול לישכת ראש הממשלה בירושלים, נתגלה מחזה שונה לגמרי: הגבר הממושקף שימש מטרה לעלייה לרגל, ורם דקיק, צנוע, אך בלתי פוסק, של מאמינים, חלף לידו. מי בתקווה, מי בחוסר תקווה, עצרו זה אחר זה ליד דקה, מי בשית, מי בדממה. קציני צה"ל וטוראים במדים, זוג צעיר עם תינוקם, זוג הורים שכולים, קורבנות המלחמה האחרונה, קורבנות המלחמה הבאה, לחצו את ידו, עורדו, ניפנו לדרכם.

עמידה

מופלאה

לרכבות הישראלים ברחבי הארץ, שנאשו מלראות את הצדק נעשה, כי פרשת מחדל יום הכיפורים, שימש השבוע מוטי אשכנזי קרן-יאור באדישותם, כי ייאושם.

לא היתה זו הפעם הראשונה. לפני שלו-

הגיבור שהלהיב

את המדינה

בעמידתו הנועזת

במוצב החוף

מפגין וזועק:

שה חודשים, שבה מוטי לראשונה את לב האומה, כאשר פיקד על מוצב החוף ה"מפורסם. היה זה המוצב היחידי שלא נפל בידי המצרים, ובערפל הייאוש והתדהמה של תחילת המלחמה, שימשו גבורתו ועמידתו המופלאה, במשך שישה ימים תמימים, קרן אור באפילה.

השבוע, מיד לאחר שהשתחרר משירות המילואים, יצא הסטודנט הירושלמי בן ה-33, ליד חיפה, בוגר כדור, שקיבל את דרגת הסרן שלו אחרי המלחמה, לקרב נואש לא פחות: הקרב על פיסטוריו של דיון.

"אם, דיון אשם או לא במחדלי יום הכיפורים — תקבע ועדת החקירה, הסי"ביר השבוע הגיבור שחזר מן האש. "אוי לם כשר הביטחון — הוא אחראי למחדל. הוא אחראי למות למעלה מ-2600 חללי מלחמת יום הכיפורים. הוא אחראי למותם של 32 אנשי פלוגתי. אם אני אעבור ב"שתיקה על הישגותיו בתפקידו — אני נותן לו בכך אישור לחזור ולהרוג אל-פים נוספים במלחמה הבאה. אם הוא אינו חייב לתת את הדין הפעם — למה שלא יחזור על מעשיו פעם נוספת?"

בכך שתהיה פעם נוספת, אין למוטי, ששירת בסדיר בנח"ל מוצב, ספק: "ה"מלחמה הבאה ודאית. המצרים כבר מכינים את השלב הבא. אולם הם ידעו להעביר את האחריות למחדלים אצלם. הגיע הזמן שגם אנחנו נדע".

לא שכחו,

לא ויתרו

ך כך הוא עומד לו שם, בקור היריר-שלמי — צעיר בעל חזות אינטלקטוראלית — דמות ששום במאי בעולם לא היה נוהג לה את תפקיד הגיבור שעצר, עם קומץ אנשים, את כל הפלישה המצרית — מוקף בכמה שלטים כתובים ביד, ומצפה להביא לפיטוריו של דיון.

"תיכנסתי את התחפזה מיד אחרי המלחמה, כאשר התברר שדין איננו מתכוון להתפטר, וגולדה איננה מתכוונת לפטר אותו. שום מיטטר דמוקרטי אינו יכול לסבול התעלמות מעקרונות האחריות של נבחרי הציבור — מה עוד שהמדובר ב"אדם אחראי ישירות לכל התפיסה ה"ביטחונית, שהביאה לכך שצה"ל לא היה ערוך למלחמה".

לעורף באמצעות הכיפורניקים החוזרים. אולם הומור זה הוא תגובה בריאה על המוראל המפוכר של בעלי השקף הרשמי. בעלי "אנחנו נתגבר" מתכוונים לומר: הכל יישאר על כנו. המימסד הקיים יתגבר. יתגבר על זעם הציבור ועל הדרישה הי כללית שיסתלק.

"הומור הקברנים" מתכוון להגיד את ההיפך: "אנחנו נתגבר — עליכם!"

הכנסת

מלחמת הכסאות

כמו כל כנסת, התחילה גם הכנסת הש"מינית את קורותיה במלחמת-כסאות — הקרב על הכסאות בנשיאות ובראשות ה"ועדות.

כסאות אלה מבוקשים — הן בגלל המש"כורת המוגדלת, הן בגלל הכבוד הכרוכים בהם.

השבוע הוכח שוב שמנגנון המערך עולה במאבק זה על כל יריביו.

הצבעה למרות כאס. הסיבוב הרא"שון היה על כסא ה"ו"ר. אין זו רק עמי-דתיכבוד, אלא גם מישרה בעלת חשיבות מכרעת לגבי השליטה בכנסת.

בחופזה עילאית, הציג המערך מועמד שאינו מקובל אף על איש בכנסת — ישראל ישעיהו, הרואה במילוי תפקידו שרות ישיר למנגנון המערך. ישעיהו נבחר בקלות, הודות לעיסקות שעשה המערך עם הדתיים מצד אחד, ועם ל"ע ור"צ מצד שני.

העיסקה הראשונה היתה מובנת. המערך והדתיים משתפים פעולה מזה דור, לשביר עות רצונם של שני הצדדים. שניהם למרו שכדאי להם לחלק ביניהם את האמירות

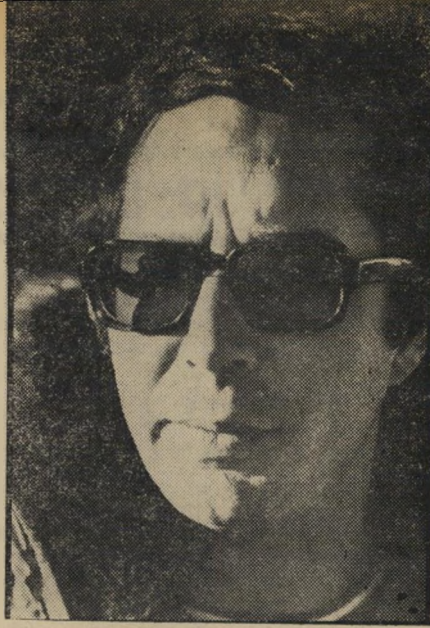
עשרות התקפות במשך שישה ימים, לכ" בוש אותו. להכניע את הסטודנט הירי-שלמי וקומץ חבריו. חלק מהסיבה לעמידתו של מוצב עיקש זה טמון בעובדה שמפקדו האמין — בני-גוד לכל חכמי צה"ל — כי תפקידו של חייל במוצב הוא להיכון למלחמה, לא לשבת שאנן.

מספר מוטי על השאננות והמהר-דקים שמצא במוצבו ערב המדי-חמה:

במקום שער מבוצר, היה לנו שם חוט טלפון מתוח לרוחב הכביש. הרימונים היו סגורים בקופסאות חתור-מות. החותמות נדבקו, עם הזמן, וכשהת-חיל הקרב נאלצנו להיאבק דקות ארוכות ויקרות, לקרוע אותן בשיניים, עד שהצ-לחנו להגיע לרימונים. אבל לוא היינו מכינים את הרימונים מראש — היו מע-מידים אותי למישפט צבאי.

הנשק האישי שלנו לא התאים לתנאי הקרב. הפגזות המצרים מילאו את האוויר אבק וחול, ונאלצנו לנקות אותו חמש שש פעמים ביום. למצרים היה נשק מתי-אים יותר.

בשלושת הימים הראשונים לא ניסו כלל לחלץ אותנו. מאידך, ביקשו ממני לדווח

גיבורי-מלחמה אשכנזי
המפקדים צחקו

מוטי מסביר לקהל את סיבות שביתתו
הוועדה לא הוסינה

דיין אחראי למותם

שכל תבירי!

בקשר על מצבי, מובן שלא דיווחתי. ידעתי שהמצרים מאזינים, ולוא היו מג-לים את מצבנו האמיתי, היו מחסלים או-תנו.

כשהגעתי למעון, גיליתי אווירה כל-לית של פיקניק.

איש לא תידרך אותי ולא הגדיר את סמכותי כמפקד המעון במקרה מלחמה. איש לא קבע האם עלי להעביר ולארגן אותו ככוח-הגנה, או לאפשר לאנשים, בכל מחיר, להפעיל את כליהם באופן נפרד, אם כסיוע למעוזים אחרים בקו התעלה, או לכל משימה אחרת.

מצבו הכללי הירוד של המעון לא היה תוצאה של הזנחה מקרית, חד-פעמית, היו עדויות חותכות של הזנחה מושרשת, יחס של זילזול והפקרות שלא יכלו להתפתח במסגרת של מחזור רשלני אחד בלבד. המעון היה מתחת לכל ביקורת מבחי-נת מצבו התחזוקתי והמבצעי, שלא לי-דבר על כך שבממדיו ומבחינת משימותיו הוא נועד להגנה בידי כוח גדול.

כשדרשתי החלפת זרקור — צחקו ממני במפקדה. דחו אותי בליגלוג, התחילו לק-רוא לי "הפאניקר של הקו".

הם
חרא!"

כ שהופיע המפקד לביקור, ראיתי בביקורו הודמנות בלתי-חוזרות להע-לות לפניו את מכלול הליקויים והסגמים. פירשתי לפניו את מצבנו.

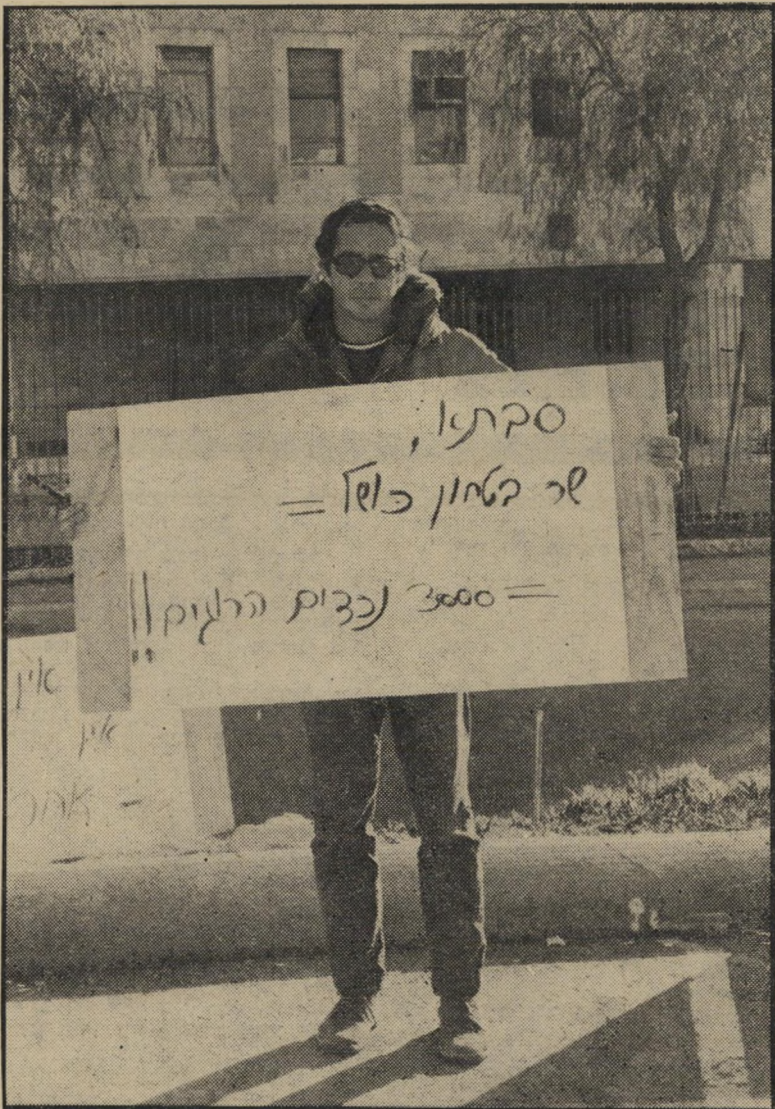
המפקד התייחס אלי בבדיחות-דעת. אני זוכר את דבריו מילולית: "תראה — צה"ל לא ישקיע עכשיו כספים לשינוי דב-רים, אבל אם אתה דווקא מתעקש, אז נשלח לך חומרי ביצורים וכיתת הנדסה לשבוע, ואתה תיתן לה הוראות.

הוא הבטיח לשלוח אלי קצינים מקצור עיים לבדיקת הליקויים. הבטחותיו נתגלו כמס-שפתניים. מעשית לא קיים אף אחת מהן.

התייאשתי מלקבל סיוע מהמפקדה, והחי-לטי לננות ולהתכצר בכוחות עצמנו. בשעות המעטות שנותרו לנו לאחר התעי-סוקה המבצעית בסיוורים מילאנו שקים, העמקנו חפירות ושפכנו הרבה זיעה.

ערב יום-הכיפורים סר מפקדי אל ה-מעון שנית, והסב איתנו לסעודה המפסקת. התפתחה שיחה. חיילים שאלו: "הנה אנחנו מדווחים ומדווחים, ובכלל לא מתי-ייחסים אל הדיווחים שלנו. לנו המצב נר-אה רציני, ואתם לגמרי אדישים".

הוא האזין והשיב: "חבר'ה, תפסיקו להתרגש. זה הכל תרגיל. אני לא מאמין שהם יעשו משהו. אנחנו ערוכים, יש לנו כוחות, ותוך זמן קצר אנחנו יכולים לנער ולזרוק אותם. הם כולם תארות. אתה יורה יריה אחת וכולם בורחים".

מוטי מוז מישרר ראשי-הממשלה
"המצרים הענישו את האחראים למחדלים!"

מוטי אינו נרתע מהיותו בודד: "אני-שים לא שכח, ולא ויתרתי" הוא אומר. "אבל כולם מיהרו לחזור הביתה. לבעיות שלהם. לעבודתם. לחיי היום-יום. כל אחד מחפש את השלווה שלו.

"אלא שזוהי שלווה מדומה. זה חלום."

צורה

פחות דרמטית

כ די שגם חלום זה לא יתנפץ בי-אכזריות כמו חלום האימפריה, שהת-נפץ בשישי לאוקטובר, יצא מוטי למל-חמלו בשר הביטחון: "אני מאמין שה-לחץ הציבורי שאצור, יביא לפיטוריו, הוא אומר.

הוא ניסה קודם את מזלו בצורה פחות-דרמטית, ביקש להעיד בפני ועדת אגרנט. אלא שוועדת אגרנט לא מצאה לנכון, מן-הסתם, לשמוע מה בפיו של אחד מגיבורי-המלחמה המפורסמים ביותר: "ביקשתי כמה פעמים להופיע בפניהם, אך לא הוד-מנתי". סיפר אשכנזי.

וכך, מבלי שחזר לאוניברסיטה, להמשך-לימודי המאסטר שלו (מתמטיקה פיזיקה), יצא מוטי למילוי חובתו המצפונית, לא, לא קראתי לחברי במוצב, "ענה בתשובה לשאלה, מי מהם שירצה — יבוא".

מוטי אשכנזי היה מאז ומתמיד דמות יוצאת-דופן בחברה הישראלית החדשה: הוא פשוט סירב להשתתף במידוך השחי-תות. תקרית אופיינית: לפני שלוש שנים שירת במילואים כמפקד מוצב ליד גשר-דמיה. נהג ציוד כבד, שהגיע למקום לעי-בדות ביצורים, עסק במאלכתו שעה וח-צי, אחר ניפנה לשחק שש-בש עם חי-חברצו.

בערב בא אל מוטי, ביקש ממנו לחתום-לו על 16 שעות עבודה. מוטי סירב — להשתתפותו של הנהג הטרקטוריסט, שי-סיפר לו כי זה הנהג במקום, וכי זה שנה-תמימה שכל הקצינים חותמים לו כך.

מיבצר עיקש

וקישח

מ עוזי החוף, הצפוני בשרשרת המו-ציבים של קו בר-לב, היה היחיד ש-בינו לבין המצרים לא תצצה התעלה. למרות זאת, לא הצליחו המצרים, לאחר

זוהי דמותו האמיתית של הקורבן המבורס של מלחמת יום הכיפורים

גשר בין עטרת לנאות יעקב. טוראי גורדיש יצא בראש שתי כיתות, הגיע לגשר עם כד חלב מלא חומר נפץ, ומכושם שנועדו לחצוב מסלול בסלע להטמנת הי פתיל.

הפעולה נכשלה. עם בוקר יצא גורדיש שנית לגשר — הפעם לבדו. אלא שהלגיון כבר הגיע עד הגשר, והוא נאלץ לסגת תחת אש.

האויב הגיע לנאות יעקב, הצליח לכבוש את מיגדל המים בכניסה. גורדיש, כמו הגיבור המסורתי בכל סירטי המלחמה, תקף את המיגדל — שוב לבדו. תקף — והצליח: הוא חיסל כיתת לגיונרים.

אולם מאחר והיה צריך להמשיך את לחימתו במקום אחר עזב את המיגדל — והאויב כבשו שנית. גונן לא ויתר, חזר ותקף וכבש את המיגדל בשנייה — שוב לבדו. כך כבש את המיגדל באותו יום, שש פעמים — כשהוא פועל כל הזמן לבדו. עם סטן ביד, אקדח צמוד למותניים, ורימוניידי בתרמיל גב.

כווייה

בידיים

מנווה יעקב עברה מחלקתו של גורדיש להר הצופים, משם לשנלר, בשנלר התנדב ליחידה אנטי-טנקית, עם עוד 12 חברים. היחידה צוידה בלהביי רים ובפיאטים, שהופעלו מטווח של 4-6 מטר.

טוראי גורדיש כטוראי בחטיבת הראל, ב-1949, מתאמן ב"הפעלת ברן כשק נגד מטוסי. בתמונה מימין: גורדיש (שמאל) בבני-עקיבא. בתמונה הקיצונית מימין: עם ראשיה ממשלה לוי אשכול לפני מלחמת 1967.

עם להבייר כזה ביד, נעול געלי קרפ, ניסה גורדיש להדליק טנקים של האויב. בפעם הראשונה נכשל, ניכוחה קשה בידי. הוא סירב להתפנות, המשיך בלחימה עם תחבושות על ידי. בניסוגו הבא — הצליח: ברמת-רחל הוא הדליק את בית-התניקות שהיה כבוש ומלא אנשי לגיון. אחר הפעיל את הנשק הקטלני במקומות נוספים.

את כל הפעולות האלה ביצע לבד. כשנשאל מדוע אינו לוקח איתו אנשים שיעזרו על ידו, ענה: "הם מפריעים לי".

אדם שאנשים אחרים מפריעים לו — אינו יכול לרכוש ידידים רבים מדי. תשור בת זו של גורדיש האירה את הקאריירה שלו לכל אורך הדרך.

שכן אפשר היה אולי לחשוב כי כטוראי, כאשר צריך היה להשליך את נפשו מגדל — העדיף לסכן רק את עצמו. אולם לא כך היה: גם בשלב הבא של הקאריירה שלו, כאשר הפך כבר למפקד על אנשים, ומשימתו הראשונה היתה להפיל עילם — נתגלה כי לא השתנה כלל. המשיך להעדיף לעשות הכל בשתי ידי.

היה זה כאשר הוא הפך למפקד מחלקה, שנה לאחר מכן. בהתקפה נספג גורדיש

כי גורדיש נבחר כשעיר לעזאזל, על-מנת להציל אשמים אחרים מחמת-זעמה של דעת-הקהל.

ואם אכן זו האמת — אם, כפי שהתגלה במלחמת האלופים, אין כמעט אלוף שאין נגדו טענות — מדוע נפל הפור דווקא על גורדיש?

התשובה לשאלה זו פשוטה: בכל צמרת צה"ל, לא היה מישהו מתאים יותר לתפקיד זה.

הזאב

הבורד

במרת צה"ל, כמו כל גוף דומה, בנוייה מקבוצות, כיתות, וקליקות. כל קבוצה כזו מפעילה הגנה הדדית בין חבריה, אם חפץ מישהו לפגוע באחד מהם, אפילו יהיה זה שריהביטחון — יצטרך להתייבב מול כוחה המרוכז של הקבוצה כולה.

גורדיש היה האלוף היחיד בצה"ל שלא השתייך לשום קבוצה. לא לקבוצת דיין, לא לקבוצת הרמטכ"ל, לא לקבוצת ותי-

האיש גורדיש

במלחמת יום הכיפורים — הוא למעשה גיבור מלחמת ששת הימים.

פרצופו המפויח מעשן קרבות של "א-לוח-מישנה שמוליק" — אז עדיין מח"ט אסור בזיהוי בשמו המלא — וסיפור אגדות מעללי — זכו לפירסום ברחבי העולם, הפכו את האיש לסמל ניצחוננו הכביר של צה"ל.

שש שנים לאחר מכן — התגלה הגיבור ככישלון? מעטים בישראל כיום מסוגלים להאמין בכך.

שעיר

לעזאזל

מעטים בישראל כיום מסוגלים גם לבלוע את ההאשמה שהופרה נגד גורדיש, — שוב במרומה, בפחדנות, לא ישירות — כאילו היה הכובע של אלוף הפיקוד גדול מדי עליו.

ייתכן שזה נכון — אולם קשה להבנה: המחשבה שצה"ל אינו מסוגל לבחור כה"לכה את אלוףו מדאיגה מדי, מכדי שה"אורח הפשוט — שאלופים אלה קובעים אם יחיה או ימות — יהיה מסוגל להאמין בה.

משום כך, נוטים כמעט הכל להאמין

מדוע דווקא הוא?

כל שחולפים הימים, הופכת השאלה למרתקת יותר ויותר. ככל שמלחמת האלופים בצמרת צה"ל נעשית אכזרית יותר ויותר — והעם רואה יותר מראות ושומע יותר קולות, שהיו חסויים מפניו

מאח

רינו צרור

עד היום — מתחילים יותר ויותר אנשים להסתקרן: איך זה, שעל ים הבזיונות, המחוללים, השגיאות בכל רחבי צה"ל — שילם דווקא, אלוף פיקוד הדרום לשעבר, שמואל ("גורדיש") גונן?

צמרת צה"ל והמדינה ממשיכה אמנם להתחסד עד היום, לא השמיעה מילת האשמה יחידה נגדו. אולם גורדיש עצמו הוא הראשון האומר, בכנותו האכזרית ה"רגילה": "הודחתי".

כל המדינה מסכימה איתו. העברתו ל"תפקיד אלוף פיקוד מרחב שלמה היתה הדחה.

אולם רק מעטים שכחו שאיש זה — שהוצג במרומז כאחראי לכל מחדלי צה"ל

מרסיסי רימון ברגליו, המשיך להילחם עד שהתמוטט מאיבוד דם. בבית-החולים, מצ' או בגופו גם רסיסים מפגיעה קודמת, ש' הוא אף לא חש בהם.

דתי בפלמ"ח

כ אשר החלה ההפוגה, פורקה פל' גתו של גורודיש. החלו בהקמת צה"ל, על כל הכרוך בזה. בעיני שמואל הדבר לא מצא-חן. הוא לא אהב את המשמעת, ההצדעות והנהלים. הוא חיכה בקוצר-רוח לגמר המלחמה, לשחרורו. בינתיים, מצא לו מיפלט בפלמ"ח. הוא היה החייל הדתי היחידי בגדוד. כאשר היו יוצאים לפעור לה — נסע בשבתות וחגים, עם כולם. אר' למ לחופשה הביתה. וחופשות ניתנו אז אחת לכמה חודשים — היה הולך רגלי, אם החופשה יצאה בשבת.

הוא המשיך גם לשמור על כשרות ב' תנאים הקשים ביותר. האוכל היחידי שבא אל פיו היה לחם וסרדינים.

קרבות לטרון, הקסטל: קורס מ"כים נקטע עלידי בחירתו לכוח של חיי' לים מובחרים. המשימה: כיבוש גת' הלה והרטרוב. בלי לסיים את הקורס, קיבל את הפיקוד על כיתה של חברי השומר הצעיר. נילחם איתה בהרי יהודה. לקראת סוף מלחמת השחרור היה סמל מחלקה, ירד להיתאגנות במחנה-ישראל שליד לוד, משם יוצא הוא למבצע עיין. בהסתערות על צומת רפיח ניפגע המפ' קד. גורודיש לקח את הפיקוד על ה' מחלקה ויצא אל האויב בזחילה — אך לא לפני שביקש לעשות זאת לבדו.

מפקד

מפחיד

א ודמ האיש שהפך לקורבן המפור' א סם ביותר של מלחמת יום-הכיפורים היה בעל תכונות נוספות שהפכו אותו לקורבן אידיאלי.

יכול אדם להיות זאב בודד — ואלייל המיליונים. גורודיש היה שנוא המיליונים. מכל אלופי צה"ל, ספק אם היה אחד בלתי פופולארי יותר ממנו. בלתי פופולארי בין חבריו, ואף יותר מכך — בין אנשיו.

סר גורודיש (במשקפי שמש, ב' מרכז התמונה) בין אנשיו, כ' סרן, באותה תקופה היה מפקד פלוגת האי.אמ.איסקים הראשונה של צה"ל.

אמנם אף שונאיו הקיצוניים ביותר לא הכחישו את מעלותיו והישגיו היוצאים מהכלל. אולם הכרה בתכונותיו החיוביות לא הפכה אותו לאהוד יותר. הוא נשאר מפחיד, יוצר מתח.

מעטים מאוד האנשים המסוגלים לעבוד איתו. גונן דורש שלמות. הוא אינו מס' תפק בביצוע מצויין. כל זמן שהוא עצמו מסוגל לעמוד בדרישותיו — הוא סבור שגם האחרים חייבים בכך.

הוא מסוגל להפסיק אדם בפסקנות ב' אמצע המשפט, לבקשו לקצר בדבריו ללא גינונים של נימוס. הוא חסר-סבלנות, פור' גע בסובבים אותו. יוצר סביבו מתח בל' תי נסבל. גם קפדנותו הקיצונית, אף ב' פרטים הקטנים ביותר, מרתיעה רבים, עושת אותו בלתי אהוד. גונן עצמו כמור' בכך, כמוכן: "אני יודע שכמעט כולם יסכימו לשתות איתי כוס תה — אבל

בין המחנות

גורודיש, בהיותו מפקד חטיבה 7 המהוללת, מארח את הרמטכ"ל חיים בר-לב ושר הביטחון משה דיין בעת תרגיל. כיום, ניצבים

שני אורחיו אלה בראש מחנות נפרדים, העומדים מנגד: דיין עומד בראש מחנה יריבו, היה זה שהדיח אותו. בר-לב עומד בראש מחנה ידידו לשעבר, שמהירו לנטוש אותו, לא חשו לעזרה.

יוצא-הדופן — שהוגבר גם עלידי עובדת איתותו יליד הארץ — בלט שבעתיים על רקע הישגיו הצבאיים המזהירים. שמוליק נולד בוויילנה, ב'1930, אח ל' שני אחים ולשתי אחיות. מישפחתו, דתית אדוקה, עלתה לארץ ב'1933, והתגוררה בירושלים.

הוא התחיל ללמוד בחדר. לאחר שנים מיספר עבר לשיבה. את תלמוד-התורה למד בישיבת עץ-החיים, ואחר כך במרכז הרב. אולם הוא לא ויתר על לימודים כלליים.

מיפלגתי. לעיתונאים הוא אינו מחייך, ואי' נז מחזר אחריהם. לדבריו הוא אינו חייל מיקצועי — כי אם בעל מקצוע בחילות. הוא יהודי מחונן הכרה. לדבריו, יהודי הוא כל אדם שה' גויים אומרים עליו שהוא יהודי. אמר הוא. בהודמנות: "את ארץ ישראל אני רואה לא כמטרה, כי אם כאמצעי — לקיום. איני מוכן להקריב חייל אחד למען מקום מקודש — אלא אם הוא תנאי לביטחון על חיים. תמורת שלום של אמת — אני מו' כן לוותר על שטחים."

דברים אחרים, בומנים של לחץ, זה קשה יותר."

שיעור

במישמעת

א ונן אינו מהסס להגיד לאדם בפניו את שהוא חושב עליו. יחד עם זה, אותם מעטים המסוגלים לעבוד עימו — מעריכים אותו בצורה קיצונית — בדיוק כמו שהשנאה כלפיו היא קיצונית. חיילים הנתונים לפיקודו אמרו לא פעם כי אחרי גונן ילכו באש ובמים בשעת קרב. בשעת שלום — שאני: אז הוא אסון בעיניהם. לדעת גונן, שום שיקול של אהדה ופז' פולריות לא יכול לבוא במקום הקפדה קיצונית על מישמעת. מישמעת, לדעתו, היא נפש הצבא. היא המאפשרת לחיילים לעמוד בתנאי לחץ של עייפות, קור, רעב, ואש — ולנצח.

גורודיש למד על בשרו את ערך ה' מישמעת הצבאית. לאחר הקרב על צומת רפיח, במלחמת העצמאות — קרב בו נא' לץ לסגת.

כמפקד, הורה אז לאחד החיילים לסחוב ארגו רימונים. החייל סירב, וכן החיילים האחרים. הם היו עייפים ומריינפש. גורודיש לא אמר מילה, סחב בעצמו את ארגו הרימונים.

הוא אינו נהנה מהעובדה שאינו אהוד על חיילים רבים. אדרבה, הוא ידוע כ' מפקד הדואג לאנשיו בצורה קיצונית — כדרכו, עד אחרון הפרטים. הוא יכול ל' הקפיד שחייל יעמוד דום בפני סמל ה' מחלקה — ובאותו זמן להכניס את הסמל ככלא על שקרא לחייל אידיוט.

בהיותו מפקד אוגדה בצפון, נחת על צה"ל החורף הראשון שלו בחרמון. ה' לבוש היה בלתי-מתאים, והקור היכה ב' חיילים. גונן דאג להביא לכל חייל מע' רכת בגדים מלאה, עבר לכל אורך הקו,

גורודיש בחצר ביתו באש' קלון, באחת משעות הפנאי הנדירות שלו. בעת ההיא היה מח"ט 7.

ועד לחרמון, בדק אישית את כל היחידות בנושא ההתגוננות מפני הקור.

מהיר

חימה

ה וא יהודי מהיר חימה, שאין כל אפי' שרות לקבל אצלו פרוטקציה. הוא שונא פוליטיקה, ואין לו כרטיס חבר

סמוע

גורודיש מעביר תדריך אחרון למפקדי הכוח היוצא לבצע את פעולת התגמול בסמוע. גורודיש התפרסם בצה"ל כקפזן גדול, המעניק את מזוא תשומת ליבו אף לפרט הקטן ביותר. בעיקר מקפיד גורודיש על המשמעת של חייליו.

בשעות הערב, לאחר שעות של לימוד מייגע בישיבה, הלך ללמוד בבית-ספר תיכון.

בן 13 הצטרף להגנה, ב'1947, בגיל 17, נשלח כחייל במחלקה דתית, להגנה על גוש עציון.

מזלו שיחק לו: הוא יצא מגוש-עציון בשיירה האחרונה לפני המצור. לא היתה זו הפעם היחידה שמזלו ה' מופלא עמד לו: מגוש-עציון עבר לעיר העתיקה. זמן מה לאחר מכן יצא לאזכרת אביו. יום לאחר מכן החל המצור על ה' עיר העתיקה. בפעם שנייה — ניצל. כאשר פורק הפלמ"ח, חשב שמואל על שיחרורו, האריך את שרותו בשלושה חור' דשים בלבד. על צעד זה חזר שנים רבות. הוא ביקש לעבור לשריון. ביולי '49 נשלח לקורס קצינים. שנמשך שנה שלמה. כשליש ביחידה הוא הכיר את רינה ש' הפכה רעייתו לחיים.

מטוראי

למח"ט

ש לושט החודשים התמשכו והת' משכו. הוא החל בונה את תורת הדרכת השריון. זמן מה לאחר מכן, נת' מנה מ"ם ראשון של האי.אמ.איסקים, ומפקד קורס קציני שריון. על ברכיו למ' דו את תורת השריון המח"טים שניהלו את קרבות מלחמת יום הכיפורים. קודם למלחמת סיני התמנה למ"פ טנ' קים בפלוגת תותח. את מלחמת קדש עשה עם חטיבה 7. באבו-עגילה נפצע קשה ביד, סירב להתפנות. הוא המשיך (חמשן בעמוד 22)

בחור ישיבה

גנרל

ל וא היה גורודיש רק זאב בודד, רק בלתי פופולארי, אך בכל זאת אחד מהחבר'ה — ייתכן שהיה ניצל. אור' למ הסיבה השלישית, שגרמה לבחירתו, היתה עובדת היותו דמות יוצאת-דופן בצמרת צה"ל.

מאז בריכוכבא וחשמונאים, לא היה בצא"ל בחור ישיבה שהפך לאלוף. מוצאו

קנדיים את הארץ, כשהם מבטיחים לשלוח את המיתקן מיד, הגיע לרייך טלפון מהי מגבית היהודית בירושלים: "המגבית פרטיות שלך מקלקלות לנו את המגבית המאורגנת בקנדה. אנחנו הודענו לתורי מים שלך שלא צריך את המיתקן". ואכן, המיתקן לא הגיע. הסתבר כי פעילי המגבית פנו לקבוצה הקנדית, הור דיעו להם כי מוטב שיתרמו את כספם למגבית. הקנדים נעלבו, סרבו לתרום לי מגבית.

כך, בגלל מלחמת-היוקרה של השנוררים המקצועיים, הפסידו נכי צה"ל מיתקן פיזי-יטרפי חיוני, והמגבית גם היא לא יצאה נשכרת.

רייך עצמו, בהיותו עובד ציבור, הכי

(המשך מעמוד 10)
אם בכלל צריך לעבוד בזמן האוכל — בביתו, ולא במסעדות-היוקרה של תל-אביב וירושלים. ייתכן שרק אז יבין גם את יוקר המחיה. האיש עשוי עד כדי כך לחסוך ולחנך אחרים לחיסכון, שיתכן וישיאר לו איזה סכום שהוא מכלל ההוצאות הגלובאליות שיקבל, ועל כך לא צריכה להיות צרות-דעין לאיש. חינוך לחיסכון מוכרח לעלות כסף, אחרי תקופה כה ארוכה של ביובוזים כפי שהייתה עד כה מקרי בלתי במדינה.

שרי הממשלה חייבים להפסיק לחיות בבתי-מלון באותה העיר שהם גרים בה. הם צריכים לשמש דוגמה להתנהגות של נציגים במדינה ענייה, ולא להיות רק

סאדאת וגורדה חבוקים
אקט של אהבה

חיש את הפרשה מכל וכל. אולם דווקא המגבית עצמה אישרה את הסיפור, טענה: "לא כל אחד יכול לערוך לו מגבית פרטית בחו"ל".

ישראלים בחו"ל

אהבתם של

גולדה וסאדאת

האמרן התל-אביבי נזקק לשניות ספורות בלבד, כדי לדעת שהוא חווה בלחית. על הבמה הקטנה, של קברט סינפריזי-ה-פריזאי, ישבו על ספסל, כשהם חבוקים בעיניהם, לא אחרים מאשר גולדה מאיר, ראש ממשלת ישראל, ואנואר סאדאת, נשיא מצרים.

מיוזבן? היה זה תחילתו של סיפור אהבה רותם. בעקבות החיבוק הצנוע, עבר הזוג המפורסם לריקוד טנגו צמוד. המשיך בהתעללות מרהיבת עין, לפי מיטב כללי המסורת של הצגות מועדוני-הלילה המפורסמים של מונטמרטר, כשהצופים מקבלים תמורת כספם לא רק גועל-נפש, אלא גם מוסר-השכל — ומה עוד אפשר לבקש תמורת כמה פראנקים?

לאמרן התל-אביבי, המעדיף בשלב זה לשמור על עילום שמו, היתה רק בעייה אחת: שם, לגוד עיניו, מילא את ה-תפקידים על הבמה שחקן התיאטרון הי-אנגלי בארי ליינס, כגולדה, והרקדן ביל הול, כסאדאת. לאמרן לא היה ברור כלל איזה שחקנים ישראליים יסכימו לקבל על עצמם תפקידים אלה. בסצינה כזו, כאשר ימצא אותם, יוכלו גם הישראלים ליהנות מהמחזה.

דת

הרב הנוראי

כבר תחילתו של המעשה היתה מדהי-מה: רב בישראל, גדול וחשוב בתורה, פנה לעזרת בית-המישפט העליון של הר-מדינה.

אפילו יהודי דתי מן השורה, נוטה להי-מנע מפנייה לבית-המישפט החילוניים. שרב יעשה זאת?

אולם סופו של המעשה היה מוזעזע אף יותר: הרב פנה לבית-המישפט החילוני

מומחים במתן עצות לאחרים. איך אפשר לחיות ביושר, ממשכורות שאינן עומדות בשום יחס ליוקר המחיה. הפיאט במקום המכונית האמריקאית יכול להיות אחד ה-סימפטומים, אבל בשום פנים אינו הפיתרון היחיד לחיסכון בצמרת המדינה.

אחרי השנים הארוכות שבהן לא היה נסיון להתנקש באישי המדינה, יש לבדוק את ההגנה על שר-הביטחון וראש-הממשלה. ייתכן שדי בשומר-ראש אחד הנוסע ב-מכוניתו של השר, ואין צורך לראות שיירות-ביטחון בין צהלה לקרייה, בפרט כאשר אופן נסיעתם משמש לרוב דוגמה לאי-ציות לחוקי-הנסיעה הרגילים. גם ה-רמטכ"ל, היודע לא פחות סודות משר-הביטחון, אינו נוסע בשיירות, ועד כה לא קרה דבר. הוא הדין לנשיא.

חסכוניות כאלה אינם מגיעים למיליאר-דים, אבל הם יסתכמו בסכומים שאינם מבטלים — והחשוב ביותר הוא שהם יבטי-או רצון לקחת חלק בריסון הכללי.

נכי צה"ל

קואת השנוררים

היה זה מיד לאחר מלחמת יום-הכיפורים, כאשר קבוצת היהודים העשירים מקנדה ביקרה באחד מבתי-החולים בארץ, פגשה בחייל שהתעורר בשתי עיניו. הרופאים סיפרו לקנדים כי החייל לא ישוב לראות לעולם.

בו במקום החליטו היהודים הנרגשים לתרום לכל נכי צה"ל שהתעוררו במלחמה שעונים בעלי ספרות בולטות. מיוחדים לעיניהם. אשר כל אחד מהם עולה יותר מ-1000 דולר. הם פנו לאגודה למען ה-חי"ל, הופנו שם אל עזרא רייך, המטפל בתרומות לאגודה.

"כמה שעונים כאלה אתם צריכים?" שאלו את רייך. רייך הרים טלפון, בירר, וחזר עם התשובה: "תשעה שעונים".

מיתקן נזיר. המבקרים הופתעו: "הרי יכולת לבקש חמישים", אמרו לרייך. אבל אני צריך רק תשעה", השיב זה.

בו במקום החליטו התורמים לצרף לי-שעונים תרומה נוספת. רייך הסביר שיש צורך במיתקן פיזיולוגי חדיש ומתוחכם, אשר לא נמצא כמותו בארץ, העולה 50,000 דולר.

התורמים נעצמו. לאחר שעזבו הי-

ספוטו טוטו

השבוע עליה
מינימום הפרס הראשון
ב"טוטו"

200 אלף

מינימום
כלל הפרסים
450 אלף

ביום ה' המועד האחרון
למסירת הטפסים

עשה לך מנהג קבוע -
מלא טוטו כל שבוע!

כל מה ששמעת על הליידי והלורד זו אינה רכילות! זו אמת!

בכל מפגש חברתי, בכל מסיבה, בכל מקום שבו נפגשים אנשים, נושא השיחה היחיד הוא עליה. גברת מכובדת אחת סיפרה שהיא **יפהפיה אירופאית** אמיתית, ובעלה הוסיף, שאין יחרון שאינו נמצא בה. שכנה העידה **שהליידי** ממלאת את כל הדרישות, וגברת אחרת טענה שהיא יציבה להפליא.

בבית קפה קטן ומהודר לחש גבר לחברו שהוא משתמש ב**ליידי** שלוש פעמים ביום והיא עדיין כמו חדשה. להפתעתו הגדולה סיפר לו חברו כי הוא משתמש בה כבר מספר שנים, ובכל פעם הוא נהנה ממנה כמו בפעם הראשונה. בטורי הרכילות כתב מישהו שראה את ה**ליידי והלורד** מסתובבים בדיזנגוף.

היה גם אחד שנשבע כי, לעומת כל חברותיה, אצל ה**ליידי** הפתח הוא מלמעלה... בעתון ערב ידוע הופיעה מודעה זו בלשון, "התאהבתי ב**ליידי** ממבט ראשון" — אחר, וזיו יותר לקח אותה לשבועיים נסיון בביתו, והתוצאה — הוא ממש מאושר איתה. מכאן המסקנה היא ברורה כמשמש, מכונות הכביסה **ליידי ולורד קריסטל** —

אכן הטובות מכולן. אין יתרון שאינו נמצא בהן, כל השכלולים והמעלות האפשריות נמצאות בהן.

ועוד יתרון — חברת **קריסטל** בטוחה בתוצרתה, לכן היא מעניקה לך תקופת נסיון חינם ללא כל התחייבות. קחי עוד היום את ה**ליידי** או ה**לורד** לביתך!

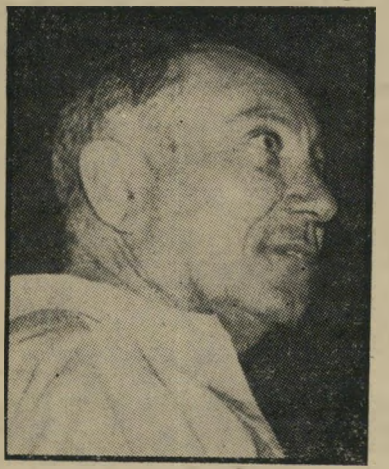
(מ.)

כך נלחמת יפן

בהעלאת המחירים

בישראל, אין למעשה פיקוח ממשלתי על המחירים (מלבד על ענפים תעשייתיים מסוימים — המופלים משום כך לרעה ביחס לשאר ענפי המשק, הרש"איים להשתולל כרצונם). אחרי הכל, כאן הממשלה היא מפיקת המחירים וההוצאות הראשית — כפי שהוכחה עתה, בגלל ההתייקרויות האחרונות שצברה — קשה לה לדרוש ריסון מאנשי עסקים. משום כך, מעניין לראות, להשוואה, כיצד נוהגות ממשלות אחרות, כדי להגן על רמת חייו של האזרח, כמו יפן. נוכח משבר הדלק, האינפלציה הדורשת ועליית יוקר המחיה (הגידול ב"מדד ביפן, בשנת 1973, היה 22% — יותר מבישראל, בה תנוע תוספת היוקר סביב 15%) הפעיל שר האוצר היפאני, טקאו פוקודה, תכנית חירום לאומית. עיקרה: הקטנת דרסטית של ההשקעות במשק, הקטנת הצמיחה הכלכלית ל-2.5% לשנה וקיצוץ דרסטי בחוצאות התעשייה והצריכה הציבורית. במקביל, חקקה ממשלת יפן שני חוקים: האחד — להסדרת הקצאת הדלק לגורמי המשק, תוך שמירה על מחירי הדלק לחימום ביתי, ובמיוחד לשימוש השכיבוע העייתי. השני נועד למנוע העלאות מחירים. בניגוד לישראל, בה החוק הוא ללא שני נים, החוק היפני הוא רציני: כל מי שמסרב להמציא לממשלה נתון נים על מוצריו ומחיריהם — צפוי לשנת מאסר עם עבודת פרך, או לקנס של שלושת אלפים דולר. קנס דומה צפוי למי שמסרב להמציא מידע על כמות הייצור במפעלו, ולמי הוא משווק. כל המעלה מחירים ללא אישור, צפוי לחמש שנות מאסר עם עבודת פרך, או לקנס של 50 אלף דולר.

בראשון לאפריל, לאחר שהצליח להגדיל את יצוא כור לארה"ב מ-5 מיליון דולר, ל-25 מיליון דולר לשנה. שטיינפלד נקרא להציל את חברת אלדא הכושלת, שניקנתה עליידי כור מידי ה"ממשלה יחד עם מנהלה, משה אלפן. מנכ"ל כור, מאיר עמית, רצה את אלדא בעיקר כדי להשיג את אלפן, בו תלה תקוות רבות כמפתח שווקי יצוא. אולם במהלך השנים התאכזב עמית קשות מ"אלפן, והשניים לא מסתדרים ביניהם. אלפן עתיד לפרוש מכור בראשון לאפריל.

מנכ"ל עמית
אכזה מהרכישה

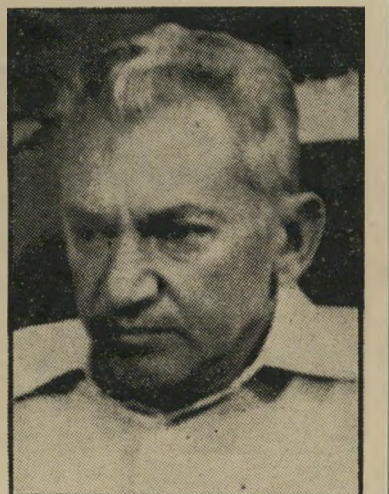
בענף היהלומים

אלפי עובדים. המשבר מתבטא גם למעשה בירידה של כעשרים אחוזים במחירי היהלומים הממורים. מבחינת הכמות, מוכרים יותר לומנים פחות או יותר אותה כמות כ"ב. המחירים הנמוכים נגרמו בגלל ה"שוקי הקטן ביפן, גרמניה וארה"ב, שווקי הקנייה העיקריים של ישראל. דו"ח רשמי של ממשלת יפן מעיד את המיספר הניכר של פשיטות רגל בין יח"ל לומנים, בגלל המחסור באשראי למימון המלאי הגדול של סחורה לא מכורה. ביפן אין תמיכה ממשלתית ביהלומנים.

מיסים - להעלאת ריוחי המיליונרים

נות כבד קפוא במחיר זול זה — לא יכלו סיטונאי הבשר הקפוא והעופות להשתולל יותר מדי במחיריהם. נאלצו להתאים את מחיריהם למחירי הכבד הקפוא. שנה חמישה הקפיד שר"המסחר והתעשייה, חיים בר"לב, על המחיר הנמוך של הכבד ה"קפוא. מנע בזאת העלאות מחירים של כל סוגי הבשר — למגירת ליבם של סוחריו הבשר. והנה בעוד המלחמה לא תמה — החליטו הפקידים הנבונים של משרד המסחר והתע"ש להטיל היטל מיוחד על כבד קפוא. הכבד הקפוא בא ארצה משני מקורות: מדרום-אמריקה במחיר 1,200 דולר הטונה בקירוב — ומאמצות-הברית, במחיר כ"1,800 דולר הטון. סבבי שהצרכנים העדיפו את הכבד הזול יותר מדרום-אמריקה — מה גם שאין כל הבדל תזונתי בין פרה ארגנטינאית לפרה אמריקאית. התוצאה: מכירות הכבד מאמצות-הברית, נחלשו, והיבואנים נפגעו בכיסם. מה עשו פקידים מסורתי, כדי לחוש לעזרתם? פשוט מאוד: של הכבד מדרום-אמריקה היטל של 3.15 לירות לקילו, ועל הכבד מאמצות-הברית — היטל של 1.15 לירות לקילו. כך, יקרו את המחיר לצרכן — בעוד המחיר בחו"ל לא התייקר אף בסנט אחד! התוצאה: לא רק שמחירי הכבד הקפוא עלו, אלא שבעקבותיהם יעלו גם מחירי שאר סוגי הבשר והעוף. עתה נאלצת עקרת-הבית לשלם, תמורת קילו כבד קפוא, 14 לירות — שכן המחיר לסיטונאי עלה מ-9 לירות ל-12. בקירוב.

כאשר רבבות המיליונרים שעדיין לא השתחררו, מאז יום כיפור, שומעים על התמוטטות תקציביהם המשפחתיים, בעורף, בגלל העלאות המיסים והמחירים המטורפות — הם עשויים אולי להתנחם, בייאושם, כי הדבר דרוש למשק המדינה, לתקציב הביטחון, למה לא. מעניין מה תהיה

שר בר"ב
דרוש הסבר

תגובתם, כאשר יגלו כי לפחות אחד המיסים שהוטלו עליהם — נועד למטרה אחת ויחידה: להעלות את רוחיה של קבוצה קטנה של יבואני בשר מיליונרים. זהו המס שהוטל לאחרונה על כבד קפוא מיובא מדרום-אמריקה. התירוץ הרשמי להעלאות המחירים האחרונות, לטענת הממשלה, היו ההתייקרויות בחו"ל, שאילצו אותה להעלות את המחירים לצרכן. אחד המיצרכים החשובים לכל משפחה הוא הבשר לסוגיו. עד המלחמה האחרונה, היה סוג בשר אחד שלא איפשר למחיריהם של יתר סוגי הבשר לעלות: הכבד הקפוא. הממשלה החליטה, בומנו, להוריד את המכס על כבד קפוא, למכרו לצרכן במחיר מוכתב של כ"8 עד 9 לירות הקילו. התוצאה: כל עוד יכול היה הצרכן לק'

— כדי לתקוף בעזרתו את הרבנות הראשית, לא פחות ולא יותר. היה זה צעד חסר תקדים, שזעזע קשות את המיסוד הדתי בארץ. והבדיחה העגומה היתה, שההתפתחות המזמורה — מנקודת-ראותו של יהודי דתי — לא נגרמה בגלל מאבק על עקרונות העומדים ברומם של עולם. בסך הכל, גרם לכך סיכסוך פרטי על ערימת ספרים ישנים.

לבוררות. הפרשה התחילה לאחר מותו של רפאל חיים גולדמן, אבי אשתו של הרב יהודה דויד וואלאפא, רב העיר רא"ש-לציון. לנפטר הנכבד היו שני יורשים: אשתו של הרב, מלכה, ואחיה, רפאל חיים גולדמן.

לוא היו היורשים יהודים חילוניים, לא היו מתעוררות כל בעיות: החוק קובע מפורשות כיצד לחלק ירושה בין שני אחים, בהיעדר צוואה. אולם מלכה ואחיה היו שומרי מסורת, ולפי המסורת מגיעה כל הירושה לאח הזכר.

מובן שמלכה התנגדה לכך. והסיכסוך הועבר לבוררות לידי הרב אליעזר שפירא. פיצוץ. הפרשה התגלגלה זמן מה ב"ידי הבורר, משם עברה לבית-הדין הרב בני שהוציא פסק-דין, אחר שינה אותו, ושוב שינה. סוף העניין: נקבע וסוכס ש"מלכה תקבל את כל המיגרשים והבתים הרבים שהשאיר אביה, ואילו יצחק אחיה יקבל רק את שני המחסנים מלאי הספרים וכן חפצי ערך.

היתה זו ערימת הספרים הישנה שגרמה לפיצוץ הפרשה. יצחק לא מחה על כל המיליונים שנפלו בידי אחותו — אך דרש בתוקף לקבל לידיה את כיבשת הרש ש"העניקו לו הרבנים. צעד חמור. בפנייה חדשה שלו לבית הדין הרבני, טען יצחק כי מלכה ובעלה, הרב וואלאפא, מסרבים להעביר לידיה את הספרים. בית-הדין הכריז על וואלאפא כעל סרבן

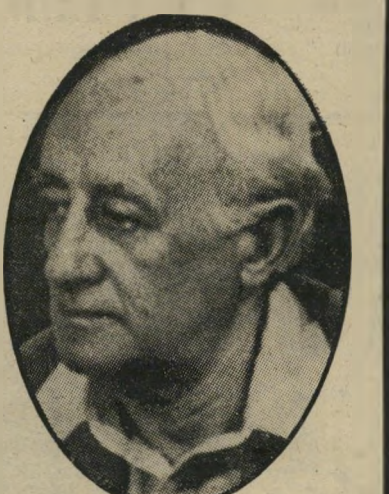
הרב וואלאפא
הירושה שזיעזעה את המיסוד

— צעד חמור ביותר אף לגבי יהודי דתי פשוט — וזה הזדרז להופיע בפני הדיינים, לשטוח טענותיו שם. שוב הסתכסכו הדברים, והכף החלה נרטה נגד וואלאפא. למרות שהצהיר כי הוא מוכן לבצע כל פסק-דין, ולשלם כל סכום שישיתו עליו, נטו הדיינים להטיל עליו סנקציות.

לדעת וואלאפא, השתמשו חברי מועצת הרבנות הראשית, בהזדמנות שפלה ל"ידיהם, כדי להתנכל לה. בהיותו נימנה על מתנגדיו של הרב הראשי שלמה גורן. זעזוע. התוצאה: יום לפני הדין ב"מועצת הרבנות הראשית — דיון שבו נואל כי וואלאפא יושעה מכהונתו כרב ה"עיר ורשם-הנישואין בה — פנה וואלאפא לבית-המישפט העליון, באמצעות עורך-דין דן אבייזצק, ביקש צו נגד המרעה. שחייב אותה שלא להתכנס למחרת, ולא לרדן בשום נושא הקשור לרב. כאשר נענה השופט אלפרד ויתקון לבי-קשה, הוציא צו-על-תנאי — הודעו על שומר מסורת בארץ.

קופ"ח תרכוש

מלונות בעין-בוקק?

שר קוד
מדיניות חדשה

קופת-החולים הכללית של ההסתדרות מנהלת משא-ומתן מתקדם עם הקבלן גד"עון בן-צבי על רכישת מלון עין-בוקק, השייך בחלקים שווים לו וליוסף אדלר. אולם לדברי מקורבים לנושא נועד ה"משא-ומתן לחזק בעצם על בעליו של מלון אחר בעין-בוקק, בצלאל מורח, במט"רה להניאו להוריד את המחיר שהוא מב"קש עבור מלונה, גני-שולמית. מלונה של מורח גדול יותר מזה של בן-צבי.

מינויים חדשים

ב"כור"

שלמה שטיינפלד, מנכ"ל חברת ה"יצוא אלדא, השייכת לקונצרן כור, ע"בר להיות נציג כור בארה"ב. הוא יחליף את זכריה קיקיון, המכהן בתפקיד זה ארבע שנים. קיקיון יסיים את תפקידו

מחמיר המשבר

המשבר החמור בענף היהלומים — מחמיר והולך. וזאת, בניגוד להודעות ה"כוזבות על שיפור המצב. לולא תמיכת הבנקים והממשלה — היו כבר יהלומנים רבים פושטים את הרגל. סימן ברור למשבר: ההקצבה החד-שית של סינדיקט היהלומים הלוונדוני חיתה בדצמבר ששה מיליון דולר בלבד, לעומת ההקצבה הרגילה, בסך כ"20 מיליון דולר. מקילה על הענף העובדה שמרבית ה"עובדים מגויסים, אולם עם שיחורו ה"חיילים — צפויים פיטורים המוניים של

אחת התופעות המו תו ט

הראשונה שעצרה היתה סוסיטא — סנדר ירוקה, מספר 402-603, עמוסה בירקות. היא חלפה על פני החיילים, עצרה בחריקת בלמים עליהם צלילה.

ניגשתי לנהג: מדוע עצר לחתיכה, לא לחיילים? "אין לי מקום לחיילים", הסביר. "הבחורה הזאת נראית רזה, אז בשבילה יש לי מקום."

הסוסיטא לא הספיקה לנסוע, ומיד נעצר רה ליד צלילה קורטינה חדשה, מספר 411-218. הנהג, לבוש חליפה ועניבה, היה מהנדס אלקטרוניקה בשם ראובן וייני גרטן. הוא הצביע על חור בריפוד התיקרה של מכוניתו: "לפני שבוע עשו לי חיילים את החור הזה במכונית. אצלי בחורות לא עושות חורים, אז אני לוקח אותן."

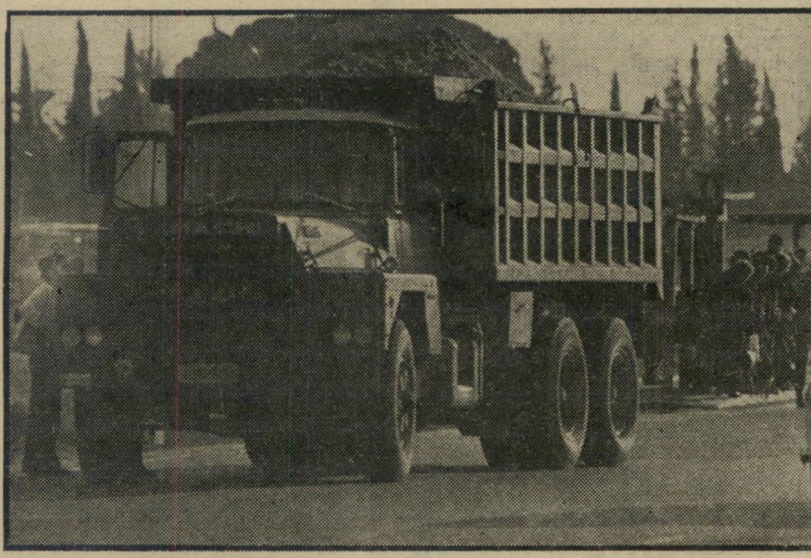
אליהו אלבי הגיע בשברולט מספר 180-204. אלבי גילה כי הוא תמיד לוקח חיילים, אבל הפעם במקרה התחשק לו לקחת חתיכה. "הבחורות יותר עדינות מהחיילים, אז החלטתי לקחת אותה." במכונית אמריקאית מספר 718-274 ישב

לעזרת החייל

בתום הכנת הכתבה, יצאה צלילה לעזרת העם: היא הת' ייצבה לצד החיילים בטרמפיאדה, החלה עוצרת להם טרמפים. מסתבר שנוכחות החיילים הרתיעה נהגים רבים, כי זרם המכוניות

שעצרו לה נחלש בהרבה, לעומת היבול העשיר של המכוניות האזרחיות והצבאיות, שעצרו לה כאשר עמדה בודדה. למרות זאת, הצליחה צלילה לעצור מספר מכוניות, העלתה עליהן את החיילים הרבים שהמתינו בטרמפיאדה כבר שעות רבות.

והמבין יבין

מדוע אני לוקח בחורות ולא חיילים — הודה בכנות נהג המשאית, שהתעלם מהחיילים ועצר לצלילה. "המשאית ופירט נהג המשאית, תושב בנימינה. לפעמים מצליחים לתפוס משהו."

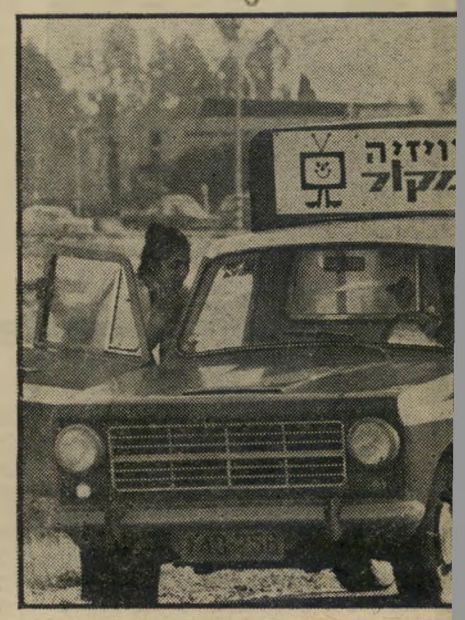
"אין לי מקום לחיילים", טען נהג הסוסיטא — אולם עצר לחתיכה, 20 מטר אחרי החיילים. תשובותיהם של חלק מה' נהגים, לשאלות כתב העולם הזה, היו מדהימות לא פחות מהתנהגותם בכביש.

אח, בתענוג הייתי מכניס לו רימון

"אלתוך הקבינה, לבניזונה זה." החייל המזוקן, אדום העיניים, שעמד שפוף כתפיים מול הרוח המקפיאה, הסתכל במרירות במכונית המהודרת, שפסחה על פניו בטרמפיאדה, עצרה כעשרים מטר רחוק יותר לחתיכה שהניפה ידה. קבוצה של למעלה מתריסר חיילים הס' כימה עימו. מכונית אחרי מכונית פסחה על החיילים בטרמפיאדה. למרות המצ. שהניף ידו ללא הרף, למעלה ממחצית המכוניות שלא עצרו לחיילים — עצרו לאותה חתיכה.

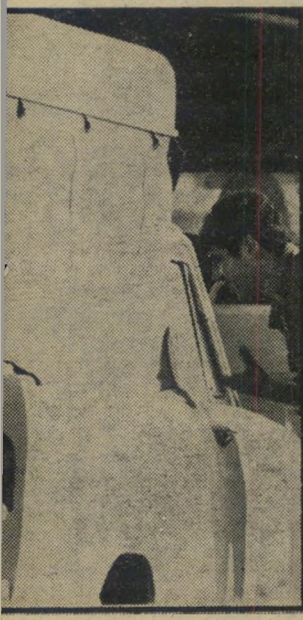
לא היתה זו חתיכה מקריה. היתה זו צלילה שפירו — עד לפני חודש בעצמה חיילת בסדיר — שגויסה עליידי חוליית הכיסוי של העולם הזה למיבצע חשיפת הר' שרורייה המרתיתה את דמו של כל חייל העולה לארץ: נהגי העורף, ששכחו כבר כי היתה איפסם מלחמה — ששכחו כבר כי לרבבות חיילים המלחמה עדיין נמשכת — לרבבות חיילים, כל שעה שהם ממתינים בטרמפיאדה, היא שעה פחות בבית — שכחו כל זאת, ומרשים לעצמם לא לעצור, או, מה שיותר מוזעזע, לעצור ולקחת חתיכה, במקום חייל.

מכל הבזיונות שמגלים החיילים בעורף — זה הסוגע בהם ביותר. מדרווח כתב, "העולם הזה" על סיורו בטמפיאדות:

מהור

"אני ממנה, ולא יכול ל' קחת חיילים", הסביר נהג מכונית אמקור — שעצר דווקא לצלילה.

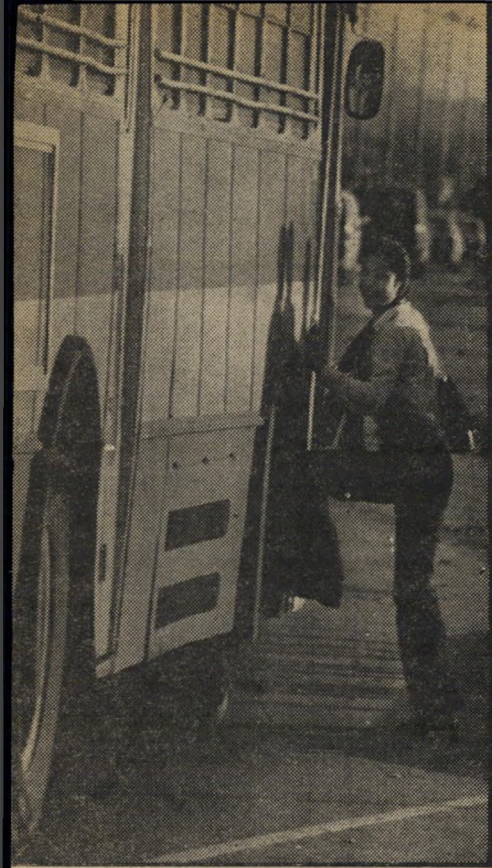
צ'אנס לחייל

תחנת ההסעה — פנתה צלילה

חורים "חיילות לא עושות לי חורים בריפוד", טען המחננדס ראובן וינגרטן, אשר הצביע על חור בריפוד מכוניתו, בעודו מסביר מדוע הוא מעדיף את צלילה.

יזוזת בארץ: הנהגים עוצרים לבחורות ומתעלמים מחיילים

דמפ לחתיכה

ספיישל האוטובוס הריק לא עצר לחיילים בטרמפי אדה, העדיף על פניהם את צלילה הבדודה.

הגיבוי נהג צבאי ג'ובניק לא עצר לחיילים, למרות פקודות מטכ"ל המחייבות אותו לכך, עצר לבחורה שעמדה אחרי החיילים.

מכונית ריקה, שנהגה מתעלם מהחיילים העומים דים בטרמפיאדה — ועוצר לעומת זאת לצעירה. „המכונית שלי עמו“ סה, הסביר הנהג כתשובה לשאלת הכתב, מדוע לא לקח חיילים.

ברכב ומי ברגל

אשר סקודות מטכ"ל מחייבות אותם לעצור לחיילים, התעלמו מהחיילים ומהשוטר הצבאי, אולם ראו היטב את צלילה, אולם ברגע שנשאלו מדוע לא עצרו לחיילים — מיהרו להסתלק מהמקום, מבלי לענות כלל.

את העלבון הגדול ביותר לצלילה גרם נהג מכונית אופל כחולה חדישה, בעלת מספר 348-404. הוא עצר לצלילה, אולם כשהבחין במראה כי אחד החיילים רץ אף הוא לעבר מכוניתו, מיהר להסתלק, השאיר את החייל ואת צלילה נדהמים.

המתחורה של צלילה — אז רחיה בעלת נסיון בטרמפיס, שנעמדה אף היא רחוק מהחיילים, לים מוכיחה כי לכל חתיכה יש טרמפ.

למאשים: „החיילים האלה לא בסדר, התלונן, בהצביעו לעבר החיילים שעמדו 20 מטר לפני צלילה, „הם בכלל לא הרימו יד. אני דווקא נורא אוהב לקחת את החיילים של הצבא שלנו.“
חברת אמקור נעצרה לצלילה בדמותו של טנדר סוסיטא נושא פירסומת מאירת-עין ניים של החברה. הנהג היה במדי צה"ל וחבוש כיפה, והיה לו הסבר משכנע מדוע לא עצר לחיילים: „אני צריך להחזיר צלילה: „אין לי זמן, אני צריך להחזיר את האוטו, וחייל עולה יותר לאט.“
מקוריות דומה גילה נהג מכונית כרמל בעלת מספר 240-744: „אני עוצר רק כשיש לי זמן, היום אין לי זמן, אבל ראיתי בחורה יפה, אז עצרתי.“
גם שתי מכוניות צבאיות עצרו לצלילה, טנדר סוסיטא וכרמל. הנחגים הצבאיים,

לשופם שסרב להזדהות, אך הסכים לספר כי על מסעדת פונדק הים בנתניה. „אני עמוס ב' מסעדה,“ הסביר ברצינות, „לכן אני לא יכול חיילים. בחורה זה לא אותו דבר, כי היא שור זות.“

יקת בלמי אוויר נעצרה ליד צלילה משאית חול, שמספרה 150-085. הנהג, תושב בני-ינג, להודעות. הוא היה הכנה מבין כל הנהגים לו בוקר: „ברור מאליו מדוע אני לוקח בחור א חיילים,“ השיב. „המבין יבין, אני אף פעם ח חיילים, תמיד רק בחורות. לפעמים יוצא הו.“

משאית אחרת, מספרה 134-992, הפך מגאשם

חירוצים צלילה בשיחה עם הנהג, בעל מסעדה בנתניה, אשר עצר לה — וסירב לעצור לחיילים. למרבית הנהגים היו חירוצים שונים ומשונים, לשאלה מדוע לא עצרו לחיילים ביכרו על פניהם את החתיכה הבדודה.

לתת אפשרות לחייל שרץ מאחור להי' לטנדר הצבאי, שלא עצר לחיילים ב' ובר ארגז הטנדר הצבאי והחלה לטפס עליו.

תמרורים

נפט 58. בגיל 58, ישרון שיף, מנהל קו צינור אילת-אשקלון. מהתקף לב, בבית-החולים תל-השומר. יליד ראשון-לציון, בנו של מאיר שיף, מראשוני הר עלייה השנייה. תלמיד גימנסיה הרצליה ור הסמינר למורים בירושלים, היה שיף איש המחלקה המדינית של הסוכנות, מזכירו של משה שרת, שגריר ישראל בליבריה, מפקד בכיר בתגנה, וראש אגף החקירות במטה הארצי. פרשת חייו ודמותו תססגור גית הועלו בתוכנית הטלוויזיה חיים שכר אלה. הגיה אשה ושתי בנות. אחיו הוא העיתונאי והסופר מירד שיף.

הובא לקבורה. סגן-אלוף שמואל חץ, מפקד טייסת פאנטומים ור אחד הטייסים הגדולים שהיו לחיל האוויר, שמוטו התרסק ליד איסמעילייה בעת תקיפת סוללות טילים מצריות במלחמת ההתשה, לפני שלוש וחצי שנים. לאחר שובו של הנווט שלו מהשבי, בחילופי השבויים עם המצרים, נפתחו החיפושים אחריו, ושרידי המטוס והגוויה נתגלו.

זכה. במכונית פיאט, בהגדלת מגן דויד אדום, סרן יצחק שפרינצק — נכדו של יו"ר הכנסת הראשונה, יוסף שפרינצק. עם הזכייה תרם שפרינצק הצעיר 200 ל"י למד"א.

נפט 68. מאיר מרגלית, מבכירי שחקני ישראל וגדולי הקומיקאים של הבמה העברית, מי שעלה על הבמה למעלה מ-1000 פעמים

מרגלית שיף
חלוצי העלייה השנייה

כחייל האמיץ שווייק. מרגלית שיחק על הבמה מגיל 9. עלה לארץ כחלוץ, היה חבר בגדוד העבודה, וגימנה יחד עם יצחק שדה על קבוצת החוצבים. רעייתו ישראלה הינה קרובת משפחה של נשיא המדינה הראשון חיים וייצמן.

נח 49. יום הולדתו ה-49 של פרופ' יגאל תלמי, ראש המחלקה לפיסיקה גרי עיגית ודיקן הפקולטה לפיסיקה במכון וייצמן למדע, הנחשב כיורשו של פרופ' עמוס דה-שליט ז"ל, ואשר קיבל עם דה-שליט את פרס ישראל 1965.

נח 48. יום הולדתו ה-48 של עבדול עזיז זועבי, סגן שר הבריאות, תושב נצרת ומי שכיהן כראש העיר נצרת.

נח 67. יום הולדתו ה-67 של אברהם בוואר, חבר מועצת עיריית תל-אביב, ומי שכיהן כסגן ומ"מ ראש העיר בתקופתו של יחזקע רבינוביץ.

נח 12. יום נישואיהם ה-12 של אנט ואריה לייב דרז'צ'ין, היו"ר בפועל של הסוכנות היהודית העולמית, וגזיבר, ומי שכיהן מטעם המפלגה הליברלית בממשלת הליכוד הלאומי.

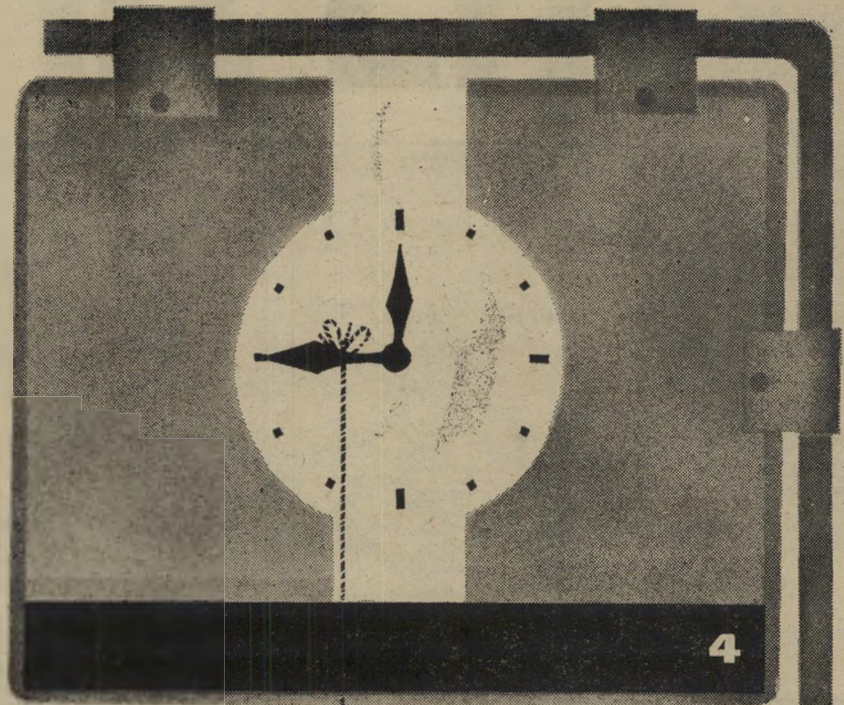
נח 44. יום נישואיהם ה-44 של מרים ופנחס אידון, מי שמכהן ב-21 השנים האחרונות כראש עיריית חולון, וב-8 השנים האחרונות כיו"ר מרכז השלטון המקומי.

הועלה. מדרגת תת-אלוף לדרגת אלוף, רפאל ורדי, מי שהיה מפקד איזור יהודה ושומרון, וכיום מתאם הפעולה בר שטחים, במקומו של האלוף שלמה גזית.

נישאה. טינה סינטרה, בת הזוגים של פראנק סינטרה, בטקס משפחתי שנערך בלאס-ווגס, לוו פאול, מנהל חברת-תקליטים, בן 34.

פרשה. מהפוליטיקה, ילדת הפלא לשעבר של הקולנוע, שירלי טמפל, כיום שירלי בלק.

נפט 79. בגיל 79, תעשיין הבשר ריכארד לוי, מי שהקים את ענף שימורי הבשר בישראל ואת מפעל הבשר וחקירור הגדול בארץ, בחולון.

4

והזמן

"דן"

בממוצע מסיע אוטובוס עירוני 40 איש. הוא יכול להביאם למחוז חפצם, נניח ב-15 דקות. אך הם מגיעים כעבור 25 דקות.

מדוע?

- כי מכונית קטנה עצרה בסיבוב ומנעה נסיעה;
- כי רוכב אופניים נע לפני הרכב הציבורי;
- כי הכניסה לתחנה נסתמה ע"י מונית.

האם זה הכרחי?

לא רק שאין זה הכרחי, אלא ניתן למנוע זאת בנקל.

כיצד?

על-ידי מתן עדיפויות לתחבורה הציבורית.

מה פירוש?

- קביעת נתיבים מיוחדים לרכב ציבורי;
- מניעת חניה בצירי תנועה ראשיים;
- סילוק רכב איטי מהכבישים המרכזיים.

זה הכל?

לא, אבל מכאן יידע הקורא-הנוסע, כי הקשיים בתחבורה הציבורית אינם גזירה משמיים. רק הגשם הוא גזירה משמיים.

דן, המחלקה ליחסי ציבור

רחל המרחלת מגלה:

התנהגותה של רחל דיין גרמה להתקוממות שומרי ראש

הגורילות נגד

אנשי שר-הביטחון

כאשר חזרו הדיינים ארצה, הועבר אותו איש ביי טחון מתפקידו. הקש ששבר את גב הגמל נפל לפני ימים מספר. רחל יצאה באחד הבקרים מהבית, ביקשה מהגורילות שהמתינו לבעלה, לנקות את שימשת מכונית האסקורט הפרטית שלה. "הסכמנו, כפי שהיינו מסכימים לעשות זאת עבור כל אשה". למחרת חזרה הפרשה, ושוב ניקה אחד הגורילות את שימשת המכונית. ביום השלישי היא לא ביקשה. כשהיא יצאה החוצה לנסוע למקום עבודתה, הבחינה כי לא ניקו את שימשת מכוניתיה. "היא פתחה עלינו פה כזה, שכל הרחוב שמע. זה היה כבר יותר מדי."

פקידים,

לא משרתים

הגורילות החליטו להתקומם נגד הצרה החדשה שנפלה עליהם. "מוכרחים להבין כי אין לנו שום דבר נגד השר. לפני שהיא באה, היינו נלחמים על הוכות לעבוד איתה. אין במדינה הזו אנשים שאוהבים אותו

יותר מאיתנו. בשבילו אנחנו מוכנים לעשות כל דבר בעולם. וגם בשביל אשתו — איוו אשה שלא תהיה אבל אנחנו בני-אדם, פקידים ממשלתיים בעלי תפקיד מוגדר. תפקידנו לשמור — לפעמים בגופנו — על שלר מו של השר. אנחנו לא משרתים של אף אחד". שומרי-הראש ניצלו הזדמנות בה היו בנסיעה עם השר ללא אשתו, שטחו בפניו את טענותיהם של "ראינו שהשר הופתע", הם סיפרו אחר-כך, "לא רק הופתע, אלא הפעם הראשונה ראינו שכואב לו".

השר שמע עד תום את טענותיהם של שומרי, אשר אחדים מהם מלווים אותו זה שנים: "אני מבקש את סליחתכם בשמי ובשם רחל על כל מה שהיה. אני מקווה שזה לא יקרה בשנית". הגיב.

"הסברנו לו כי אם המצב יימשך, נתפטר כולנו". סיפר אחד הגורילות. "על כך הוא לא הגיב, אלא רק נייעב בראשו".

למחרת קרא לנו ראש הלישכה, חיים ישראלי — האדם עימו אנחנו עובדים בקירבה מיוחדת. הוא ביקש מאיתנו להיות סבלניים, לא לעשות שום מעשי שטות, והבטיח כי השר כבר ידאג לכך שמקרים מסוג אלה לא יחזרו.

"בטח שלא יחזרו — עד התעלול הבא של הגברת דיין החחשה".

מערכת היחסים המעורערת גרמה לכך ששניים מהגורילות ביקשו העברה לג'וב אחר, ואחר עזב בכלל את שרות המדינה. אותו איש ביטחון פנה לרות דיין, ביקש ממנה לעזור לו במציאת עבודה. כיום הוא עובד כפקיד בחברת משכית, אותה מנהלת רות. את מערכת היחסים החדשה הזו לא יכלו הגורילות שלא להשוות ליחסיהם עם שתי הרעיות של שרי הביי טחון הקודמים, פולה בן-גוריון וז'ל ומרים אשכול: "פולה היתה מסוגלת לשלוח אותנו לחנות לעשות לה קניות, או אפילו לשלוח אותנו לשפוך את הובל. אצלה, היינו עושים את זה באהבה. כיוון שעם כל קשיחותה

החיצונית, היתה לנו פולה, בדברים החשובים באמת, כמו אמא. "מרים אשכול ניסתה, מיד אחרי נישואיה, לשלוח אחד מאיתנו להביא לה חלב. הסברנו לה שזה לא תפקידנו — ומאז היה לנו שקט".

"על רות דיין אין בכלל מה לדבר. כשהיא היתה מוכרחה לבקש מאיתנו משהו — ודברים כאלה קורים, כיוון שאנחנו הופכים, במשך הזמן, בגלל טיבה של העבודה, לחלק מהמשפחה — היא היתה ממש מסמיקה. אין מה לדבר שרות היתה חברה של כולנו, ידידת המשפחה, שותפה לימות השמחה, ומעודדת נאמנה בימי האבל של כל אחד מאיתנו".

השינאה

גברה

את הסאה הדגישה רחל, טוענים הגורילות, בעת הסירו האחרון של דיין בארה"ב, אליו הצטרפה גם היא. "האשה הזו היא ממש חולת קניות". סיפרו אחר-כך לחבריהם, הגורילות שנסעו לשמור על חיי השר מפני התנשקות בחו"ל. "כל מה שהיא ראתה היא היתה קונה. מצאנו את עצמנו הולכים עם השר ואיתה, כשידינו מלאות חבילות".

"היינו מוכרחים להפסיק עם זה, כיוון שאם היה קורה משהו, לא היו לנו ידיים פנויות לפעולה. הסברנו את זה לשר — והוא קיבל זאת מיד. מאז כבר לא סחבנו יותר חבילות, אולם השינאה שלה אלינו גברה". והיה עוד מקרה בארה"ב. רחל לא התביישה, קראה אליה את אחד הגורילות, נתנה לו שקית ובה זוג תח' תונים שקנתה לעצמה מאתו בוקר באחת החנויות החדורות בעיר, וביקשה ממנו לסור לחנות ולחלף לה את התחנות למידה אחרת. הגורילה סירב: "אפילו בשביל אשתי אני לא מוכן לעשות את זה. תחליפי איר תם בעצמך".

לחמות רבות עברה כבר רחל כורסדיין בחייה, עד שזכתה להגיע למעמד אשת שר-הביטחון. תנה עתה, כשזכתה, והאמינה כי הגיעה אל השלווה ואל הנחלה — מצאה את עצמה במלחמה חדשה. הפעם — בפני אייב נוקשה ומאומן היטב: שומרי-הראש של בעלה, משה דיין.

המלחמה בין רחל והגורילות הגיעה לאחרונה למי מדים כאלה — עד שכמעט פרץ מרד גלוי של הגורילות נגד אשת הבוס שלהם. רק שיחות שיכנוע של השר עצמו, ושל מנהל לישכתו, חיים ישראלי, הרגיעו — בינתיים — את הרוחות.

עבדים

מודרניים

המתיחות בין שומרי-הראש של השר, הנמצאים עימו בכל מקום, בכל שעה, לבין רעייתו החדשה של השר — החלה מייד עם נישואיהם של רחל ודיין. "לפני הנישואין היא היתה נחמדה אלינו, רצתה כל הזמן למצוא חן, ולא הפסיקה לשאול כל אחד מאיתנו אם הוא זקוק לעזרה ממנה". סיפר השבוע אחד הגורילות המלווים את דיין זה שנים. "לאחר הגירושין של השר מרות דיין, בתקופה שבה רחל היתה נפגשת עם דיין באופן חופשי כבר — הבחנו בשינוי ביחס שלה אלינו. היא היתה מביטה בנו מלמעלה למטה — יחס אשר רות דיין לא הפגינה אף פעם כלפינו".

אולם השינוי העיקרי חל אחרי נישואיה של רחל לדיין: "מאותו רגע היא היתה בטוחה שיחד עם בעלה, היא קיבלה גם שורה של עבדים שצריכים לשרת אור תה", המשיך הגורילה בהתמרמרות.

המתיחות בין רחל לאנשי הביטחון הגיעה לשיאה לאחר תקרית בה היתה מעורבת דווקא רות דיין. באחת הנסיעות של רחל במכונית השר של השר, הבחינו הגורילות, שהיו עימה, במכוניתה של רות דיין החונה בצד הכביש, מפוצצת. הם עצרו את מכוניתם, מיהרו לעזור לרות להחליף גלגל.

"רות היתה יותר חכמה מאיתנו. היא ניסתה לעצור בעדנו. אמרנו לה: רות, מה קרה לך? השתגעתי?" והחלפנו לה את הגלגל.

"כשחזרנו למכונית שלנו, הבחנו בעינייה של רחל ממש הבעת שנאה — מבט שלא נעלם מאז".

גורילות

או שליחים?

רחל כולם לא היססה מרגע ראשון לגצל את שרותי אנשי הביטחון כשליחים ונהגים שלה. בי תקופה בה היתה נוהגת להביא את שתי בנותיה לביתה החדש בצהלה — היתה שולחת אותם לאסוף את הבנות מתל-אביב, או להביא לבנות מיצרני מזון ועוגות. "קיבלנו את כל זה מבלי להניד עפעף", סיפר ה גורילה. "לגבינו היא היתה אשת השר, ואת השר אנו אוהבים מאוד. היא היתה שונה בהרבה בחינות מרות. כשרות ביקשה מאיתנו פעם משהו, היא היתה עושה זאת לאחר עשר דקות שלמות של התנצלות".

ההחמרה ביחסים בין הגורילות לרחל אירעה כאשר אשת השר התחשה החליטה כי לא ייתכן שהגורילות, בעת שהם ממתינים — שעות ארוכות לעיתים — עד שתשר יצא מביתו — ייכנסו הביתה לעשות את צרכיהם. היא אסרה עליהם להיכנס למטרה זו לביתה.

התוצאה: אנשי הביטחון החלו עושים צורכיהם במסך של שכנו של דיין, סא"ל (מיל.) ברציון שני. כעבור ימים מספר עלתה הצחנה מתמוסך עד לשמיים. בעקבות כך, הגיעו לבית הדיינים בצהלה בנאים של משרד-הביטחון, והקימו בחצר ביתו של השר מיבנה אבן גדול, עם שירותים לגורילות.

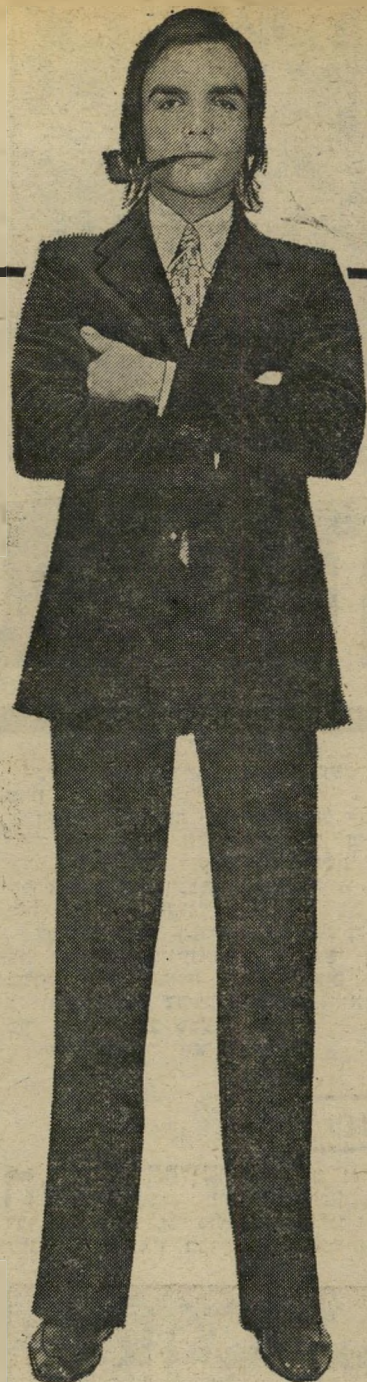
"לא מספיק שהמיבנה מכער את כל הרחוב, אלא שהוא גם עלה רכבות לירות — הכל בגלל שרעיית ה שר לא היתה מוכנה שנשתמש בשירותים שלה."

המוצר הנבחר
1972

המוצר הנבחר
1973

המוצר הנבחר
1974

המצליחים

גם השנה, זו הפעם השלישית ברציפות, זכו מוצרי הטיפוח הגבריים "טבק אוריגינל" במקום הראשון במשאל המוצר הנבחר. עם "טבק אוריגינל" - גם אתה, הגבר, במקום הראשון! עבור עוד היום למועדון בעלי הטעם הטוב עם מוצרי "טבק אוריגינל": אפטר שייב, קצף גילוח, מי שער, דיאודורנטים, מי קולון, סבון תפנוקים ועוד מוצרים בעלי הצלחה בינלאומית.

סימן ההיכר למוצר המקורי:

TABAC
ORIGINAL

תייר שהביאם, ואשר זמנו לא הספיק לו לחכות לשעת סתי חת המשרד.

מוטי פרידמן אמנם הודח מתפקידו כמנכ"ל נתיבי נפט, אולם אין פירוש הדבר שהוא סיים את הקריירה ה"עסקית" שלו. מדי צהריים ניתן לפוגשו במסעדת הדגים התל-אביבית שלדג, כשהוא מארח מהנדסים ואנשי נפט לארוחות דגים, במסגרת עסקי כבעליה ומנהלה של חברת הנפט קוני

עוברים ליד בית החולים בילינגטון בפנתון קוה, עמד בני על כך שהם ייכנסו פנימה, ורופא יבדוק את גילה. גילה היא אותה — ותוך חצי שעה שכבה כבר בחדר הניתוחים, עברה ניתוח מסוכן. בימים אלה, היא נסעה לארצות הברית להמשיך הטיפול. באותה הודמנות גם תרפיז שם מטעם המגבית.

שחקנית אחרת שנסעה למטרות רפואיות לארצות הברית היא חנה מורן, שתק-

מר גרם השבוע להפתעה ל-חושבי אילת, כאשר מינה את סגן ראש עיריית אילת לשעבר (מערך) ג'קי פרגר — שהוא גם קונסול כבוד של תולנד ושוודיה בישראל — למנהל מלון מלכת שבא, השייך לתורמר.

בטקס העלאות בדרגה של יחידת קציני אוטילריה, סיפר המ"ט, אלוף-מישנה כי היה נתון ב"מלחמה לא משתי חזיתות. ה-

יצחק נבון ואשתו אופירה מנכ"ל משרד החינוך אלעד פלד ורעייתו ירוקת-העיניים זמירה. מנכ"ל משרד החינוך אברהם קירדון ואשתו שרי שנה, שאלהם התלוו שתי בנותיהם. מנהל מחלקת ארצות הברית במשרד החינוך והאיש שלנו בוועידת ז'נבה, **אפרים עברון**, היחידה שהודתה עם שר החינוך בבדידתו, היתה אביבה נג'ר, רעייתו של שגריר ישראל בישראל, אביה נג'ר, שהופיעה גם היא בגפה.

אחרי שהותקף בשל חיבתו לסיגרים יקרים, הבטיח השבוע אלוף (מיל.) ח"כ אריק שרון: "מעכשיו אני מעשן רק עשב מירונים עטוף בדפי, על המישמר".

עיתונאית אמריקאית כי שם ג'ון קפלן, שהגיעה לישראל להכנת סידרת כתבות, לא ידעה למה היא נכנסת, כי אשר פנתה לעוזר וייצמן ב"מלון הילטון התל-אביב, ביקשה לראיין אותו: "להיכנס איתך למיטה אני מוכן", חייך אליה עוזר בחביבות, אבל להתראיין — לא.

איש הסרטים של הארץ, יוסף שריק, אמר השבוע שהיה רוצה להציג שאלה אחת למשנה דיון: "לולא היית מחליף-צבעים, איזה בעל-חיים היית רוצה להיות? נז או יונה?"

איש העסקים (השקעות, תיווך, מלונאות) **אבנר תר**

המיליונר האמריקאי **מכס פיישר** גורם צרות צרורות להנהלת הסוכנות, מאז נבחר לפני שנתיים ליו"ר חבר הנאמנים שלה. השבוע, כאשר התכנסה מליאת הנהלת הסוכנות בירושלים, הבחין פיישר כי אחד משישים הנוכחים מעיין בעיתון באמצע הישיבה, ביקשו לצאת החוצה, להיזר כשיגמור את העיתון. "באנו לכאן לעבוד, ונסענו לשם כך אלפי קילומטרים", נזף באיש. אולם זה היה כאן וכאס לעומת נזיפתו הבאה — באלוף (מיל.) **עוזי נרקיס**. היה זה כאשר נרקיס, מנהל מחלקת הקליטה, החל מסביר משהו בקשר למחלקתו: "כאן זה לא בית משפט", קטע אותו פיישר, "אם יש לך משהו לרמר, אמור, אבל אל תצטדק".

להפתעה ולחישות מסוקי רגות גרם השבוע שריחח **אבא אבן**, כאשר הופיע ב"גפו להצגת הבכורה של סרטו של תבמאי הצרפתי-יהודי **קלוד לנצמן**, למה ישראל. הבכורה, שהתקיימה במוזיאון ישראל בירושלים, נערכה ב"חסות משרד החינוך ומשום כך בלט היעדרה של **סוזי אבן**, האורחים האחרים, לעומת זאת, הופיעו בהתאם לפרוטוקול. ביניהם היו (ב"אלוף (מיל.) הפרופסור **יגאל ידין**, שהוא אחד השחקנים בסרט, ואשתו **ברמלה**. המשרד חיים גרי רי ואשתו **עליזה**. מנכ"ל משרד התיירות **חנוך גיב** רון, שהוריד כמה קילוגרמים טובים, ואשתו **מינה**. ח"כ

היה בשלושת החודשים האחרונים חייל פשוט, שישב בסואץ, עד שהתגלה בשבוע שעבר כדוגמנית מלידה. היה זה כאשר דוגמניות העולם הוה, שירדו לביקור פרידה באפריקה, הבישו אותו שימלה ופאה נוכרית (תמונה משמאל), העלו אותו על המסלול, ויקסור עבר בהצלחה ניכרת חלק מהמסלול, לפני שהתגלתה זיהותו על ידי חבריו. הדוגמנית רונית רוזנשטיין (תמונה מימין), עלתה אליו על המסלול לברכו על הצלחתו המפתיעה.

טיננט.

לאחר שלציר-תפאורן **דני קרוואן** ולאשתו נולדה לאחרונה בת שלישית במספר, היתה הזמרת **עופרה פוקס**, אשתו של הפזמונאי **אהוד מנור**, בטוחה השבוע, כאשר הוכנסה לבית החולים לילדות בקרייה, כי גם היא תלד בת שלישית. הופתעה כאשר ילדה בן ראשון, אח לשתי בנותיה. הפספוס נקרא **יהודה**, על שם אחיו של אהוד, שנפל במלחמה.

עופרה לא היתה בודהה בחדרה. יחד איתה, הוכנסה לחדר גם **דיטה**, אשתו של **שלמה ברישביט**. לגביה לא היתה קיימת בעיית טוטו, מאחר שלברישיט יש בן ובת קודמים. התוספת החדשה היתה בת, שנקראה בשם **איה**.

בל טיפול ברגלה הקטועה, כש-השתיים תחזרנה לארץ, הן תופענה יחדיו בהצגה חדשה — בת שחקן של צ'חוב.

חבלן מישטרת מחוז תל-אביב, שהוועק למשרד של עורכי-דין **נירה וצבי לידסקי**, ניגש בוהירות מיר בית לחבילה העוספה גילון, שהיתה קשורה לדלת המשרד. דיירי הבית נתבקשו לסנותו ב"מהירות, ואז הסיר החבלן את החבילה מהדלת, נחפו איתה לחדר השירותים. זמן קצר לא-חר מכן, מסר את החבילה ל"בנותיהם של בני הוגו, גלית (10) ואלסנת (8). תחבילה ה"כילה שני מילונים אנגלית-עברית, שנשלחו לבנות על ידי ידיד המשפחה, איש עסקים גירורקי בשם **ג'ורן וינס** טון, והוצמדו לדלת עלידי

גאל קס צחוק, צחוק, אבל...

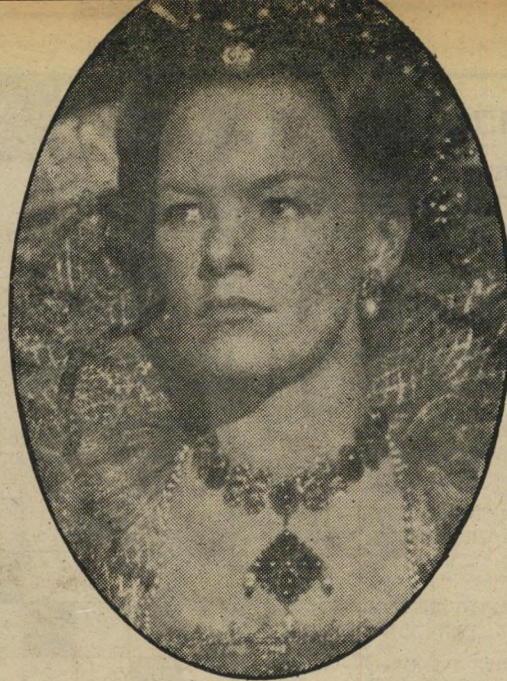
- חדילמה שבפני עקרת-חבית: מה קונים, ביצה או תרנגולת?
- אינפלציה אבולוציונית: דגים לפני עופות, עופות לפני בשר.
- מי שנטלו ממנו הרבה מס: מס טול.
- אינפלציה: כאשר הר הרצלים לא מספיק לקניית תל עדשים.
- אליאב ובני-אחרון: היחידים שהצביעו אמת.
- החחלטה שנפלה באוצר: נגד פחות, ובעד איסוף חליות.
- ספיר: המדינה זה עני.

ציפי שביט ובעלה, הסטודנט משה פרייפ, נתפסו ה"שבוע ברגע של אמת. ציפי, הנהנית מה"קילוגרמים הרבים שאיבדה לאחרונה, שמחה להפגין את היעדרם בכל הזדמנות — בין היתר, עלידי הישקלות ברדעות בעלה. משה, מ"צידו, אינו מתרשם במיוחד מגזירתה הדקיקה — יחסית יחסית — החדשה של אשתו: "לא היה איכפת לי גם כשהיא היתה שונה", אמר.

לת, בעיקר בתחום ה
אישי, אינו צריך לה
ביא לכך שתנתקי את
עצמך לחלוטין מן ה
מחשבות על העבר.
היחזרי כמו כן גם מ
נטיית מוגזמת להש
מעת שקרית קטנים
אשר כידוע, טופס
להתגלות. חיי את ה
מונה במלואו, מבלי
להגות יותר מדי בעבר.

גלנדה ג'קסון ב"נגטיבים", "מרי מלכת הסקוטיות" ובחיים
לא מספיק יפה

קולנוע

כוכבים

"אני המכוערת הערומה"

"כל פעם שיש צורך במכוערת-ערומה, פונים אלי".

גלנדה ג'קסון יכולה להרשות לעצמה לחייך חיוך רחב. מפי מישוי אחרת, היו הדברים מקבלים משמעות שונה בהחלט מאשר מחמאת עצמית.

"ראקל וולש של האדם החושב", "עקרת-הבית המגרה", "הכישורן המת", "פשוט" — אלה הם רק כמה מן הכינויים בהם זכתה בשנים האחרונות. "אחרי שאתה רואה אותה על הבד, נדמה לך שהוספת חמש שנים לגילך", טוען ה־במאי הבריטי פיטר הול.

ואני חשבת תמיד שאין לי מספיק נתונים להיות יפה, ואינני מספיק מכור ערת כדי לעורר עניין, מצטנעת גלנדה — מתוך ביטחון גמור שאיש לא יאמין לה.

ואף-על-פי-כן, עד לפני ארבע או חמש שנים, לא היה איש מעלה על דעתו כי רעייתו של במאי התיאטרון רוי הוד־ג'ס, עתידה להיות כוכבת-קולנוע מפור־סמת, מבוקשת — ואילול מין.

עד גיל 20 לא חלמה כלל להיות שחקנית. רק או הצטרפה למועדון-תיאטרון בעיירת מולדתה — מאחר ונדמה היה לה, "שקצת יותר מעניין להיות שחקנית מאשר זבנית". היא הגישה בקשה להתקבל לבית-הספר המלכותי ל־אמנות הבמה.

להפתעתה, זכתה במילגה, סיימה ל־ימודיה בהצלחה, ונכנסה בתנופה מלאה לדרך-היסורים הרגילה של כל שחקנית צעירה. תפקיד מישנה פה, תפקיד מישנה שם.

עד שביום אחד נתן בה עינו פיטר ברום המפורסם (חלום ליל קיץ שעשה מהפכות) וצירף אותה ללחכת שקספיר המלכותית, תפקיד בידיה את תפקיד שארלוט קורדיי במאראטאד המפורסם שלו.

הארמונית המצליחה. התפקיד היה קטן יחסית — אבל איש מהצופים לא שחח את הארמונית המצליחה ב־שערויות על גבו של המארקיו המטורף. זה הביא לה אפילו תפקיד קולנועי רא־שון, בסרט בשם היפוכים — שאיש משום מה אינו זוכר עוד. והנה גלנדה כבר בת 30, גיל שקשה לכנותו בקולנוע כמבטיח — וכוכבת איננה עדיין.

ואו הופיע הבמאי קן ראסל, ונשים אוה־בות באמתחתו. מכאן והלאה, סיפור חייה של גלנדה, על הבד לפחות, שייך ל־היסטוריה.

דמותה של הפסלת היודעת מה שהיא רוצה ונלחמת על זכויותיה ועל חירותה, הותירה רושם עמוק על כל צופי הסרט. גלנדה זכתה באוסקר. סצינות העירום הנוצרות שלה העלו את לחץ הדם של

מת, בלב שממה פרועה, ותוא לומד לחצ־ריך את החיים בצורה שונה, תוך כדי התמודדות בלתי פוסקת עם הסבע סביבו. מעניין.

**** **איזה מין עוזרת** (פאר, איטליה) — תרגיל קולנועי מבריק ב־סאד־מאוזכיום, תוך כדי תיאור התער־ירות המינית של נער בן 14, הנשתל־בוחת של עוזרת חטובה במשפחה של 4 סיציליאנים רעבים למין. סאטירה א־ר־סית ונועזת.

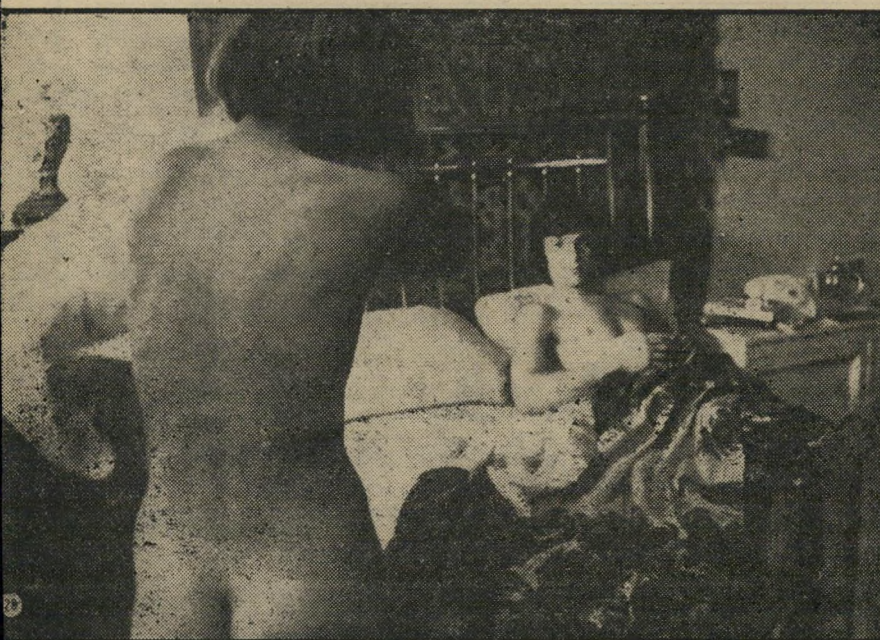
ירושלים

**** **ג'רמיה ג'ונסון** (אורנע, ארצות-הברית) — אדם שנמלט מבני מינו אל תוך בדידות ההרים הרחוקים, מגלה שבני-תרבות וסראי-אדם גם יחד נסבלים כפרטים, אך הופכים לחיות, כשהם ב־עדר, ומכריו עליהם מלחמת חורמה. ספק אגדה, ספק בלדה דמיונית. משוחק (ר־ב־רט בדפוד) ומצולם חטיב.

חיפה

**** **סליני** — רומא (בית רוטשילד, איטליה) — שיר אהבה מרת־ב עין לעיר הנצח, באוסף של קטעים ה־מנציחים את רומא של השנים האחרונות, כפי שרואה אותה ואהב אותה סליני. חוויה קולנועית.

**** **מלכודת החופש** (אורה, אנגליה) — מעשיית ריגול קצת מבו־בלת של התסריטאי ואלתר היל, מקבלת מימד חזותי יוצא דופן בזכות הבמאי ג'ון יוסטון וצילומי האווירה של אוסוואלד מוריס. עם פול גיומן ודומיניק סאנדה.

גלנדה ב"נשים אוהבות"

— לא מספיק מכוערת

שה. למרות שהיא רק בת 35, ובשיא הצלחתה.

היא היתה רוצה קצת יותר זמן לבלות עם בנה בן ה־4, וחוז מזה, "כאשר אתה רואה שהדברים סביבך אינם מתנהלים כראוי, והצדק מעוות, יש לפעמים חשק לעשות משהו". לשם כך, היא עוברת לאחרונה קורסים בעזרה סוציאלית. אל דאגה. השינוי, בינתיים, נועד לא למחר ולא למחרתיים. בעלה, לו היא נשואה כבר 15 שנה, אינו מתערב. הוא דוגל במדיניות "נחמה וניראה". "ניראה, גיראה", אומרת גם גלנדה. "אבל בסופו של דבר, אם לא אנסה משהו אחר, לעור־לם לא אדע".

תדרוך

תל-אביב

**** **צ'ארלי ואריק** (אלנבי, ארצות-הברית) — סרט פשע מהאקצע להפליא על פושע בודד, המצליח לגבור על שני המימסדים, של החוק ושל הפשע, הרודפים אחריו. בימוי מבריק של דון סיגל, עם ואלתר מתאו מפקח ומשכנע. כדאי לראות.

**** **קאט באנו** (דקל, ארצות-הברית) — הצגה חזרת של המערבון ההיתולי אשר זיכה את לי מארוין ב־אוסקר, עבור תפקיד כפול, של שני תא־מים, אחד אקדוחן רצחני, השני חורבת אדם. מבדר.

**** **התקווה שבנקמה** (פרו, ארצות-הברית) — דרמה יוצאת-דופן של צייד בודד שחבריו נושעים אותו, חצי

הגברים בקהל, שנדהמו לראות שחקנית מוכשרת, שאיננה פצצת-מין מתורגלת, מתפשטת ללא כל היסוסים.

"סצינות עירום אינן מפריעות לי כלל". היא טוענת. "לא זה סוג הדברים שאני מתביישת בהם. אבל לדעתי יש לי פרי־צוף המוני בהחלט, הגוף שלי רחוק מלהיות מושלם, ואשר לחזה, כאשר עשיתי את נשים אוהבות הייתי אומנם בהריון, והוא היה זקוף ומלא חלב — אבל בסך הכל אני שטוחה למדי, כפי שאפשר היה להיווכח בסרטים האחרים". היא חדרה גם בשתי פעמים שונות, לדמותה של המלכה אליזבט ה־1 — פעם בסידרת-טלוויזיה, בה גילמה את הדמות המלכותית מגיל 15 ועד 69, ופעם במר, מלכת הסקוטיות, כשהציגה דמות נמרצת והחלטית, מול היופי הרך של ואנסה רדגרייב.

היא גילמה לידי המילטון משולחת רסן ובליט רומנטית בהחלט בפרשת נלסון, ולאחרונה, סיימה את צילומי גברת סו־לאריו באיטליה.

"חזרתי הביתה", היא מספרת, "ומצאתי 20 תסריטים, אחד יותר משעמם מהשני, וזללות גברים, מלכות, רוצחות, או סתם שוטות מודדות. זה מה שמציעים לי לפעמים נדמה לי שדמות האשה ה־פשוטה, עם בעיותיה האמיתיות, אינה מעניינת עוד איש".

לא נכנעת. גלנדה ג'קסון שואפת לגלם דמויות כאלה דווקא. בעצם, לכל אורך הקריירה שלה, הופיעה בתפקידים של נשים החלטיות, בעלות רצון עצמאי, שאינן מותרות לאיש, אינן נכנעות לאיש. וזו גם הדמות שלה באהבת החיים — השם המשוער, בעברית, לשם המקורי: ניתוח של מעמד, "רציני להופיע בקור־מדיה דווקא משום שזה רחוק מן הסינרן שלי. התפקיד היה נעים, גם העבודה היתה נעימה, וההסרטה במהירות של ה־אמריקאים היא יעילה ורגועה יותר מאשר עם אירופים".

ואם זה לא נחשב בעיניה לתפקיד חייה, כפי שהיא טוענת, הרי זה לפחות תפקיד מרענן. המזכה אותה שוב בגל חדש של שבחים, וגורר בעקבותיו הצ־עות לקומדיות נוספות.

הסרט הוא סיפור אהבה למבוגרים, בין סוכן ביטוח אמריקאי למתכננת-אופנה בריטית (ליתר דיוק, גונבת תוכניות אפניות ממקורן ומעתיקה אותן). הסי־פור מבוסס בראש וראשונה על קיסם של שני השחקנים הראשיים, והבמאי מלווין פראנק ידע כניראה מה הוא עו־שה, כאשר בחר בגלנדה ג'קסון ובג'ורג' סיגל לתפקידים הראשיים.

אף שהביקורת והכנסות הקופה בחו־ל יצאו מכליהן, הרי תפקיד שכזה בעיניה של גלנדה — רק אינטרמצו קצר. היא עדיין מחפשת תפקידים נשיים אמיתיים — שכמותם נמצאים רק אצל אינגמר ברגמן. "מה לעשות, ברגמן יש רק אחד, וכל האחרים כותבים תפקידים רק לגב־רים", היא נאנחת.

יאושה מתפקידים התפורים לגברים בלבד, בקולנוע, גדול עד כדי כך, שהוא מביא למוחה מחשבות כפירת על פרי־

הסברה

איך מטהרים שקץ?

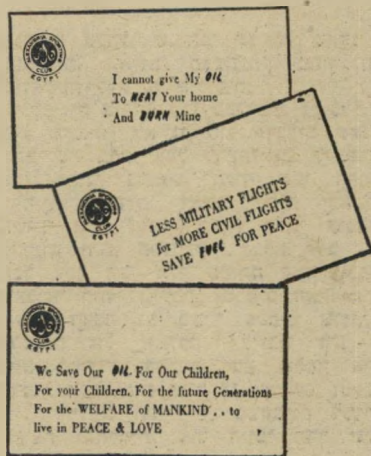
● אינני יכול לתת לך את הנפט שלי כדי לחמם את ביתך — ולשרוף את ביתי.

● פחות טיסות צבאיות למען יותר טיסות אזרחיות. חסוך דלק למען השלום.

● אנו חוסכים את הנפט שלנו למען ילדינו. למען ילדיך. למען דורות העתיד. לטובת המין האנושי. לחיות בשלום ואהבה.

כרטיסי ברכה אלה, ודומים לאלה, נשלחים לאחרינו מרחבי העולם הערבי לי-רחבי העולם המערבי. הם שונים בצורתם ובנוסחתם — אך מטרתם אחת: להציג את סחטני הנפט הערביים כרודפי שלום, חסידים, וטובת המין האנושי.

לחנוק. לוא היה הערבים ישראלים, הם היו מסתפקים, בביצוע הסחיטה המוגזמת שלית שלהם, בידיעה כי באמצעות חרם

כרטיסי הברכה

איך להצדיק את הבלייזודק?

הנפט הם אוצרים את העולם כולו בצוואר, יכולים לחנוק אותו בן רגע, ולחלוב אותו כרצונם. ישיבתם כיום על בארות הנפט של העולם, מבטיחה להם את כניעתו המחלשת.

אלא שהערבים אינם ישראלים, אלא רק ערבים. משום כך, הם מבינים יפה את כשיכל הקלפים בידיהם — את כוחה של הסברה נאותה ויחסיציבור מקצועיים.

כך, הם מפעילים, ברחבי העולם, מסע הסברה אינטנסיבי, שכרטיסי ברכה אלה הם חלק ממנו.

הגיב השבוע איש משרד החוץ, שקיבל כרטיס כזה בטעות: "אנחנו עוד צריכים ללמוד הרבה מהערבים, בתחום ההסברה."

דרכי אדם

מוות ביום ההולדת

היה זה לפני ארבע שנים, שמירה*, ילדת קיבוץ שדה-ינחום שליד הכינרת, גילתה שהיא בהריון. ידידה, ישראל, לא היה נכון לנישואין, ומשפחתה לחצה עליה לעשות הפלה.

מירה התנגדה, ילדה את תינוקה ללא אב. ישראל היה נכון להכיר באבהותו, אולם מירה סירבה לקבל זאת ממנו. העניקה לתינוק, אורי, את שם משפחתה שלה.

חיים ח' ש"ס. היא נאלצה להקריב הרבה כדי לגדל לבדה את ילדה.

לוא היתה נשאת בקיבוץ, היו חיה קלים יותר, אולם לפני שש שנים החליטה מירה לעזוב את המשק, עברה לגור ב-קריית-חיים. אולי קרצו לה חיי העיר. אולי השפיעה על החלטה פרידתו של ידידה

* השם בדוי.

מנוער, שעזב את הארץ לארצות-הברית. היא מצאה משרה כמנהלת-חשבונות בחברה גדולה בחיפה. התארגנה לה בחייה החדשים.

השנים הקשות. ואז הכירה את ישראל, נהג מיכלית. לאחר שנכנסה להריון והוא סירב לשאתה, ניתק הקשר ביניהם. למרות שנשארו ידידים.

כשנולד אורי, החלו השנים הקשות. לא אחר שדחתה את עזרתו של ישראל, לא היה מי שיעזור לה.

בימים אלה חגגה מירה את יום הולדתה ה-27. היה זה יום הולדת שמת. נראה היה שהשנים הקשות חלפו. אורי היה כבר בן שלוש. ישראל התגלה כאב מסור, נמשך אל בנו (למרות שזה לא ידע כלל שהוא אביו, קרא לו ישראל) ולפני זמן-מה חזר לחיות שוב עם מירה.

הפיתות שחפרו. למסיבת השמחה הגיעו משה-ינחום גם אחיה של מירה, אבי בן ה-18, ואחותה דליה. לפתע החליט משהו שחפרות פיתות. אבי, שרק שבו עיים לפני כן הוציא רשיון נהיגה, התנדב ללכת להביא. הוא צירף אליו את אחי הפספוס, את דליה אחותו, ויצא לקנות פיתות.

התאונה אירעה בצומת ליד הכניסה ל-שדה-התעופה של חיפה. מכוניתו של אבי התנגשה במכונית שנייה. מכוניות עצרו בחריקה, נוסעיהן זינקו לעוור. אבי הוצא מאחורי ההגה, המום אך ללא פגע, אחותו דליה נפצעה. אורי היה מת.

תחבורה

סייר - כמו שוטר

המלחמה שינתה הרבה גורלות, הרבה מושגים. לפני, היתה זו, לרבות אורי חים שאלה מכרעת: האם יש לסיירי הבטיחות סמכות לעצור נהג, לקבל ממנו את פסטי האישיים — בדומה לסמכותו של שוטר?

בימים אלה, השיב על כך בתי-המישפט. השאלה הועלתה, עוד טרם המלחמה, עלידי אירגון בעלי אופנועים וקטנועים, והובאה לבדיקה בפני שופט-השלום חת"ל-אביבי דוד שור.

שאלה נוספת שהוצגה בפני השופט: ה"לוא גם הוראת חבישת קסדות-מגן, עלידי רוכבי אופנועים, בתחומי הערים, הינה חוקית לשומרי החוק אינם חוקיים? העולם הזה (1893).

הקסדה — מסוכנת. כדי לבדוק שא"לוח אלה, יצא נציג האירגון, כשהוא רכוב על קטנוע ואינו חובש קסדה. כאשר נעצר עלידי סייר, סירב גם למסור לו את פרי טיו האישיים.

בפני בתי-המשפט, הסתמך נציג האירגון, בעזרת טניגוריי, עורכי-הדין אביגדור פלדמן — ממשדרי של עורכי-הדין אמנון זכרונני — ואהרן ברקאי — על נקודות משפטיות, וכן על פסקי-הדין קודם של שופט-השלום וינוגרד, שקבע כי לסיירים אין הסמכויות הללו.

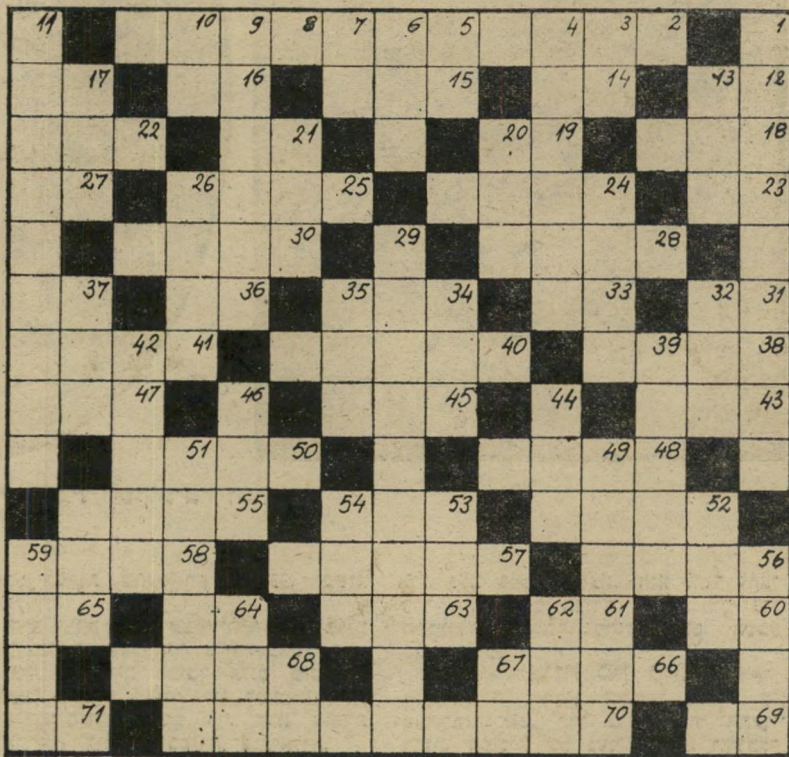
כן הציג הנציג בפני השופט עדויות על מחקרים רפואיים המצביעים על כך ש-הקסדה עלולה להזיק, במקרים מסוימים, יותר מאשר להועיל, טען גם כי הקסדה המסורבלת עומדת בניגוד לתקנת התעבורה, המחייבת נהג לנהוג בזהירות.

פסקי-הדין — בטל. בינתיים היתה ה"מלחמה, והנושא כולו הפך לשולי ופועטי ערך — ביחוד כאשר מרבית הנהגים עדיין מגויסים.

אולם בתי-המשפט חייב להשלים את עבודתו, וכך נתן השופט שור את החלטתו.

פסקי-הדין: שומרי החוק הם כן חוקיים. לסיירים ישנן הסמכויות שהועלו ב"שאלה — בדיוק כמו לשוטר (בינתיים גם בוטל פסקי-דינו של השופט וינוגרד בני-דון).

אם הקסדה מסוכנת לבטיחות ולזהירות — זו שאלה שעל המחוקק לדון בה. אולם כל עוד החוק הוא כמו שהוא — חובה לחבוש קסדות.

מאוזן:

כוב, 69. מצבה, 70. קיבוץ במרכז הארץ. מספיק, 71.

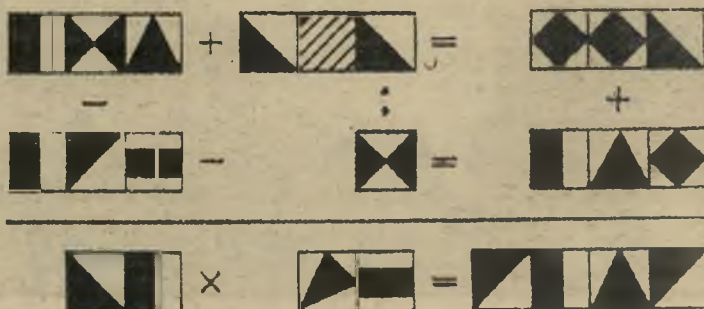
מאונך:

1. גיבור תלחי. 3. מערב. 4. נוצרים שבאו לכבוש את ארץ הקודש, בימי ה"בינים. 6. מיכל לנומים. 7. מטבע יפני. 9. ריפובליקה בדרום אמריקה. 10. "עיר כהנים מבצרת עתיקה, מול אסואן. 11. מנהיג רביוניסטי. 13. עובר בית-מרחץ. 17. החליק. 20. זבל. 21. תבואה. 24. חוסר מעש. 26. מופתע. 29. תרגום השבעים. 32. חומר המשמש לבנין. 34. עפר, אדמה. 35. מלאך. 37. דמות נשית ממגילת אסתר. 39. זה שיקבל את רכושי לאחר מותי. 42. צום. 44. סוס צעיר. 46. גדוש, תפוס בכל נפחו. 49. עדשה בת 180 מעלות. 51. מדינה בארה"ב. 52. מחקר וידע המבוססים על עובדות. 53. שמו הפרטי של שר החוץ. 54. מושג בתעופה על-קולית. 56. גאון. 59. קמצן. 62. אסף, ושם זה ליד זה. 64. יישות, מציאות. 67. לא טוב. 68. רחמנא ליעלז (ר"ת).

2. נשיא, מעצמה. 12. מתקטט. 14. מביא בבריתו של אברהם אבינו. 15. להיכן? 16. אבר בגוף. 17. חלק אחורי. 18. ריקוד, מחול. 19. ענף עבה של עץ. 21. תו נגינה. 22. עוף שבני ישראל אכלו במדבר. 23. מזון שאכלו בני-ישראל במדבר. 24. גרש, סילק, הרחק. 25. ממתק. 27. מפליג. 28. מעשר המכות. 30. עובר ממקום למקום, הלך. 31. שופט שיצא לא מזמן לפנסיה. 33. נוול בגוף. 34. דורר, חרות. 36. תו נגינה. 37. סוג מין. 38. שאינו סמך, קלוש. 40. צייר אמרסיוניסטי צרפתי. 41. בריקדה. 43. זכות לבטל החלטת רוב. 45. צמח הקרוי מטה אהרון. 47. גול שור. 48. אשה חברה לחיים. 50. מהומה אנדרלמוסיה. 52. גואל פודה. 53. מקוה מים ימה. 55. טפס כסיל שוטה. 56. ענוג רך. 57. דבורה היתה כזאת. 58. חיבור חלק ממכתב על ידי חימום. 60. בית בליעה. 61. עיר בהולנד. 63. קו ניצב. 64. קוסם מכשף. 65. מזכיר האו"ם הראשון. 66. ציה מדבר. 68. שקר

חשבון 1901

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור, כפל וחילוק, יש לאצוא איוו סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

העיתונאית בת הקיבוץ ואשתו של

העסקן הדתי מסוכסכות בשאלה:

מי הרעיל

את האציל?

העסקן ואשתו

הרב בויאר, (י"ר ועדת החינוך בעיריית תל-אביב). ואשתו בלה בעת קבלת פנים רשמית. הרבנית המת' גוררת עם בעלה בשדרות סמטס האלגנטיות בצפון תל-אביב, גילתה אנטיפטיה מודגשת לכלבים ולנשים ערומות בביתה. בתמונה למעלה: כלב מגזע זוריר מותניים, כדוגמת גי דה-מונפלייה כלבה האציל של תלמה שהורעל בצורה אכזרית בחצר הבית.

בלה בויאר, אשתו של הרב אברהם בויאר, מעסקני המפד"ל הי בכירים. עסקנית צדקה בשעות הפנאי.

הרבנית הרעייה את כלבי. "תלמה יגול עדיין נרגשת — למי רות שההרעלה האכזרית התרחשה לפני למעלה משבוע ימים. בלי היסוס, היא מטילה את האשם בשכנתה לבית-המגורים, בשדרות סמטס 16 בצפון תל-אביב — בלה בויאר, אשתו של הרב אברהם בויאר.

ואילו השכנה — הלא היא הרבנית, ששעות הפנאי שלה מוקדשות למעשי צדקה — מכחישה את הדברים בכל מכל: "שאני ארעיל כלב? אלוהים שישמרני. מה שאנשים רעים מסוגלים להגיד. הלא יש לי אפילו עדים שלא אני הרעלתי את הכלב."

הרעלה

אכזרית

דבר אחר ברור: כלבה של העיתון נאית לידת הקיבוץ — הורעל. ובר צורה אכזרית מעין כמותה: "ברעל זר" חגי, שגורם לעשר שעות גסיסה אימות, אומרת תלמה, "בעוד שרעל ציאניד מביא למוות תוך דקות ספורות."

הכלב לא היה הקורבן היחיד בבית. מספרת תלמה:

לפני זמן נכנסו לגור בקומת הקרקע שתי בנות, גיין, אופנאית, ומירה, ספר רית. בנות שקטות, סימפטיות, נחמדות, ממשפחה טובה.

"בשבוע הראשון לבואן, שלחה הרבנית מכתב לבעל הדירה, האוודורף, והתלוננה שהשתיים עוסקות בננות ומסתובבות ערו' מות בדירה לעיני כולם.

טיל

קרקע דשא

החלונות בדירה אטומים הרמטית, ורק במשקפת אינפרא-אדומה אפי שר אולי לראות אם הן מסתובבות בבית

תלמה יגול העיתונאית ילידת ה' קיבוץ, בתו של יונה יגול, מוותיקי צמרת תנועת העבודה בארץ.

ערומות או לבושות. בעקבות המכתב הי ניבוי, נתנה גיין לרבנית מנה כמו ש' הגיע לה, ואיימה עליה במישפט על הור צאת דיבת. מאז הגברת נרגעה, ופחדות יותר להיטפל אליהן.

הכלב שהורעל, גי, לא היה סתם כלב. היה זה אציל בין אצילים, והקשר בינו לבין גבירתו היה סיפור אהבה אמיתי.

היה זה בפאריס, במוזיאון קלוני, ש' תלמה נתקלה בדמותו, ארונה בשטיח קיר. "היה זה הכלב היפה ביותר בעולם", היא נזכרת, "הלכתי לחפש באנציקלופדיה אם אמנם קיים כלב כזה במציאות, או שהיה זה פרי דמיונו של האמן."

היה זה כלב אמיתי — מגזע זוריר מותניים. תלמה טסה במיוחד ללונדון, קנתה שם גור מגזע זה.

הגור היה אציל בן אצילים: אמו מל-כת יופי, סבו היה אלוף בינלאומי במרי רוצי-כלבים, וכן הלאה וכן הלאה. היא שילמה הון-עתק עבור הגור, הביאה אר' תו הביתה. לזכר מוזיאון קלוני, שם הת' אהבה בו, העניקה לגור שם צלבני — גי דה-מונפלייה.

כשגדל הגור, הוכיח את טיבו. ילדי הי סביבה כינוהו "טיל קרקע דשא", על חי זריזות המדהימה שגילה כאשר היה מס' תער על כלבי-זאב ענקיים.

"צריך להיות יליד גיטו היסטרי, כדי להרעיל כלב יפהפה כזה", מקוננת תלמה.

פצצה

בחצר

הכלב הזה היה עושה לנו המון "צרות". מקוננת הרבנית בויאר, "הוא היה עושה פיפי על המדרגות. אני אמרתי לתלמה כל הזמן שהוא יפסיק לי עשות פיפי על המדרגות, וגם לא במקור מות אחרים. אז בגלל זה צריכים לחגיד עלי שאני הרעלתי אותו?"

לרבנית יש גם הסבר בדוק לעובדה שביום בו הורעל הכלב, היא נראתה מס' תובבת בחצר הבית בצורה לא שיגריתית:

"באותו יום קיבלתי הודעה טלפונית שיש פצצה בבית שלנו", היא מספרת.

רבנית אחרת היתה אולי מזעיקה את המישרה — אך לא הרבנית בויאר, "ירד" תי לחצר לחפש את הפצצה", היא מגלה, "לא, לא הוצעתי את המישרה. חיפשתי בעצמי את הפצצה."

"לא, לא מצאתי אותה."

חיילי צה"ל ניסו לשכנע קצין מצרי שלא להעניש את חייליו

ואח

זאב יפת

המחיצות האחרונות של חשדנות ואי-אמון מצד החיילים המצרים כלפיו פגו. עמדנו ושוחחנו בחברותא, בשטח ההפסק שבין עמדותינו, ואחד המצרים אמר: "אני וחברי רוצים לשאול אותכם שאלה. אם אינכם רשאים להשיב, הגידו זאת. אבל אל תרמו אותנו."

"אין בעיות. מה השאלה?"
"האם זה נכון שאתם אנשי קומנדו?"
פרצנו בצחוק. אלי אלקעל, אחד מאנשי היחידה, שבחיינו האזרחיים הוא מורה, הצביע על כרסו העגלגלה והשיב: "האם אנו נראים לכם כמו אנשי קומנדו?"
משה המיר, יליד קהיר, שדיבר עם המצרים בשפתם, הוסיף: "כולנו כאן אנשי שים נשואים, עם שניים, שלושה ולפעמים ארבעה ילדים. כבר מזמן עברנו את הגיל בשביל קומנדו."

החיילים המצריים נראו במבוכה. מסתבר כי קציניהם היו בטוחים כי מולם ניצב

מקץ שנתיים חזר הבן. שאלו האב אם הוא מיטיב לדבר אנגלית. הבן השיב בחיוב.
"איך אתה אומר, בוא הנה?" שאל האב.
"קאם היר", השיב הבן.
"ואיך אתה אומר, לך לשם?" הוסיף האב ושאל.
"אני הולך לשם ואומר, בוא הנה," — השיב הבן.

הבדיחה השניה היתה יותר גברית: אשתו של פאלח מצרי חלתה במחלה מסתורית. כל רופאי מצרים לא הצליחו לרפאה, והיא נשלחה לבית-חולים בלונדון. יום אחד הודיעו לפאלח כי אשתו עומדת לחזור במטוס. נחפו הגבר לשדה-התעופה. לפתע הוא שומע ברמקול: "הקשב, הקשב, מטוס אייר פראנס עומד לנחות." הוא מחכה. הנוסעים יורדים — אולם אשתו אינה בין הבאים.

חצי שעה לאחר-מכן שוב מודיע הרמי קול: "הקשב, הקשב, מטוס אייר ספרוס עומד לנחות." גם הפעם לא הגיעה האשה.
הפאלח התחיל להתעצבן, ניגש לפקיד המודיעין ושאל: "סלח לי, אולי אתה יודע על איזה אייר צריכה אשתי להגיע?"
נפרדנו בידדות, וקבענו להיפגש למחרת. אותה שעה טרם ידענו כי העניינים יסתבכו.

בארבע אחר-הצהריים הופיע לפתע בשטח ההפסק קצין מצרי בדרגת סגן. הוא נופף בידו וצועק כי ברצונו להיפגש עימנו. כמובן שנענינו להצעה. המצרי היה נופת-צופים. נשמע ידידותי כמו החיילים הפשוטים. לדבריו היה נשוי, אב לשניים ואיש מילואים.

שאלנו אותו אם ראה את הצילומים שנתנו לחייליו. הוא השיב בשלילה, וביקש לקבל העתקים של החמונות. הבטחנו לו.

* הפגישות בשטח ההפסק צולמו, ובי עקבות הפצרתם הנרגשת של החיילים המצריים הביא כתב העולם הזה את הסרט למסך. הכין העתקים עבור כל החיילים המצריים, וחילקם להם.

מיפגש חיילים מצריים וישראלים בשטח ההפסק, בקו בג'וזת איסמעילייה: חייל המוצב הישראלי, כתב העולם הזה זאב יפת, מוסר לחיילים המצריים מזכרת — העתקי תצלומים של מיפגשים קודמים. מימין לשמאל: יפת, אילן לוי, שני חיילים מצריים, דני רוטו, משה פריד.

טוראי שני הצדדים

עבודה קבועה כמכונאי. הוא מטפל במערך כת מיוזג האוויר של האוניברסיטה העברית, על הרי-הצופים.
גם לאשתו עבודה קבועה. שניהם מר-וויחים יחד, נטו, 1150 ל"י. מתוך סכום זה עליהם לשלם 150 ל"י לחודש, שכר עבור החדרון העלוב בו הם מתגוררים. 250 ל"י נוספות, הוא מחזיר כחוב עבור הריהוט המינימאלי ותנור הגז שקנה. "כל הזמן חשבתי כי כשאתחזר, איר כל להסתדר עם ה-750 ל"י שנשארו מ"משכורתי. אבל עכשיו, עליית המחירים המטורפת הרסה את כל התוכנית. כאשר אשתי תלד — המצב רק יחמיר. אין למה

חיילים בקו על גל ההתייקריות: אי-אפשר להמשיך ככה!
אילן לוי תוכל לסיים את החודש. אילן לוי קרא את המכתב: "אני פה, עם הפנים לאוייב, ובעורף מורסים אותי." אמר במרירות.
...
בן-דוד הוא חברו הטוב ביותר של אילן לוי. שניהם יושבים במחפזות אחת, שומרים יחדיו, עברו יחדיו זמנים קשים.
בן-דוד התחתן, עכשיו, במילואים. הגדוד ערך את חתונתו. באזרחות יש לו

רון כוגוש איילן לוי "ספיר שרף אותנו!"

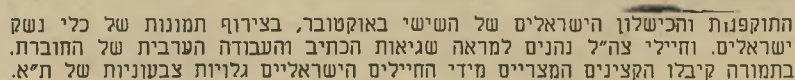
אילן לוי פרץ בצחוק מריירי. זה עתה שמע ברדיו את הודעתו של שר-האוצר, כי לאחר העלאות המחירים ה"אחרונות לא יטיל מיסים נוספים. הוא התרומם בעמדתו ואמר: "תטיל עוד מיסים. תטיל. עוד תיקח מאיתנו גם מס על אוויר. תעשה מה שאתה רוצה. בין כה שרפת אותנו. ככה אי-אפשר להמשיך."
אילן לוי נשא אשה זמן קצר לפני פרוץ המלחמה. אשתו בהריון, והוא משרת מ"אז יום כיפור.
במשך כל חודשי שירותו לא השמיע אפילו טענה אחת. בזמנים קשים עודד את חבריו, "חבריה", זו המדינה שלנו. אנחנו מוכרחים לתת הכל בשביל המדינה ה"מזויינת הזו." רק עכשיו, כשספיר פגע באשתו, הוא נשבר.
אשתו כתבה לבעלה כי המחירים מש"תוללים. לא רק שלא תצליח לחסוך —

גדוד קומנדו. זה החל כאשר מפקדי שני הצדדים נפגשו, בתיווך אנשי האו"ם, כדי ליישב בעיות שנויות במחלוקת, שגרמו מ"די פעם לתקריות אש קשות. המג"ד שלנו הוצג בפני הקצינים המצריים כקולונל חוק — אלוף-מישנה נץ. המצרים ראו לפנייהם גבר גבה קומה, מוצק, והתחילו כי פשוט לא ייתכן שבריון קשוח זה, הנושא שם משפחה כזה — שהיה כנראה בדיחה — לא יהיה לפחות מפקד בקומנדו. מצחק? מוזר? אבל כך כנראה פועלת המנטליות המצרית. על כל פנים, המצרים לקחו את העניין מאוד ברצינות, ופקדו על אנשיהם לקיים מולנו רמת כוונות עליונה.

"באלהים", נאנח עכשיו אחד החיילים המצריים, "אם היינו יודעים שאתם חיילים כמונו ולא אנשי קומנדו נוראיים — היינו יכולים לחסוך מעצמנו חלומות זועה."

הפגזות של בדיחות

עיקר שחכוז כבר עבר. צריך להתפלל שתמיד ניפגש כידידים, ולא כאויבים. אמר אלמליה, שאוצר הבדיחה והחידוד שלו הוא מעין בלתי נידלה. וכך עמדנו שם, השבוע, בסבך עצי המאנגו שבין הקווים הישראלי והמצרי, והתפלנו בדיחות, כאילו המלחמה מעולם לא היתה. אלינו, באיזור איסמעילייה, תגיע זהירות רק בימים הקרובים.
גילינו שהמצרים אינם אוהבים להישאר חייבים. כשם שהיו מחזירים לנו בסיגריות קליאוטרה את הטיים הישראליים, כשם שהיו מושיטים תמונות פורנוגרפיות כנגד ירחוני הפלייבוי. כך גם הפעם, לאחר ש"אלמליה סיים הפגזותיו, חשיבו המצרים בבדיחות משלחם.
דוגמאות לסחורה המצרית: קהירי שלח את בנו לפנימית בלונדון.

חיילים ישראלים נהנים מ'
חומר תעמולה שמסרו להם

קציני מודיעין מצריים שהתחפשו לחיילים פשוטים. חוברות התעמולה מספרות על

כל חייל לחופש, ושאלות דומות.
גם בשיחות עם הטוראים נזהרנו שלא
לגעת בנושאים צבאיים. הפעם נזהרנו כפל
כפליים. לא רצינו להיות חכמים ולהשיב
תשובות לא-נכונות. פשוט קטענו כל ני-
סיון לברר נושא צבאי.

אחד מקציני המודיעין פנה למשה תמיר :
 "בוא לכאן מחר בבוקר, נעשה על ביקור
 בן חמש שעות באלכונדריה, תחזור לחצריים
 - מבלי שמפקדן אפילו ירגיש בהיעדרך..."
 תמיר חייך, השיב בהצעה נגדית - כי
 הוא מוכן להזמין למספר שעות לביקור
 במל"א, במבטיח להחזירם באותו ערב
 מבלי שמפקדיהם יידעו על כך.
 השיחה ארכה כמחצית השעה, בסיומה
 ביקש הקצין המצרי לשוב ולהיפגש עימנו
 למחרת בבוקר.

בדרך חזרה לעמדה צץ בראשי רעיון.
בתום המשמרת ניגשתי למ"ס שלי, סרן
ג'ור, וסיפרתי לו כי המצרים הציעו לאחד
התורה! להוצאתם אלהים לסיור באלכסנדר
דריה. אמרתי לו שאני חושב כי אלה
שם פיסטוטים — אבל אם יש אפילו סיכוי
שם אחד למיליון שהדבר יחממש — אני
מוכן לשחת את הסיכוי.

גיר השיב כי לדעתו המצרים שופכים מיליונים כמו מים. במקרה הטוב אין הם מתכוונים לקיים את הבטחתם. במקרה הרע הם זוממים לפתות חיילי הבטחותי שווא, וברגע שיעבור את הקוים, יציגוהו בטלוויזיה כעריק כמשקל-נגד לעריקים המהצריים המרובים העוברים אל כוחותינו. "על כל פנים", סיכם, "לאם חיזור על ההצעות בפגישה הבאה, אמור להם כי אם יסכימו שיתלוו אליך הקולונל השוודי, נספק כוח משקיפי האוו"ם באיזור — תהיה מוכן לנסוע איתם. במקרה זה, אעשה כמיטב יכולתי להשיג לך אישור לכך".

ציפיתי בקוצר רוח ליום המחר. לא תליתי דעות מרובות באפשרות של טיול ללדוואלססנדרה. אבל ידעתי שוכל לפחות לדפוק את הקצין המצרי, האנטיפאטי. למחרת חזרו המצרים על הצעתם. "תק"ש כבדו את מועד היציאה" ואני בא. "ההשבת". כמובן שאיני טפס ספק בכנותכם, פוטם. למען הסדר הטוב, אני רוצה שהקולגה השודי יצטרף לטיול".

השלושה נראו נבוכים: "אני שמח שאתה מסכים להצעה", השיב הסגן. "אנחנו מתקשר עם איש האו"ם. הוא יחליט מה אנו בשמנה בבוקר".

מובן שלושת הפרפרים לא הופיעו
מותרת. גם לא ביום שלאחר-כך.
שני החילים מצריים התגנבו לעברנו,
ייווחו כי אין כל סיכוי שניספד בנחת
יקרובים. פיוון שמפסקד משחולל
ימכס: "אני יודע איך הצלחתם לעשות
את." נהנה אחד החיילים, "אבל שיגעתם
ולא הרבה זמן חיכינו לראות אותו
את."

— צבאות האוייב, כדי לדפוק קצין נאחט —
היה טבעי ואינסטנקטיבי.

שימוש
לרעה

למחרת בבוקר לא הופיעו החיילים המצריים לפגישתו. במקומם הופיע ה־קצין, חיילן ומלוך כביום אתמול. אולם הפעם הכריזו ידעו עם מי יש לנו עסק. החלטנו להעמיד מיד על מקומו, תהארונו לו שלא יקבל תמונות. היינו מוכ־נים לתיתן כמות לרצון טוב ולדידות — אך לא תיארונו לעצמנו שהוא מתחנן לעשות בהן שימוש לרעה ולפועו בחייליו. אדם הוא רוצה שנוסיף להיפגש עימו, אפרנו, ועליו להבטיח לנו, בדיברת קצין, כי לא נעמיד איש לדור.

הקצין חיך במבוכה, ואמר כי חייליו לא הבינו אותו. לא עלה בדעתו להענישם. הירפנו מהנושא, ושוחחנו בנושאים כל-ליים. טרם שנפרדנו ביקש הקצין המצרי לכי שוב ונפגש אחר-הצהרים. לאותה פגישת יבא שני חיילים.

כמובן שהסכמנו. בצירוף התגוב לעברנו חיל מצרי. הודענו לו בשמחה כי הקצין הבטיח שלא להעמיד למשט את החיילים שהצטלמו כחברתנו. הוא הגיף ידו בביטול, והשביע אותנו שלא להאמין להבטחות קצינו. לפני שעה הוא הפך את כל החסמים, כדי למצוא את התמונות, "ספר,

אחר, ההירי אוננו: „היו אחר הנהירים הוא יבוא אליכם בלוויית שני קציני מודיעין, שיופעל בלי הדרגת שלום.“

הודינו לחיל המצרי והבטחנו לו כי לא נגרום לו ולחבריו רעה תחת טובה. שמחנו על המידע שיספר לנו. אולם משום שאחרת לא היינו מזהים אותם — המבדל בין חייל מצרי לבין קצין הוא כה תהומי, עד שאפילו יופיע הקצין ללא רגרות, מיד ניתן לדעת שאין הוא חייל פשוט — אלא על שיתוף-הפעולה שנוצר בין חיילי שני הצדדים.

בשלוש הופיע הקצין המצרי, כשהוא מלווה בשני החיילים.

וזו היתה מעמד עלוב. איני מאמין שעל
 עת איות חילי ישראלי תיה עולה למסור,
 כשתסייגס יידידות עם חיליים מצריים, תמו-
 נות תעמולה וזלות ומעליבות.
 אבל זה בדיוק מה שהמצרים עשו.
 אנחנו נתנו להם גלויות תדואר צבעוניות
 של תל אביב — והם השיבו לנו בחוברות
 תעמולה צבעוניות על התוקפנות הישרא-
 לית של ה-6 באוקטובר. בחוברות צולמו
 שבויים ישראליים וכלימלחמה ישראליים
 כל זה הודסס על גייר כרום
 משובח, אך ההדססה היתה גרועה ומטוש-
 שט. מלוות בעשרות שבואות חתבי.
 השלוש וינו לררר על מנתחב ה-

את העתקי התמונות ויוזה את החיילים המצולמים, יעמידם לדין צבאי. המצרים סיפרו כי החביאו את כל תמונותיהם, ואם בידינו העתקים נוספים — בשם אלוהים שלא למסור אותם לקצין.

כמובן שהבטחנו לעשות הכל כדי לעזור.
הדבר האחרון בעולם שרצינו, היה שהם
יידפסו בגללנו, שיתוף הפעולה בין חיילי

נפרדנו בטפיחות על השכם. משום כך, רבה היתה הפתעתנו, כאשר שעז קלה לאחר אותו מיפגש התגנבו שלושה חיילים מצריים בעד עצי המאנגו, וסימנו לנו להתקרב אליהם בהיתבא.

התקרבנו. ניכר היה שהם בצרה. הם סיפרו כי הקצין נזף בהם על שהעזו להציל שלם עימנו. הודיע כי לאחר שיקבל מאיתנו

התחלה!

משפחה מתאחדת. היינו מבליים את כל
היום יחד, קוראים, משחקים, מבשלים
הטיוול הנפלא הזה היה נותן לי
כוח לעוד שבוע אפור של עבודה קשה.
עכשיו אצטרך למכור את האוטו. איני
יכול לעמוד במחיר החדש של הבניין.
אאתי אמרה לי, כשהייתי בחופשה האחר-
ונה, כי היא מוטרשת, הכסף ממלך
לילה בין האצבעות. כל יום המזוינים עור-
אכלים פחות ומשלמים יותר. היא
איננה יכולה לגמור את החדש במשכורת
— וזה כאשר איני בצבא. כאשר אשתחרר
וגם אני אוכל בבית, המצב יהיה בוודאי
שדוד יותר רע.”

ר וְכִן בְּגוֹשׁ, חֹבֵשׁ הַמַּחֲלָקָה, עֲלֵה
לִפְנֵי מִסְפָּר שְׁנַיִם מְקֻנְדֵּה. הוּא בִּגְדֵי
אוֹנִיבֶרְסִיטֵה, עֹבֵד כְּגִיאֹלוֹג בִּמְכוֹן הַגִּאוֹר
לְגוּי בִּירוּשָׁלַיִם. הוּא מִסְפָּר כִּי לְאַחֵר עֲלֵית
הַמַּחֲרִירִים הָאֲחֵרֹנָה אִשֶּׁת אֵינָה יִכְוֹלָה
לְהִסְתָּר עִם מִשְׁכּוֹרָתָה, וְאִמּוֹ מוֹסִיפָה לָּהֶם
מֵאֵת דּוֹלָר כָּל חֹדֶשׁ כְּדֵי לֵאמֹן אֶת הַחֶקֶר

”פה בארץ”, הוא אומר, ”נתקלתי ב־
מפגש מטרופת. בקנדה היתה הממשלה
מורסמת כל שנה, בגאווה רבה, הודעה
מפורטת בכמה עולתה רמת־חיים של
התושבים באותה שנה – תוך הבטחה כי
בשנה הבאה תעלה עוד יותר. שיפור
גמאוי התיים של נחשב שם לפעל.
”פה בארץ נתקלתי במצב מזוה. כל
הזמן מטיפים לציבור כי הוא משחולל וחי
רמת־חיים גבוהה, וכי אנו מדינה במלח־
מה.
”אינו רמת־חיים יש כאן בכלל בארץ?
הרי בחשואה לאירוסה אנו חיים כמו
”חפנים”.

לקוות. איך אצליח להגיע פעם לצריף
משלי? **”מה הממשלה רוצה ממני? אני אדם
עובד עבודה קבועה, לא בפקידות, אלא
עבודת־כפיים. גם אשתי עובדת. אני עושה
כל שנה מילואים. מיום כיפור אני מגויס.
מה עוד אפשר לדרוש ממני? לי לא מגיע
כלום?”**

ז **ש**ה **ת**מיר, אב לשלוש בנות, הוא מכונאי העובד בתעשייה הצבאית בר חיפה. כאשר שירת לפני 13 שנים כצבא חסידי, היה איש חיל הים. כעבוד חיוני כתע"ש, שוחרר שנים רבות משירות ב"מלואים. ב'6 לאוקטובר, כאשר פרצה המלחמה, גויס והוא משרת עימנו עד היום.

בכיסו החזיק תמיד את תמונת אשתו בשלוש בנותיו. בהפגזות, כאשר החיילים הדתיים קראו תהילים, מצא תמיר עידוד והתבוננות בתמונה.

הוא מתגרר עם משפחתו בדירה בת 40 וחצי (מ"ר), לא בא לאיש ב' טענות. משכורתו איפשרה לו לסיים את התורון של חובות ולהעניק חינוך לבנו.

היתה לו גם מכונית סוּטֵיטָא יִשְנָה. "כל
השבוע אני עובד עבודה גופנית קשה.
לרוב אני גם עובד שעות נוספות. כדי
שמושלל לא יגמור את החודש לא חובות.
במעט אני רואה את ילדי. אני לא הביתה
בימינו ונופל על המיטה. עד שאני מתאושש
ייושב עם אשתי מול הטלוויזיה, הילדות
בכר שכבו לישון.
"כל השבוע אני מצפה לשבת. ביום
שבת כל המשפחה עולה על הסוּטֵיטָא.
אנחנו נוסעים לטיול בטבע. כך היתה ה־

דלילה

המזכאות
כליאה

בוטלה
ההגבלה
לפרס
הראשון
לטופס
זוטו

זוטו זו השיטה
פרטים בדוכני המכירה.

בהתאם לשינוי עשוי לזכות טופס אחד
במלוא הפרס הראשון
המצטבר.
הפרס הראשון בלוטו מצטבר
עד 500,000 ל"י.
פרטים נוספים בדוכני המכירה.

בימי שלום ובימי מלחמה

אגד בשירות האומה !
זהו אגד

רוצים את צביקה

מה זה רוצים? רוצים זה לא מילה! בייחוד אמרגנו, מיקי פלד. הוא כל כך רוצה אותו, את צביקה פיק, שהוא בעזר אפילו בעורכי-דין כדי להחזירו לארץ. צביקה, אתם הלא זוכרים, יצא לארצות-הברית לפני זמן מה, עם הפסטיבל החסידי למחרת טקס נישואיו לעיתונאית מירית שם-אור, בתה של העיתונאית אורה שם-אור, נכדתה של — לא, לא צריך להגזים. בכל אופן, ברור שיציאתו לארצות-הברית בימים אלה עוררה מייד את קינאתם של קלוגות טובים ורבים, או לפחות רבים. שכן מרבית האמנים כיום יכולים לעשות שמיניות באוויר, ולא יקבלו רשות

צביקה ומירי

לצאת לחו"ל. כולם מגויסים לצב"ל, עובדים כמו חמורים בפרך, ומותר להם להרוויח כמה גרושים, בשוק האורח. רק בלילות שישי ושבתי, כשיכול, בחופשה מצב"ל, אז ברור שאם אחד מהם הצליח לצאת — ועוד לחתום שם תיכף על חוזה להוצאת תקליט שיירי הפסטיבל — ברור שעניינים צרות רבות מתמקדות בו. מה גם שאמנים רבים שאני מכירה, בגלל הגיוס לצב"ל, הגיעו פחות או יותר עד פתילחם בחמאה, נזקקים לחיות על חסכוניות העבר או הלוואות העתיד, או במיקרים הטובים יותר, על עבודת האשה.

מובן, במצב דברים זה, כולם מאחלים למיקי פלד שיצליח במאמציהם שיכנועו שלו להחזיר את צביקה לארץ. אלא שמיקי, מצידו, לא דואג כל כך לצב"ל, כמו למצב העסקים. כי צביקה יש רשות מצב"ל להופיע בפני קהל אורחי במשך כל ימות השבוע, וברור שבשביל אמרגן זה פיתוי שקשה לעמוד בפניו.

שמחה משולשת

שלוש היו הסיבות לשמחה. האחת, יום הולדתו של גבי שושן. כמו שאתם רואים אותו, מלאו לו כבר 24, לילד הזה. השנייה, לידותו, דיילת אל-על מירי עינבר, הורידו את הגבס. הלבישו לה את הגבס, כפי ששכחתם כבר ודאי, לפני שלושה חודשים, כאשר היא וגבי נסעו להופעה של גבי בבוקר. זה היה ביום הראשון שהם נפגשו לטיל קצת, בערב הראשון שהם נפגשו, ומרוב התרגשות התהפכה המכונית. גבי יצא חלק, פחות או יותר, אבל מירי הצליחה לתקוע את הרגל שלה לאן שלא צריך, נשלחה לבית-חולים.

לפני חודש, כשיחררו אותה משם, היא עברה לגור בדירתו של גבי. והסיבה השלישית: הופעת תקליט ארץ-הגן הראשון של גבי. שלוש סיבות כאלה מצדיקות ללא ספק הילולה רצינית, וגבי הכין אותה בכבוד ומירי ראש.

אלא מאי? היום השני שעבר היה יום-סופה נוראי, והרוח והסערה האיר מה והגשם הנורא הבריחו אנשים מה-רחובות. משום כך, לא הגיע כימטע אף אחד למסיבה, מלבד כעשרים חתיכות. אז המארחים הלעיטו אותן בפונץ' חם, כדי לייבש את לשד עצמותיהן ש-נרטב, ואחרי זה התיישיבה כל החבורה ליד כלי הנגינה, הנמצאים דרך קבע בדירתו של גבי, ברחוב בלוך בצפון-תל-אביב, וכל מי שחשבה את עצמה למבוי נח בזה, התחילה מנגנת.

מסתבר שהרצון הטוב וההתלהבות היו הצד החזק של התיזמורת המאול-תרת, שכן שכנים מוזיקליים נצרמו קצת מהדיסתרמוניה, השוטר הראשון הופיע בשתיים בבוקר, עם אזהרה עדינה. השני הופיע בארבע בבוקר, עם דו"ח כתוב.

עוד לא אבדה

תקוותנו

לאלה מכס שכבר קוננו על אובדנה של פנינה רוזנבלום, שנקברה אי-שם במעמקי צה"ל ולא תשוב לצוף על פני המים ימים רבים — יש לי חדשות משמיות: חות: היא כבר צפה.

היא בקושי גמרה את הטירונוט, ואוי לי אפילו לא גמרה אותה — וכישרוני תיה הטבעיים, וביחוד הבולטים, כבר זיכו אותה בג'וב המתאים — חברה ב-להקת חיל-האוויר.

פנינה עצמה ערה, כתמיד, להתחיי-בויותיה המוסריות לחברה, ומבינה את מכת-המוראל שהעם הזה יכול לחטוף אם תעטוף את גווה במדי צה"ל המ-סורבלים. אי לכך, ניתן היה לראותה, בימים האחרונים, מסתובבת בחנויות בדים פה ושם, בחיפושיה אחרי בד מת-אים, שיהיה דומה אמנם בציבעו למדי חיל-האוויר, אבל שיוכל לעמוד במשי-מה של הבלטת חלקים מסויימים באני-טומיה שלה, כבימים עברו. אחרי הכל, קשה לצפות שהיא תכניס אוצרות כמו שלה לבגדי צה"ל המדכאים.

מה יגידו על כך המ"צדיקים, זה עוד נותר לראות.

פנינה

משפחה מבהילה

רים במישפחה. דהיינו: לפני זמנ-ה-יצאו הרב אבוב ואשתו מרגלית לירי-שלים, לסדר עניינים. ובעוד הם בעיר-הקודש, צילצל לפתע הטלפון בדירת מישפחת עובדיה ג'וניור. האשה, בתם של האבובים, הרימה את השפופרת — וקיבלה טיל לשמע הבשורה שהוריה נהרגו בתאונה בדרך לבירה.

השעות שחלפו עליה, עד שהתגלה כי ההורים חיים ושלמים, היו מזעזעות, ולא פלא שהיא מבקשת לגמול ביד קשה לזדים שהתנכלו לה כך. אולם למרבית הפליאה, האשימה בימים אלה הבת, בהופיעה בפני בית-הדין הרבני, שהמ-טלפנת האלמונית היתה לא אחרת מא-שר חמתה — דהיינו, אשתו של הרב הראשי בכבודה ובעצמה.

לדבריה, זיהתה את הקול, למרות ש-היה עמום, ונראה היה כי הדוברת כי-ס-תה את פיה במיטפת — מה שרק מר-כיח שהיא מעודכנת בנוהלים, כנראה בעיקבות סדרות-הטלוויזיה האחרונות. מה שמוכיח לאיזה הידרדרות גורמת אצלנו הטלוויזיה.

טוב, אבל למה שהרבנית הכבודה תע-שה מעשה נורא כזה, ביקשו הדיינים לדעת?

„היא רצתה להבהיל אותי, כדי שא-פיל את תינוקי, גילתה ורגל. מה שמשאר את בעלה, בנה של חמו-תה, במצב עדין ביותר, בין הפטיש וה-סדן.

היה זה רק לפני תשעה חודשים שה-חתן הצנוע, יצחק, בנו של הרב הראשי הספרדי יוסף עובדיה, נשא לו לאשה את הכלה החסודה ורגל, בתו של הרב רפאל אבוב. מובן שהחתונה היתה כיאות וכיאה, בנוכחות שר-הביטחון משה דיין, שרים נוספים, ח"כים, זמי-לא.

והנה, תשעה ירחים קצרים לאחר כל-ההו הא, החלו מתרחשים דברים מור-

גבי, מירי (אמצעית למטה) והחתיכות

אביב בארץ

לא אביב של ממש — לזה יש עוד כמה חודשים טובים — אלא יעל אביב, השחקנית שהפכה צימחוניית, החלה מתעניינת ברזי תורות המיזרח הרחוק וכל זה. לאחר שיצאה, לפני יר-חיים מיספר, למסע סביב העולם, עם בעלה, עורך-הדין צחי שני, נתגלתה לי לפתע בארצנו הקטנטונת, בימים אלה, כשהבעל נשאר מאחור, בלונדון. ולשם מה הגיעה, ועוד בגפה? „לסידורים,“ הסבירה. אז ככה קוראים לזה היום?

„הכיבשה

השחורה”

של מישפחת

טוקטלי

ארתור לאו, אמם של שירלי בת העשר ואדם בן הארבע וחצי, לקהל הצופים — היא רקדנית ספרדית מקסימה. ורק בוד” דים יודעים שעקרת-הבית הסולידית — הרקדנית המיקצועית, הסוחפת — היא לא אחרת מאשר בתו של יהודה טוקטלי, מגדולי אלי הממון של ישראל, שהקים אימפריה של ביטוח ועסקים אחרים. וה” נחשב לאחד השמות האקסקלוסיביים בי צמרת החברה הישראלית.

קשה לומר שהמשפחה המכובדת הת” פעלה כאשר התגלה כי הבת הקטנה

בת העשירים

דליה כסירונית בצה”ל. גם מדי צה”ל והקסדה אינם מסוגלים להסתיר את יופייה. בתמונה משמאל: בת העשירים יוצאת לדייג בחברת אביה יהודה טוקטלי, בעת חופשה משותפת במרסיי.

בשיחה פרטית, פרטים למוצאה, היא עשיר- ייה לענות: „אבי סוכן ביטוח.” לשכניהם, היא עקרת-בית, אשתו של

מ עטים מאוד יודעים את סודה. כאשר מ היא עולה על הבמה, היא מופיעה כדליה לאו. כאשר מישהו שואל אותה.

האהבה האסורה של

דליה

הבעל מגיש ארתור ממלא את הצלחות לדליה, שירלי ואדם, מטביב לשולחן במטבח המפואר בדירתם שבבית דובינר המפורסם ברמת-גן. בתמונה מימין: ארתור סוקר בחיבה את אשתו הרקדנית בשמלת פלמנשו.

שנים באנגליה ושנה נוספת בג'נבה, בי מוסדות החינוך הבינלאומיים, חשה צורך להביע את עצמה בדרכה שלה. בתחילה ניסתה לצייר, אך בגיל עשרים כבר למדה אצל מיא ארבוטובה ורינה שחם, היא המשיכה בלימודיה בלהקת הבלט ה” קלאסי, ומבאלט עברה לריקודים ספרדיים. כיום, כאשר היא מופיעה — קשה לי האמין שהיא איננה רקדנית ספרדית גזר עית: „דליה לאו הפגינה בריקודיה ה” ספרדיים את כל השלמות הטכנית המצוייה בבאלרינה ספרדית אמיתית,” כתבה עליה אחת המבקרות.

רוצה להיות לרקדנית מיקצועית. גם לאחר שנים, כאשר המבקרים גמרו את ההלל על רמתה — לא השלימה המשפחה עם הרעיון. „מתייחסים אלי כאל הכיבשה ה” שחורה של המשפחה,” היא מתחייכת.

רקדנית

גזעית

אדם הבת הקטנה * השיגה לבסוף את שלה. הילדה, שהתחנכה שלוש

* לדליה שני אחים — אבינועם ועוזי.

דליה עמלה קשה כדי להגיע לשלמות זאת. היא מתייחסת אל הריקוד במקצועיות מושלמת. לא היה זה מפתיע לו יורשת עשירה זו, אשתו של איש-עסקים עתיר-הון, אשר ירשה בנוסף רכוש רב מאביה — היתה מגלה סנוביות ביחס למקומות ולקהל של הופעותיה. אולם דליה אומרת: "לא יצא לי עדיין להופיע במועדוני לילה, אך אני מוכנה להופיע בכל מקום. אין לי מחיר גבוה."

היה זה בעלה, ארתור, שעודד אותה לקחת את האהבה האסורה ברצינות.

- והרעייה
דליה ובעלה ארתור לאו בבי-תס המהודר, ברמת-גן, המלא תמונות מקוריות של ציירים מפורסמים וניברשות בדולח.

הרסדנית - צופים חוזים בריקודה של דליה. בתמונה מימין: דליה והמלווה שלה, חואן דה-דיאוס, שהגיע לארץ בשנת 1948 ונשאר בארץ מאז ועד היום.

בוצע בידי לורנס זיו (לורנס איש יהודה, העולם הזה 1895), הבית מרהט בסיגנון ספרדי עתיק — כיאה לרקדנית פלמנקו.

חיים

צנועים

ארתור שוהה מחצית זמנו בחו"ל, בענייני העסקים שלו, ודליה מחלקת את זמנה בין הבית. כשהיא נעזרת במט-פלת לילדים ועוזרת לבית — ובין הריקוד. הכסף הרב שלה אינו מפריע לאורח-חיה הצנוע. היא אוהבת להתלבש בספורטי-אלגנט, נמנעת מהידור ושוויץ. שיערה אסוף בפשטות לאחור, לרוב.

ארבע פעמים בשנה היא יוצאת לחו"ל — וגם זאת כדי להשתלם בריקוד. היא רוקדת בחו"ל — והיא רוקדת בארץ: "אני פשוט רוצה לתוכיח את מה שיש בי", היא אומרת.

השניים מרבים להופיע בשירי לורקה. בתמונה למטה: דליה מרביצה אימונו קל בסלון ביתה. בתמונה משמאל: עקרת הבית במיטבה. דליה לא נעזרת במטפלת לילדים ובעוזרת לבית.

על הבמה - ובבית
דליה בעת הופעת ריקוד. המלווה ש"לה הוא חואן, צועני שעלה לארץ במלחמת השיחרור ונשאר כאן.

בבית הוריה עדיין לא הירשתה לעצמה דליה, הבת האהובה, להתבטא בחופשיות. אביה נפטר לפני שלוש שנים. לא ראה אותה מעולם על הבמה. אמה נפטרה לפני שנה.

בית

מרהיב

דליה הכירה את ארתור, שהיה אז עולה חדש מקנדה, לפני שמונה שנים, במסיבת חנוכה. שניהם היו נשואים כבר לפני כן. הם נישאו זה לזו בבית הרב ידידה פרנקל, בנוכחות המשפחה בלבד.

בעלה החדש הבין מיד לרוחה, עודד אותה לעלות על הגל במלוא המרץ, נהנה כיום לראות את התוצאות החיוביות. דליה מלווה תמיד בהופעותיה, עליידי חואן דה-דיאוס — צועני גזעי, שהגיע ב-1948 לישראל כדי להשתתף במלחמת השיחרור, התאהב בנערה ישראלית, ונשאר בארץ גם לאחר שאשתו נפטרה. דליה ובעלה מתגוררים בבית דובינר המפורסם ברמת-גן, שתוכנן עליידי הר אדריכל צבי הקר. תוכנון הפנים המרהיב

העולם הזה

גיבור מעוז החוף תובע:

„לסלק את האחראים למות חברי“

שומרי ראשו של דיין

התקוממו נגד

אשתו החדשה:

מדרד

הגורילות

